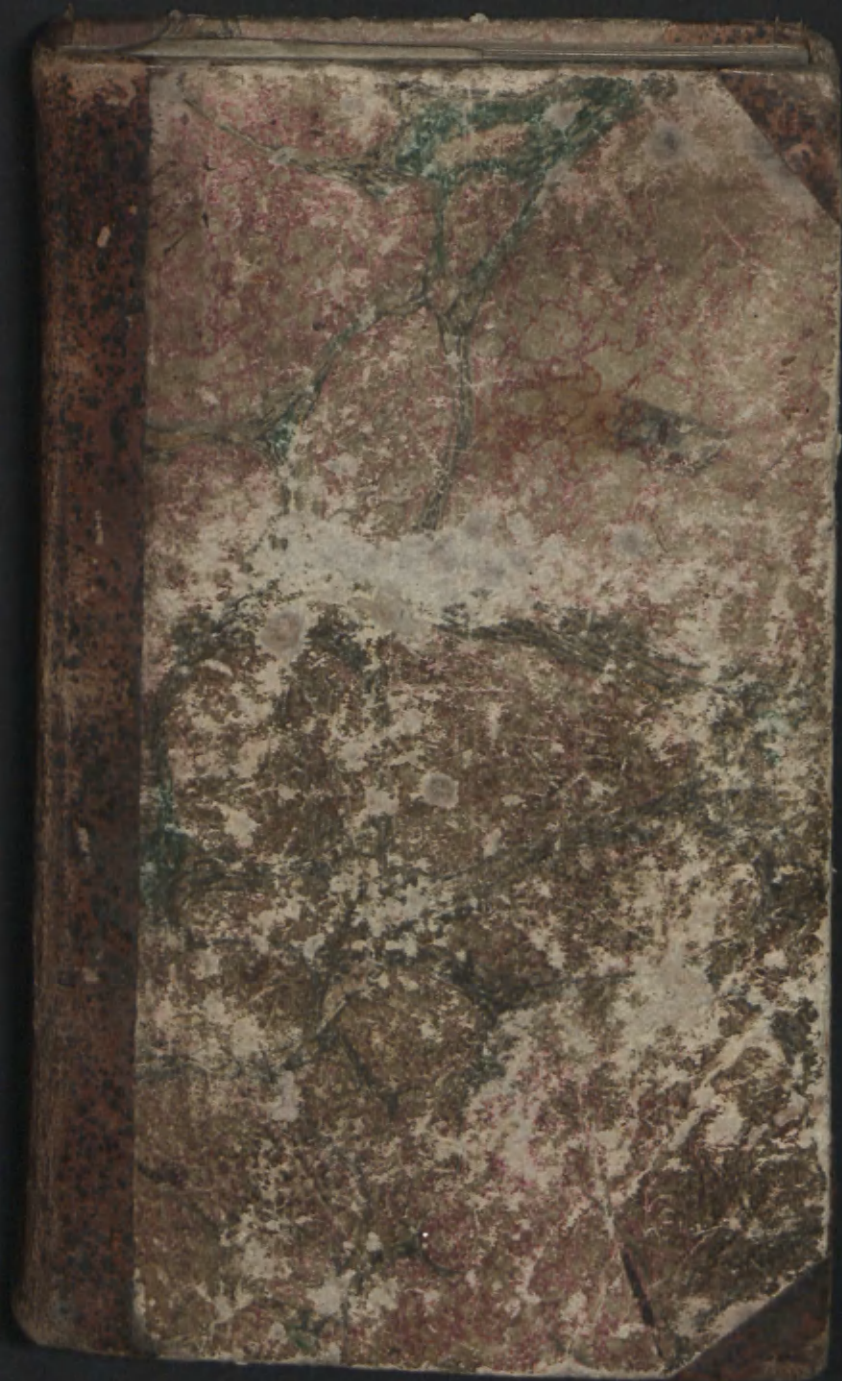

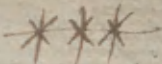

Y²
11

dupl

Wachsm. Tücherweiz

Decolonia Dominik

DE ARTE
RHETORICA

LIBRI QUINQUE

LECTISSIMIS VETERUM AUTHORUM

ÆTATIS AURÆ

EXEMPLIS ILLUSTRATI

ET

AD USUM CANDIDATORUM ELOQUENTIÆ

ACCOMMODATI.

POLOCIÆ

In Privilegiata à SUA IMPERATORIA Majestate
Typographia Coll: Soc: JESU.

Anno Domini 1799.

Veneror inventa sapientiæ, inventoresque
adire tanquam multorum hæreditatem
juvat. Mihi ista acquisita, mihi labora-
ta sunt. Sed agamus bonum. Patrem
familiæ, faciamus ampliora, quæ acce-
pimus. Major ista hæreditas, à me ad
posterios transeat. Multum adhuc restat
operis, multumque restabit: nec ulli na-
to post mille Sæcula præcludetur occa-
sio aliquid adhuc adiiciendi. Sed etiam-
si omnia à veteribus inventa sunt; hoc
semper novum erit, usus, & inventorum
ab aliis scientia, & dispositio.

Seneca Epistola 64.

P-18-0-1328

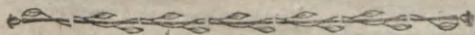
8°-1655

ELEMENTA RHETORICÆ

Quinque sunt, quæ de Rhetorica generatim, ac proluſionis more quæri poſſunt; ſcilicet:

1. Quæ ſit natura, quis ſinis Rhetoricæ.
2. Quæ ſit illius materia.
3. Quæ ſunt illius partes.
4. Quæ ſit illius dignitas, vis & utilitas
5. Quibus rebus, ac ſubſidiis poſſit comparari.

§. I.

De Natura & Fine Rhetoricæ.

Rhetorica eſt ars, ſeu diſciplina bene dicendi; hoc eſt, ornate, graviter & copioſe loquendi.

Rhetorica quid ſit?

Ita Quintilianus Lib: 2.

Dicitur ars, quia certis quibuſdam & nunquam fallentibus præceptis continetur.

Quare vocatur ars?

Dicitur ars bene dicendi, quia docet, quomodo optimis ſententiis, verbisque lætiſſimis dici poſſit.

Notatio naturæ & animadverſio peperit artem. Cum enim aliqui nativa quadam facultate ſine ullo artis ſubſidio, bene dixiſſent, alii contra inſulſè omnipo & male; extiterunt aliqui, qui diſcrimen illud obſervarent

Unde ars hæc orta?

rent attentius, atque ita rem sensim ad artem ac præcepta revocarent: unde liquet, non esse eloquentiam natam ex artificio, sed potius artificium ex eloquentia profectum.

Quis finis Rhetoricæ?

Finis artis Oratoriæ est, dicere apposite ad persuadendum: quod sit, docendo, delectando, & movendo. Docere necessitatis est, delectare suavitatis, movere vero, seu flectere, victoriæ. Docet Orator, Argumentis & argumentatione: delectat ornato, illustri & apto dicendi genere: movet & flectit amplificatione & affectibus.

§. II.

De Materia Rhetoricæ.

Quæ Materia Rhetoricæ?

Nihil omnino est in rerum natura, de quo ordinate, eleganter, & copiose disserere non possit Orator. Ut enim observat Quintilianus: *Bene dicendi ars, non habet definitam aliquam regionem, cujus terminis septa teneatur.* Unde ut dicit Aristoteles: Rhetoricæ materia est, quælibet quæstio ad dicendum proposita.

Quotuplex Quæstio? Quid infinita?

Quæstio, quæ Oratori ad dicendum proponi potest, duplex est: Alia infinita, seu universalis: alia finita, seu singularis. Quæstio infinita, quæ vocatur etiam *Thesis*, est ea, quæ nullis alligatur temporis, loci & personæ circumstantiis, ut si quæreretur generatim: *Sitne bellum gerendum, vel pax facienda?*

Quid finita?

Quæstio finita, quæ etiam vocatur *Hypothesis*, est ea, quæ universalem quæstionem restringit ad certas quasdam personæ, tempo-

poris, loci, rei que circumstantias; ut si quæ-
ratur: sitne hoc anno nobis pax facienda,
iis, quæ ab hostibus proponuntur, condi-
tionibus.

Genera quæstionum, in quibus versari po-
test Orator, tria sunt: Genus judiciale, ge-
nus deliberativum, & genus demonstrativum. *Quot
sunt
quæsti-
onum
gene-
ra?*
In judiciali spectatur accusatio & defensio.
In deliberativo: svasio & dissvasio. In exor-
nativo laus & vituperium.

§. III.

De partibus Rhetoricæ.

Rhetoricæ primariæ partes sunt quatuor: In-
ventio, Dispositio, Elocutio & Pronuncia-
tio. Quemadmodum sunt quatuor præcipuæ
Oratoris partes: *1mo* Argumenta invenire. *Quæ
quot
prima-
riæ par-
tes Rhe-
toricæ?*
2do Inventa disponere. *3tio* Disposita verbis
exornare. *4to* Exornata pronuntiare.

Est excogitatio rerum verarum, aut veri
similium, quæ valeant, tum ad faciendam fi-
dem, tum ad motus excitandos. *Quid in-
ventio?*

Est rerum inventarum in ordinem distri-
butio. *Quid di-
positio?*

Est idoneorum verborum & sententiarum
ad res inventas accomodatio. *Quid e-
locutio?*

Est ea vocis ac corporis moderatio, quam
res inventæ ac verba requirunt. *Quid
pronun-
ciatio?*

§. III.

De dignitate & utilitate Rhetoricæ.

Nihil de Rhetoricæ dignitate, vi ac utili-
tate addi potest, ad hæc illustria Cice-
ronis verba de Oratore: *Quid est, inquit, aut
tam* *Quæ
Rhetor-
icæ di-
gnitas,
vis ac u-
tilitas?*

4 ELEMENTA RHETORICÆ

tam admirabile, quam ex infinita multitudine, existere unum, qui id, quod omnibus naturæ sit datum, vel solus, vel cum paucis facere possit? aut tam jucundum cognitu atque auditu, quam sapientibus sententiis, gravibus verbis, ornata oratio, & perpolita? aut tam potens, tamque magnificum, quam populi motus, judicum religiones, Senatûs gravitatem, unius oratione converti?

Quid majus, quid splendidius dicere posset eloquentia, si pro se ipsa loqueretur?

§. V.

De subsidiis Rhetoricæ.

*Quæ
Rhetori-
cæ sub-
sidia?*

*Quid
confert
naturæ?*

Omnes, de quibus supra, (§. 4.) Rhetoricæ partes quatuor potissimum subsidiis comparari possunt, scilicet: Naturâ, arte, exercitatione, & imitatione.

Natura ex parte animi confert celeres motus, ad excogitandum acutos, ad ornandum uberes, ad memoriam firmos ac diuturnos; ex parte vero corporis, confert canoram vocem, solutam linguam, aptamque oris, & totius corporis conformationem.

*Quid
ars?*

Ars excolit, quæ dedit natura, supplet, quæ illi desunt, quæ vero redundant, luxuriantque, castigat atque coercet.

*Quid
exercita-
tio?*

Exercitatio, sive assiduus usus scribendi, vel dicendi conservat, & auget, quæ ars expolivit, aut emendavit in natura; multi enim naturæ vitium exercitatione sustulere, ut olim Demosthenes, aliique sexcenti.

*Quid
imitatio?*

Imitatio efficit, ut optimo cuique Authori similes in scribendo, aut dicendo evadamus.

mus. Et quoniam imitatio, si recte fiat, multum adfert ad eloquentiam, pauci autem sunt, qui imitari sciant, ut par est, ideo de imitandi ratione fusius tractandum esse existimavimus.

1mo. Deligatur imitandus summus aliquis & excellens Author, in quem tota mente intuearis. Is autem erit in Poetis Virgilius, qui cæteros omnes Poetas longe post se reliquit: & ut ipse loquitur de Musæo: *Toto vertice supra est.* In Oratoria vero arte deligatur unus Cicero, de quo quam tritum ac pervulgatum, tam verum est illud Quintiliani dictum: *Ille sciat se profecisse, cui Cicero valde placere cæperit;* et in quem bellissime cadit illa Senecæ de illo vox: *Ingenium, quod solum Populus Romanus per Imperio suo habuit.*

*Quæ res
sua imi-
tandi
ratio &
via?*

2do. Non optimos solum Auctores imitaberis, verum etiam, quæ in illis optima sunt, ac præstantissima; unde præ oculis habeas oportet loca illa eximia, in quibus se plurimum amavit Cicero, & in quibus se ipsum videtur quodammodo vicisse, cujusmodi sunt illius pleræque Perorationes: illas inter scribendum lectitabis identidem, ut illarum assidua lectio Tulliani Styli germanum tibi saporem & gustum aspergat.

Ut autem in promptu habeas selectissima illa, quæ subinde imitari possis Ciceronis loca, en eorum indicem:

Præ cæteris insignes sunt Ciceronis Perorationes: Pro Milone, pro Fontejo, pro Ligario, pro Flacco, pro Quintio, pro Murena; in quibus omnia eloquentiæ vera pandit

Ora-

Orator, & Auditorum animos penitus videtur incendere: præsertim cum est excitanda commiseratio, ut cum ait pro Fontejo: *Tendit ad vos Virgo Vestalis manus supplices easdem, quas pro vobis Diis immortalibus tendere consuevit*

Milonianæ Orationis Exordium & Narratio summo in pretio sunt apud omnes peritos rerum æstimatores. Laudantur etiam summo opere 1mæ & 2dæ Catilinaris exordia: item nobilissimum illud Exordium 2da Philippica. Vide nominatim in hac oratione duos illos vehementissimos locos, ubi Antonio objicit Lupercalia. *Ad Lupercalia veniamus, & impudicæ vitæ sordes exprobrat: Visne igitur te inspiciamus, à puero . . . Sumpsistine Virilem togam, quam statim muliebrem reddidisti*

Vide eximium locum, Oratione 2da in Catilinam, in quo Cicero maximum exercitûs Catilinaris contemptum inspirare conatur Senatui, populoque metum omnem ejus copiarum eximere. Incipit autem ab his verbis: *. quos pexo capillo nitidos, aut imberbes, aut bene barbatos videtis, manicatos, & talaribus tunicis* hic videre est, quam Orator bene docuerit, qualis sit miles Catilinæ, quàm verbis delectis, descriptionibus, jocis, ironiis oblectarit, quàm ad contemnendam manum viresque Catilinaris figuris, ac comparatione cum exercitu Romano, animos commoverit.

Orationi pro Ligario tanta vis inest, ut Cæsar, tametsi certum illi ac deliberatum esset Ligario non ignoscere, victus tamen de-

denique fuerit, chartaque illi è manibus elapsæ ad hæc Ciceronis verba: *Tu, qui obliuisci nihil soles, nisi injurias....*

His addito in oratione pro Archia humanigrum literarum utilitatem & fructum. In oratione pro L. Manilia, virtutes Imperatorias. In Oratione in Verrem, hypotyposim illam, qua mollem libidinofamque impuri Verris vitam describit: *Ita vivebat bonus ille Imperator, hibernis mensibus, ut eum non facile, non modo extra lectum, sed ne extra lectum quidem, quisquam videret....*

Denique Oratio tota pro Marco Marcello, exquisitissimo quodam artificio est elaborata, nihil vero exquisitius, quam laudes illæ, quibus Cæsaris clementiam commendat. *Domuisti gentes....* Et cetera plurima, quæ passim in hac Rhetorica sparsa inuenies.

3tio. Illustria hæc, quæ modo indicata sunt loca, tibi quasi jure tuo poteris vindicare, si primo, vim ac pondus sententiæ retineas, verba vero, vel omnia, vel majori saltem ex parte immutes. 2do Si eadem fere seruando verba, transferas illa, ad alium vel similem, vel contrarium sensum; v.g. dixit Tullius in Antonium *O audaciam immanem! Tu ingredi illam domum ausus es? tu illud sanctissimum limen intrare?....*

Poteris verba hæc paululum immutata in Judam, hortum ad Christum prodendum subeuntem, oportune transferre. 3tio Recte imitaberis, si figuras, si periodos, si transitiones, & totum Orationis ductum ac filum potius imiteris quam verba ipsa vel sententias.

4to. Laudem habebit imitatio, si propositum

tum exemplar vel in pauca contrahas, vel
amplificando fufius uberiusque dilates.

5to. Laudem denique maximam habitu-
ra est imitatio; fi quos imitaris, eos non di-
cam adæquare, fed vincere etiam omni ope
coneris. Ut ait Quintilianus Libr: 10. *Co-
nandum est aliquid fupra eos, quos imi-
taris.*

ARTIS
RHETORICÆ
LIBER PRIMUS.

De Inventione.

¶ Inventio est excogitatio rerum verarum, aut *Quid in-*
veri similium, quæ valeant, tum ad fidem *ventio?*
faciendam, tum ad motus excitandos.

Res five rationes quæ ad aliquid proban- *Unde*
dum & faciendam fidem valeant, sumuntur *summa-*
ex quibusdam fontibus five locis Oratoriis, *tur res*
quos Tullius appellat. *Argumentorum se-*
des, in quibus latent, & ex quibus sunt de-
promenda. *ones?*

¶ Antequam de locis Oratoriis, omnium ra- *Quinam*
tionum & argumentorum fontibus disseram, *sunt illi*
dico primum & copiosissimum omnium fon- *fontes?*
tem esse ipsorum Adolescentum ingenia, qui
si dextrè à Magistro ducantur, rationes cu-
jusvis argumenti, citius sua ipsi in mente,
quam in quibusvis aliis fontibus reperient.
Hanc igitur fontem ut Eloquentiæ Magister
excolat, binas, ternas, aut plures etiam pro-
positiones faciliores imprimis, tum selectio-
res

res discipulis suis proponat: easque, ut suis ipsi rationibus probent, jubeat: tum ulterius interrogando, aliquas ipse insinuet, discipulosque in excogitandis rationibus comitetur, & fulciat. Sit propositio.

Instituenda ne est peregrinatio ad exteras nationes?

Qui è juvenibus affirmarit: *instituendam esse*, jubeatur probare; *credibile est dicturum*: Quia multa disci possunt apud externos, quia multa videntur in exteris regionibus, quæ non videntur domi.

Alius forte dicet. Curiosam, jucundamque rem esse, videre Urbes, Tempia, Palatia, diversos homines &c. *Quodsi discipulus hæsitet, interrogetur*: An viros eximios noverit, aut audierit, qui ex Exteris rediére? *hinc formare doceatur rationem, sive argumentum.* Quia multi eximii homines reversi ab exteris ornant Patriam. *Interrogetur iterum*: Eodemne modo Regna omnia & Respublicæ reguntur? *Respondet forte*: sanè non eodem. *Hinc alia conficietur ratio*: Qui nempe peregrinantur, diversas Regnorum & Rerum-publicarum formas ac species, propriis spectant oculis, diversa gubernationum dispiciunt, perdiscuntque genera. *Interrogetur ulterius*: Potestne aliquid apud externos observari, quod sit utile suæ Patriæ? *Item*: Suntne apud externos Viri Sapientes, Doctissimi-que? Suntne milites, Duces, & Imperatores bello clari? Suntne admirandi rerum diversarum Artifices? Suntne Tribunalia, consilia, comitia &c. *Uterius*: Audistin' ex historia Viros summos peregre sapientiam quæsisse?

Pla-

Platonem, Pithagoram, Ciceronem, Hieronymum, Augustinum &c. &c. Ultimis his temporibus de Petro Magno Rossiae Nostrae Imperatore? Hoc sane modo ad solidas rei cuiusvis rationes inventendas expeditius forte, quam alio quovis Tyrones Eloquentiae candidati pervenient. Cui quidem rei, id etiam maximopere opitulabitur, si Magister pro occupatione domestica, principio praesertim, assignet Tyronibus, ut simplices duntaxat rationes unius, duarum, triumque Propositionum afferant, absque ullo Elocutionis studio, sed aperte, & distincte, cum particulis: *quia, quia.*

Sit pro norma Exemplum.

E salute Principis, salus & integritas Reipublicae pendet.

Prælibentur Tyronibus rationes, quas descriptas apportent.

Rationes propositionis,

Quia Princeps capitis, Respublica corporis instar est, tota itaque istius salus, capitis stat salute. *Quia* Princeps pacis & tranquillitatis publicae conservandae, iustitiae rectè administrandae, tuendis augendisque civium opibus, concordiae inter cives fovendae, tollendis dissidiis, periculis, à quovis vicino Principe Patriae imminentibus continuo avertendis studet, totusque incumbit. *Quia* dignos & idoneos Magistratibus admoveat, bonos præmiis excitat, malos poenis & terrore coercet, literatos fovet, pacis artes protegit, & amplificat. &c. &c. Principe itaque integro, hæc omnia nobis integræ Prin-

Principis boni occasu, hæc omnia occidere necesse est. *Quia* Principes, si immortales habere non possunt, saltem diutissime eos regnare populi omnes, Regna, & Respublicæ divinitus optant. *Quia* nulla major jactura Regnis & Imperiis accidere potest, morte & occasu bonorum Principum: &c.&c.

Hactenus de modo juvandi Adolefcen-
tum ingenia, in inveniendis & naturali uberri-
moque fonte, intellectu nimirum eorum, ad
quamvis datam propositionem rationibus.
Plura exempla similia qui desiderat; adeat
Artem Rhetoricam R. P. Francisci LE JAY So-
cietatis JESU Libro 4to de Inventionem in va-
riis locis Oratoriis, studiose & arte elabo-
rata. Nos ad explicationem Locorum Ora-
toriorum, unde erui, aut ad quos reduci so-
lent rationes, revertimur.

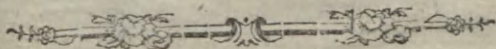
Quot sunt genera Locorum? Locorum genera duo sunt, alii enim pe-
tuntur ab ipsa re, de qua Quæstio est, & id-
circo vocantur *intrinseci* seu *infiti*; alii ex-
tra rem, unde etiam vocantur *extrinseci* seu
trinfeci? *remoti*. Sit propositio: *Cupiditates opum,
voluptatum, potentiaque nimias coercere o-
portet.*

Quid extrinseci? *Quia* (ut inquit Cicero) Non modo sin-
gulos homines, sed & universas Familias e-
vertunt, totam etiam labefactant Rempubli-
cam: Ex cupiditatibus, odia, dissidia, discor-
diz, seditiones, bella nascuntur. *Hæ ratio-
nes intrinsece & a rebus intimis cupiditati
petitæ sunt, Jam si dicas: Magnificè sapien-
terque ad rem nostram Tullius: Regium est,
inquit, ita vivere, ut non modo homini, sed*
ne

ne cupiditati quidem servias. *Hæc sententia Tullii extrinsecus petita est; nec enim sententia Tullii, nec Tullius ipse in cupiditate est.*

Loci Oratorii intrinseci sunt sexdecim; *Qui, & quot sunt intrinseci?* scilicet: Definitio, Enumeratio partium, Notatio, Conjugata, Genus, Species, Similitudo, Dissimilitudo, Comparatio, Repugnantia, Adjuncta, Antecedentia, Consequentia, Causæ, Effecta, Comparatio. *Extrins. vero sunt sex.*

Hos locos, Eloquentiæ Candidatus, in promptu semper, & ut ita loquar, ad manum habeat, ac ubi res quæpiam ad dicendum proponetur, inspiciat diligenter, & cum judicio feligat; neque enim semper, nec in omnibus causis, nec ex iisdem locis, eadem argumentorum momenta sunt. *Aristoteles Libr: 2. Cap: 24. & Quintilianus Libr: 5. Cap: 10.*

CAPUT I.

DE LOCIS INTRINSECIS.

§. I.

Definitio.

Definitio est oratio rei naturam, vel nominis vim explicans. *Quid Definitio?*

Per definitionem igitur res omnes, Personæ, animalia, arbores, virtutes, vitia, artes: item nominum & vocabulorum vis nobis innotescunt. Sic legendo authores incides forte in vocabulum: *Andabata*; nescis, quid no-

nomen illud significet? Definitio: *sunt gladiatores, qui clausis oculis digladiabantur.* Nescis porro, quid sint gladiatores? Definitio: *servi erant, quos Lanistæ, artem armorum edocebant, ut postea populi oblectandi causa, in arena pugnarent.* Nescis denique, quid sint Lanistæ? Definitio: *Magistri armorum, ita à laniando, vel laniens dicti, qui præerant ludis gladiatoriiis.* Simili modo per definitiones in aliarum omnium rerum cognitionem venimus.

Quotuplex definitio?

Definitio duplex est; una propria, sive Logica, altera Oratoria, quæ potius descriptio vocanda est.

Quid definitio propria?

Definitio propria, sive Logica est, quæ constat genere & differentia. v.g. *Homo est Animal rationale.*

Genera sunt: Animal, virtus, vitium, ars, scientia &c. *Differentia* est id, quo inter sese species differunt. Ut Leo ab Equo, Aquila ab alauda, temperantia à liberalitate, superbia ab acedia, Poësis à Grammatica.

Quomodo fit propria definitio?

Propria sive Logica definitio fit, sumendo aliquid rei, quæ definitur, commune cum aliis, deinde addendo aliquid illi unice proprium ac peculiare. Sic Rhetorica definitur: *Ars bene dicendi.* Quod sit ars, hoc illi commune est cum aliis artibus: cum Grammatica, cum Poësi & cæteris; quod sit *ars bene dicendi*, hoc unice sibi proprium ac peculiare habet.

Quid definitio Oratoria seu

Definitio, sive descriptio Oratoria, rem quampiam non tam per genus & differentiam, sicut Logica, sed modis (*de quibus mox*) sibi propriis ita describit, ut & rei naturam

ex-

explicet, & ampliorem ornatui ac amplificationi campum aperiat.

Definitio vel descriptio Oratoria sex potissimum modis fieri solet.

descriptio? Modus tractandi hujus loci?

imo. Fit per congeriem multorum nominum, ex quibus in rei cognitionem facilius devenimus. Sic Cicero Lib: 5. Quæstionum Tusculanarum, definit, quid sit Philosophia:

O vitæ Philosophia dux, indagatrix virtutum, vitiorum expultrix, Mater omnium artium; quid est aliud, ut ait Plato, nisi Deorum inventum?

Similiter Libr: 2. de Orat: quid sit Historia:

Historia est testis temporum, lux veritatis, vita memoriæ, Magistra vitæ, nuntia vetustatis.

Similem definitionem Curia Romanæ, vide in Oratione pro Milone. Nro 90. Calamitatis in Oratione pro Plancio, Nro 70.

Ipse similiter poteris definire, quid sit Patria:

Quid enim est illa Patria? Locusne duntaxat, in quo primum aërem hausimus, primam lucem aspeximus? at jam & hoc ipso, sacri primique hospitii nomine, quàm nobis debet esse jucunda? Verum enimvero illa nostri parens, illa altrix, educatrix, conservatrixque est. Illa vetustissima Majorum nostrorum tot a sæculis sedes, illa certum posterorum, quandoque nostrorum domicilium. Fons illa est paterni, materni, avitque sanguinis, decorum, opum & dignitatis nostræ: non aliam communem Matrem tutricemque, quàm hanc propitii nobis dederunt Superi. Ejus in si-

nu vivimus; ornamenta illius nos ornant, fertilitas nos ejus nutrit, opibus illius dutescimus, ejus cohonestamur gloria, illius exaltamur trophæis. Quidquid demum Patriæ est, nostrum est: imo nos, nos ipsi Patria sumus &c. &c.

2do Fit per congeriem causarum: sic Seneca Epistola 76. ostendit in homine bonum omnium maximum, esse rationem.

Omnia bono suo constant: Vitem fertilitas commendat: sapor vinum, velocitas cervum. In cane sagacitas prima est, si investigare debet feras, cursus, si consequi, audacia, si mordere; id in unoquoque optimum est, cui nascitur. In homine optimum quid est? Ratio: hæc antecedit animalia, DEOS sequitur. Ratio ergo perfecta proprium hominis bonum est, cætera illi cum animalibus communia: valet viribus? & Leones. Formosus est? & Pavones. Velox est? & Equi. Non quære, quid in se maximum habeat; sed quid suum: corpus habet? & arbores. Habet impetum & motum? & bestie, & vermes. Habet vocem? Sed quanto acutiorem aquilæ, graviorem tauri, dulciorem lusciniæ. Quid in homine proprium? Ratio: hæc recta & consummata, felicitatem hominis implevit.

Similem definitionem hominis à causa formali invenies in Cicerone Lib: I. de Legib: Nro 54.

3tio Fit per congeriem effectuum. Ita Cicero virum bonum definit ab effectis pro Cæcinna, Nro 78. Vereor de tali Viro, ne plus dicam, quam vos aut sentiat, aut apud vos commemorari velitis. Quapropter hoc
di-

dicam: nunquam ejus auctoritatem nimium valere, cujus prudentiam Populus Romanus in cavendo, non in decipiendo perspexerit: qui juris civilis rationem, nunquam ab æquitate sejunxerit. &c. Vide ulterius citatum locum.

Similem belli crudelis ab effectis definitionem, vide 14. Philip: Nro 8. Bellum &c.

Bene ab effectis defines peccatum, si dixeris: *Peccatum est pestis animæ, conscientie labes, vitæ perniciēs, naturæ dedecus, Orbis ruina, odium DEI.*

4to. Fit per congeriem similitudinum. Ut si dicas cum Petrarcha. *Pulchritudinem esse blandum hostem, dulcem raptorem, tortorem fraudulentum, laqueum pedibus, oculis velum &c.*

Eodem modo à definitione adhortari poteris adolescentem ætati suæ nimium & valetudini fidentem: *Adolescens! ætati nimium & valetudini ne crede. Flos est, cito marcescit, umbra est, momento vanescit, lætum ver & amœnum, sed minime diuturnum, ros matutinus, quem sol oriens exsiccat, pulvis, quem levis aura dissipat. Observa id genus definitionibus caute admodum utendum esse, & cum mica salis, ut ait Catullus.*

5to Fit per Adjuncta. Ita Chymicam artem, non minus verè, quam lepidè defines: *Chymia est ars, cujus principium est mentiri, medium laborare, finis mendicare.*

6to Fit definitio per negationem & affirmationem, cum nempe Orator dicit prius, quid non sit res, ut deinde melius intelligatur, quid sit: Ita Cicero in Pisonem Nro

23. & 24. probat Pisonem non fuisse Consulē, definiendo consulatū, quem negat esse positum in lictoribus, in toga, sed in consilio, cæterisque virtutibus. *Tu etiam mentionem facies Consulatus tui, aut te fuisse Romæ Consulē dicere audebis? Quid tu? in lictoribus, in toga, in prætexta esse consulatū putas? Animo Consulē esse oportet, consilio, fide, gravitate, vigilantia, cura, toto denique munere Consulatus.*

Omnium elegantissima ratio tractandæ definitionis hæc est, quam postremo hoc loco attulimus, cujus plura exempla invenies: In Oratione Ciceronis pro domo sua. Nro 85. ubi Orator definit primo, quid non sit, deinde quid sit Populus Romanus. Item Philip: 3. Nro 12. item Oratione pro Sextio Nro 67.

Ipse ad formam horum exemplorum definire poteris, verum Christianum, verum Amicum, verum Oratorem. &c. &c.

§. II

Enumeratio partium.

Quid Enumeratio partium?

Enumeratio partium, est oratio, qua totum in suas partes distribuitur. Ita Civitas in fora, plateas, Tempia, Palatia, Ædes, fontes, pontes &c. Ita corpus humanum in sua: arbor in sua membra distribuitur.

Porro sicut multiplex est totum, ita multipliciter etiam argumentum ab enumeratione partium ducitur. Et quidem:

Modus tractandi.

(Imo Ducitur argumentum ab Enumeratione partium, dum totum quodpiam in quas-

quascunque indiscriminatim partes, ex quibus constat, distribuitur. Talis est in Plinii Panegyrico illustris illa Trajani in urbem ingressus ab enumeratione partium descriptio:

Ergo non ætas quemquam, non valetudo, non sexus retardavit, quominus oculos insolito spectaculo impleret. Te parvuli noscere, ostentare juvenes, mirari senes, ægri quoque, neglecto medentium imperio ad conspectum tui, quasi ad salutem, sanitatemque prorere. Alii se satis vixisse Te viso, Te reperto, alii magis vivendum esse sibi prædicabant. Videres referta tecta, & laborantia, oppletas undique vias, alacrem hinc inde populum &c.

(2do. Cum totum distribuitur in partes suas essentielles, ut vocant Philosophi, ex quibus constat. Ut homo in corpus & Animam; Anima in memoriam, intellectum, & voluntatem.

3to. Cum totum distribuitur in eas partes, quas iidem Philosophi integrantes vocant, ut corpus, in caput, pedes, brachia. Sic Cicero Oratione in Pisonem, Nro 1. Singulas capitis illius partes enumerat & excutit. *Non enim nos color iste servilis, non pilosæ genæ, non dentes putridi deceperunt; Oculi, supercilia, frons, vultus denique totus, qui sermo quidam tacitus mentis est, hic in errorem homines impulit.*

3tio Cum genus dividitur in suas species. Ut virtus in prudentiam, iustitiam, fortitudinem, & temperantiam. Habes exemplum huiusmodi enumerationis Oratione pro Plancio, Nro 80. *Etenim, iudices, cum omnibus virtutibus me affectum esse cupiam, tamen*

Nil est, quod malim, quam me & gratum esse & videri; hæc est enim virtus non solum maxima, sed etiam Mater omnium virtutum reliquarum. Quid est pietas? nisi voluntas grata in Parentes. Qui sunt boni Cives? Qui belli, qui domi de Patria bene merentes? nisi qui patria beneficia meminerunt. Qui sancti, qui religionem colentes? Nisi qui debitam Diis immortalibus gratiam, justis honoribus & memori mente persolvunt. Quæ potest esse jucunditas vitæ sublati amicitii? quæ porro amicitia potest esse inter ingratos?

4to. Fit enumeratio per causas. Ita Cicero de Officiis libro 2do varias causas adducit, ob quas homines hominibus obstringuntur: *Homines hominibus obstringuntur, aut benevolentiae gratia, cum aliqua de causa quempiam diligunt, aut honoris ergo, si cujus virtutem suspiciunt, aut si cum rebus suis bene consulere arbitrantur, aut cujus opes metuumt, aut à quibus aliquid expectant, aut postremo pretio & mercede ducuntur, quæ sordidissima & inquinatissima est quidem ratio &c.*

5to Fit enumeratio per effecta. Ita idem Cicero Oratione 2. in Catilin: Nro 7. per congeriem effectuum scelera Catilinæ enumerat: *Quid enim mali, aut sceleris fingi, aut excogitari potest, quod ille non conceperit? Quis tota Italia veneficus? quis latro? quis sicarius? quis parricida? quis testamentorum subreptor? quis corruptor juventutis? quis corruptus? quis perditus? qui se cum Catilina non familiarissime vixisse, fateatur?*

DE INVENTIONE

1^a Regula hæc est: Affirmatis omnibus aut primariis partibus, affirmatur totum. Ita Tullius probat Pompejum esse Summum Imperatorem; primarias optimi Imperatoris virtutes enumerando *Ego enim existimo in Summo Imperatore quatuor has res inesse oportere: Scientiam rei militaris, virtutem, auctoritatem, felicitatem.* Pergit deinde, & quatuor hæc in Pompejo summa esse probat. Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit aut esse debuit, qui è ludo atque pueritiæ disciplina, bello maximo, atque acerrimis hostibus ad patris exercitum, atque in militiæ disciplinam profectus est. Deinde de ejus justitia: Cujus legiones sic in Asiam pervenerunt, ut non modo manus tanti exercitus, sed ne vestigium quidem cuiquam pacato nocuisse dicatur. Tum de ejus temperantia. Illum non avaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam revocavit, non libido ad voluptatem, non amœnitas ad delectationem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique labor ipse ad quietem &c.

Quæ
sunt Re-
gulæ &
leges In-
ven-
tio-
nis Per-
tium?

2^a Regula hæc est: Negatis omnibus, aut præcipuis partibus, negatur totum. Sic Probat Tullius Antonium non esse Consulem: Negat hoc Brutus Imperator, negat Gallia, negat tota Italia, negat Senatus, negatis vos. Qui igitur illum Consulem nisi latrones putent?

Ut ad similia enumerationum exempla, affinescant Tyrones, attendendum illis im-Primis est ad diversa, virtutem, munerum, Personarum, Magistratuum officia. Ut Prin-
cipis, Senatoris, Præfulis Ducis, Patris, Do-
mi-

mini, filii, servi, militis, coloni, Mercatoris &c. quæ eorum muneris sunt. Sic v. g. Si vel Judici diligentiam in suo munere sva-
deas, vel eundem laudes, hæ partes & offi-
cia muneris ejus menti occurrent: Judicis
officia sunt: Pauperibus ac divitibus, poten-
tibus perinde ac imbellibus, civibus & ex-
ternis, amicis & hostibus, æque administrare
justitiam. à muneribus quibuscvis, majorem in
modum abhorreere, gratiæ, nobilitati, poten-
tiæ nihil tribuere, præstiti juramenti religio-
nem continuo præ oculis habere; conscien-
tiam cum scientia juris conjungere; memi-
nisse, DEI & Principis munus in judiciorum
administratione contineri; dignitatem, hono-
res, capita, fortunas Civium, tranquillitatem
publicam & privatam omnium, è recta ju-
stitiæ administratione pendere, &c. &c.

§. III.

Notatio Nominis Et Conjugata.

Ad unum idemque caput duos hosce locos
propter affinitatem revocamus; quamvis
vero uterque non multum valet ad persva-
dendum, quia tamen non parum valere vi-
detur ad delectandum & ad orationem le-
pore aliquo & sale condiendam, idcirco ab
Oratoribus interdum summis adhibetur.

Quid ?
Notatio
nominis? Notatio nominis est locus, qui verborum
originem, vim & significationem inquirat, ut
Consul à consulendo, Imperator ab impe-
rando, Senatus a senibus dicitur.

Ita Cicero notatione nominis ludit in fe-
sta Verrea, quæ Verres in Sicilia suo nomi-
ne

ne institui curaverat: *O praeclara Verrea!* quo enim non accessisti, quo non attuleris tecum istum diem? Etenim quam tu domum, quam urbem adisti, quod sanum denique, quod non eversum à te, atque extersum reliqueris? quare appellantur sane ista Verrea, quæ non ex nomine, sed ex moribus, naturaque tua constituta esse videantur. 4. *Verina Nro 52.*

¶ Sic etiam pro Roscio Amerino Nro 124. Chrysogonum in avaritiæ suspicionem vocavit Cicero, ludens in ipsius nomine, quod aureum, aut quasi auro genitum significat. *Venio nunc, inquit, ad aliud nomen aureum Chrysogoni &c.*

¶ Notatione nominis utitur Orator, quando in nomine aliquo, laudem, vel dedecus, aut jocum aliquem non scurrilem ac mimicum, sed liberalem & urbanum invenit. Sic probare posses à notatione nominis *Magistratum oportere esse sapientem*, Nam & ipsum nomen Magistratus à Magistro, seu docente derivatur. Similiter: *Senatores non sint juvenes*. Senatus enim ipse nomen à *Senibus* duxit. Similiter legem à *legendo* dictam volumus, ut vel ex ipso constet nomine, ideo esse leges, ut ab omnibus legantur, ediscantur, sciantur. *Modestia a modo* provenit, ut igitur modestus sis, modum decentem servare in omnibus debes.

Modus tractandi hujus loci.

¶ Conjugata sunt, quæ ab uno orta vocabulo, varie commutantur. Ut sapiens, sapientia, sapienter; Imperium, Imperator, imperare. *Quid, Conj. gata?*

Ex hoc conjugatorum loco ingeniose ad-

mo-

modum Cæsarem laudat: Cicero: Oratione pro Marcello.

Cæteros quidem omnes victores, jam ante æquitate & misericordia vicerat; hodierna vero die te ipsum vicisti Recte igitur unus invictus es, à quo etiam ipsius victoriæ conditio, visque devicta est.

✓ Item Philip: II. Nro 36. *Animadverti, dici jam à quibusdam, exornari nimium a me Brutum, nimium Cassium ornari . . . Quos ego orno? nempe eos, qui ipsi sunt ornamenta Reipublicæ.*

Item Verrina I. Nro 26. *Ut mihi non unus homo improbus opprimendus sit, id quod Siculi petiverunt. sed omnis improbitas, id quod Populus Romanus jam diu flagitat, extinguenda atque delenda sit.*

Item illud Terentii: *Homo sum, humani nihil à me alienum puto. Modus tractandi hujus loci, ex ipsius definitione & adductis exemplis fatis liquet.*

§. IV.

De Genere & Specie.

Quid genus?

Genus apud Oratores dicitur illud, quod est commune multis, & multa sub se complectitur. Ut virtus sub se continet: justitiam, temperantiam, fortitudinem, prudentiam. Item animal, arbor, avis, tot species habent, quot diversa specie animalia, arbores, aves, audiunt.

✓ *Observa.* Tanetsi apud Philosophos multum ponitur discriminis genus inter & speciem, plerumque tamen apud Oratores, utrum-

trumque confunditur ita, ut quidquid habet multa infra se, five specie, five numero, five quovis alio modo diversa, genus appelletur; sic sub genere: *bonum*, continentur, bona animi, bona corporis, bona fortunæ, bona æterna, bona temporalia, bona privata, bona publica. &c. Sub genere *boni publici* continentur: Religio, Princeps, Magistratus, pax, justitia, concordia Civium, potentia, opes, artes, commercia, opificia &c. hæc enim sunt publica cujusque Regni vel Imperii bona.

ⁿ Ejusmodi genera, quæ & inventioni, & solidæ amplificationi inexhaustum fontem aperiant, sunt: *Honestum, utile, justum, necessarium, facile, jucundum; & his contraria.*

ⁿ Sic sub genere *honesti*, continetur quidquid est: *Laudabile, commendabile, gloriosum, plenum dignitate, conscientie consonum, Civile, urbanum, grave, sapiens, prudens, heroicum &c.* Ut si proponas: *Victis salutem dandam esse*, dices id in genere: *honestum esse*; deinde in specie, id esse *pulchrum, dignitate plenum, illustre, gloriosum*; quid enim gloriosius, quid memoria & laude hominum dignius, quàm parcere victis, eosdemque suæ clementiæ præcones efficere? &c. Sub genere *justi* continetur, quidquid est: *Legitimum, pium, religiosum, legibus Divinis, humanisque statutum, semper servatum, bene & recte consultum, naturæ conforme, consuetudine firmatum. Gentium sententia & opinione probatum.* Sit propositio: *Fædus initum servandum esse.* Dices: *Fidem fæderis servare esse æquum, religiosum, Gentium sententiâ, opinione & consensu ratum.* &c.

Idem

Idem de aliis dicendum, verum à quocunque ex his rationem sumptis, tota mente connitendum erit, ut si à *justo*, causam ducas, quam optimè *rei justitiam* explices; si à *facili*, quàm maxime *facilitatem*, si à *necessario*, quàm solidissimè *necessitatem* ostendas, & prout par est, exaggeres.

Modus
trac-
tan-
di hujus
loci?

Hoc argumenti genus, adhiberi frequentius in exordiis solet, hic enim Orator præmittit quædam generatim & universe, quæ rationem Thesis habent, unde descendit ad speciem, sive Hypothesim. Ita Demosthenes laudaturus eorum prudentiam ac fortitudinem, qui pro Patria ceciderant, duo præmittit virtutis in genere principia: prudentiam scilicet, & fortitudinem, quarum altera, quid sit agendum, præscribit, altera exequitur.

(Habes in Cicerone exemplum argumenti à genere petiti in Oratione pro Sextio, ubi adhortans Judices, ne Clodii potentiam metuant, præmittit primo quædam in genere de Magistratu: *Sudandum est iis, qui Magistratum gerunt, pro communibus commodis, adeundæ inimicitiz, subeundæ sæpe pro Republica tempestates, cum multis audacibus, improbis, nonnunquam etiam potentibus dimicandum.* Deinde descendit ad speciem, sive Judices, qui sub genere Magistratus continentur: *Quid igitur? Vos ne Regia, imò etiam Divina Auctoritate muniti: insolentis hujus hominis quamvis potentis, vim non frænatis? altos non compescitis spiritus? &c.* Aliud hujus loci pulcherrimum exemplum invenio in Oratione pro Archia Poëta.

Nro

Nro 19. ubi Cicero cum laudandum Archiam suscepisset, *quod est hypothesis*, rem ad thesim revocat, hoc est: Pòësim & Studia humanitatis, generatim & univérse laudat. Sit igitur *sanctum apud vos humanissimos homines hoc Pòëtæ nomen* &c.

11 Cavendum hic est Eloquentiæ candidato, ne in genere diutius immoretur; puerile enim omnino est, hæere longius in thesi, quàm in hypothesi.

(a) Species est res aliqua particularis, *Quid est species?* quæ sub genere continetur. Sic Cicero ex speciebus libidinis, cupiditatis, avaritiæ, infert generatim, per leges omnia flagitia comprimere. Docemur (inquit Lib: I. de Legib:) *authoritate nutuque legum: domitas habere libidines, coercere omnes cupiditates, nostra tueri, ab alienis mentes, oculos, manus abstinere.*

11 Hoc argumenti genere probare poteris, *Modus tractandi hujus loci?* hominem aliquem esse illustrem virtute, scientiâ, vel optimè muneribus Reipublicæ functum; vel è contra, hominem flagitiosum: si enumeres species sub genere virtutis, scientiæ, & munerum Reipublicæ contentas.

§. V.

Similitudo & Dissimilitudo.

(S)imilitudo est rerum ceteroqui disparium *Quid similitudo?* in aliqua ratione collatio & convenientia. v. g. Hydrops & avarus, res inter se longe diversissimæ, in eo conveniunt, quod neuter satiari possit. Item Consul & Gubernator.

nator navis, in ratione gubernandi secum conveniunt. Ut enim hic navim; sic ille Rempublicam regit. Sic etiam umbra & gloria sunt res diversissimæ, in hoc tamen conveniunt, quod umbra corpus, gloria virtutem comitetur. Unde ait Cicero: *Gloria est umbra virtutis.*

*Modus
trac-
tan-
di hujus
loxi?*

Argumentum à loco hoc, qui magis ornat, quàm probat orationem, ducere poteris, quærendo, quænam res sit similis cujusdam naturæ, cum ea, quàm explicandam sumis. *Sit argumentum:* Ingenium ne sterilecat, excolendum est. Similitudinem duces ab agro, dicesque cum Cicerone 2. Tuscul. *Ut ager, quamvis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest, sic sine doctrina animus.*

Similiter si probare velis: malos, ne noceant aliis, è Republica expellendos esse; fumes similitudinem à membro corporis infecto. Dicesque cum Cicerone Philip: 8. *Ut in corpore, si quid ejusmodi est, quod reliquo corpori noceat, uri ac secari patimur, ut membrorum aliquid potius, quàm totum corpus intereat: sic in Reipublicæ corpore, ut totum salvum sit, quidquid est pestiferum, amputetur &c.*

*Quid
dissimili-
tudo?*

Dissimilitudo est oratio, quæ ex re dissimili, dissimile aliquid colligit. Ut cum ait Cicero: *Si barbarorum est in diem vivere, nostra consilia sempiternum tempus spectare debent.*

Sit etiam: Sol occidit reditque; vita cum occiderit, redibit nunquam.

Hic

Hic locus tractatur eodem modo ac præcedens, nisi quod Similitudo per affirmationem procedat, Dissimilitudo vero per negationem.

Obierva. Conglobatæ similitudines, vel dissimilitudines plurimum ornant Orationem, & vehementer movent. Sic eleganter Cicero pro Muræna Nro 22. Sulpitium Juris-Consultum Imperatori dissimilem probat, ex dissimili utriusque studio: *Vigilas tu de nocte, ut tuis consultoribus respondeas, ille, ut quo intendit, mature cum exercitu perveniat: te gallorum, illum buccinarum cantus exsuscitat: tu actionem instituis, ille aciem instruit: tu caves, ne tui Consultores, ille ne urbes, aut castra capiantur; ille exercitatus est in propagandis finibus, tu in regendis &c.*

Ad eundem modum, si v. g. bellum civile dissuadere velis, dices: Elementa secum, ipsi non pugnant, neque se ipsa conficiunt; aqua ignem, non ignis conficit ignem; nulla species rerum animantium se ipsam, ad internecionem delere quærit; non Leonum, non Urforum, non Luporum castra castris opponuntur. Sola infelix hominum species, mutuam sui destructionem molitur, sola cohortes, legiones, copias, arma, castra reperit ad inferendum, dum sibi invicem interitum; nec satis est gentes in gentes irruere, etiam in una Gente, Provincia, Civitate, furor insanus, sitiensque sanguinis, fraternas in se armat, vertitque manus.

§. VI.

Contraria & repugnantia.

Quid contraria?

Contraria sunt ea, quæ in eodem subiecto esse non possunt, vel si fuerint in eodem, necessario inter se pugnant. Ut frigus & calor in eodem loco, sanitas & morbus in eodem corpore.

Quot contrariorum genera?

Contrariorum genera quatuor omnino numerantur. Nimirum: Adversa, Relata, Privantia, & Contradicientia.

Quid adversa?

Adversa sunt ea, quæ sub eodem genere posita se mutuo ab eodem subiecto expellunt. Ut *virtus & vitium; bellum & pax, sapientia, & stultitia*. Ab Adversis, sic argumentari poteris cum Cicerone. *Si stultitiam fugimus, sapientiam sequamur, & bonitatem, si malitiam*. Ita etiam Quintilianus: *Malorum causa bellum est? erit emendatio pax*.

Quid relata?

Relata sunt, quæ se invicem ita respectant, ut alterum sine altero intelligi non possit. Ut Pater & filius, Dux & miles, Magister & discipulus, qui dat, & qui accipit. Ex hoc genere Cæsarem laudat Cicero in Oratione pro Marcello Nro. 3. *Ex quo profecto intelligi debet, quanta in dato beneficio sit laus, cum in accepto tanta sit gloria*.

Quid privantia?

Privantia sunt ea, quorum alterum est habitus, seu res ipsa habita; alterum privatio ejusdem rei; ejusmodi sunt: Vita & mors, lux & tenebræ, scientia & inscitia. Ex hoc loco ita argumentatur Cicero, Catilinaria I. Nro. 20. *Ejus igitur mortis sedetis ultores,*

res, cujus vitam si putetis per vos restitui posse, nolitis, & de ejus nece lata questio est, qui, si eadem lege reviviscere posset, lata lex nunquam esset.

Contradicentia sunt ea quorum alterum id negat quod alterum affirmat; ut Milo infidiatus est Clodio, Milo non est infidiatus Clodio. Habes hujus loci exemplum in Cicerone pro Milone Nro 2. Nam illa praesidia, quae pro templis omnibus cernitis, etsi contra vim collocata sunt, afferunt tamen Oratori horroris aliquid, ut in foro & in judicio, quanquam praesidiis salutaribus & necessariis septi sumus, tamen ne non timere quidem. sine aliquo timore possimus.

Quid contra licentia?

Quocunque ex dictis nomine veniunt contraria; tribus potissimum modis tractari solent:

Modus tractandi hujus loci.

Imo Cum verba verbis opponuntur: Exemplum habes apud Ciceronem Catil: 2. Nro 25. Ex hac parte pugnat pudor, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc fides, illinc fraudatio: hinc honestas, illinc turpitudine: hinc continentia, illinc libido: denique aequitas, temperantia, fortitudo, prudentia, virtutes omnes certant cum iniquitate, cum luxuria, cum ignavia, cum temeritate, cum vitiis omnibus &c.

2do. Cum membra membris opponuntur. Ut Cicero Verrina 5. à Nro 2. ad 7. Nam qui hoc sibi sumpsit, ut corrigat mores aliorum, ac peccata reprehendat, quis huic ignoscat, si qua in re ipse ab religione officii declinarit. . . . Furem aliquem ac rapacem accusabis? vitanda tibi semper erit omnia-

varitiæ suspicio; Maleficum quempiam adduxeris aut crudelem? cavendum erit semper, ne qua in re asperior, qui inhumanior fuisse videare. Corruptorem, adulterum? Providendum diligenter, ne quod in vita vestigium libidinis appareat. Omnia postremo, quæ vindicaris in altero, tibi ipsi vehementer fugienda sunt. Etenim non modò accusator, sed ne objurgator quidem ferendus est is, qui, quod in altero vitium reprehendit, in eo ipso deprehenditur.... &c.

Simile pulcherrimumque exemplum juvenies Oratione pro Cælio Nro 12. *Neque ego unquam fuisse tale monstrum in terris ullum puto (de Catilina loquitur) tam ex contrariis diversisque inter se pugnantibus naturæ studiis, cupiditatibusque conflatum...*

3tio. Cum periodis periodi opponuntur. Sic Cicero Oratione pro Manilia Nro 11: *Majores Vestri sæpe Mercatoribus & Naviculatibus injuriosius tractatis, bella gesserunt; Vos tot Civium Rom: millibus, uno nuncio atque uno tempore necatis, quo tandem animo esse debetis?.... Illi Civium Romanorum libertatem imminutam non tulerunt: vos vitam ereptam negligetis? Jus legationis verbo violatum, illi persecuti sunt: vos legatum Populi Romani omni supplicio interfectum inultum relinquetis? Videte ergo, ne, ut illis pulcherrimum fuit tantam vobis gloriam relinquere; sic vobis turpissimum sit, illud, quod accepistis, tueri ac conservare non posse &c.*

§. VII.

Adjuncta.

Adjuncta sunt ea, quæ cum re, de qua agitur, non necessario, sed probabiliter conjuncta sunt. Ut sunt *tituli hominum, insignia, arma, &c.* sine quibus homo esse potest. Quid ad-
juncta?

Adjunctorum genera, tria vulgo numerantur: *imo* Adjuncta rei, ut *locus, tempus &c.* 2do Adjuncta animi, ut *vitia, virtutes.* 3tio Adjuncta corporis, ut *pulchritudo, deformitas, robur, vestis, habitus.* Uno verbo, omnia quæ rem quocunque modo circumstant, siue præcedunt, siue comitentur, siue consequantur, appellantur adjuncta; tritoque illo versiculo comprehenduntur. *Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando.* Quot ad-
juncto-
rum ge-
nera?

Personam designat, ad quam revocantur: *Quis?* nomen, genus, stemma, conditio, ætas, fama, bona animi, ut virtutes, artes, scientiæ, ingenium, indoles; bona corporis, ut forma, figura, pulchritudo, valetudo, robur; item mala animi & corporis: ut vitia, deformitas, &c.

Designat rem, de qua in oratione agitur, *Quid?* estque id ipsum, quod orator narrat, laudat, vituperat, gratulatur, gratias refert, accusat, defendit, suadet, vel dissuadet.

Designat locum, qui est: Sacer, profanus, *Ubi?* privatus, publicus, saluber, pestilens, asper, planus, domi aut foris, in urbe aut rure, peregre, vel in Patria, in via publica, in platea, in Schola, Palæstra, ergastulo, terra, mari, ære &c,

*Quibus
auxiliis?*

Designat auxilia personæ, vel rei; ministros, comites, famulos, amicos, hostes, instrumenta quoque, ut ensen, clypeum, tormenta bellica, hastam, loricam, securim, malleum, calamus &c. quibus homines tanquam adminiculis & instrumentis ad agendum utuntur.

Cur?

Designat causas, quæ in re, de qua agitur, occurrunt, v. g. an amicitia, malignitate, amore, vindicta, odio, commiseratione, voluntate propria, an suasu vel jussu, justis vel injustis rationibus, vi muneris & officii, nec ne? factum aliquid vel faciendum sit.

Quomodo?

Designat modos, quibus res agitur Ut decenter. indecore, piè, impiè, sobriè, ebriè, deliberatè, casu, palam, secretò, sincerè. astutè, joco, serio, juxta vel extra ordinem.

Quando?

Designat tempus; ut sæculum, annum, mensem, diem horam, diluculo, mane, meridie, vespere, nocte, æstate, hyeme, vere, autumno, in juventute, virili ætate, senectute, belli, pacis tempore; Consule, Principe hoc vel illo; tempore præterito, præsentis, futuro, longo, brevi; nunquam, semper, sæpius, raro, nunc, primum? &c.

*Modus
tr. etandi
hujus loci.*

Adjuncta citato superius versiculo, & singillatim explicato comprehensa, uberrimam cogitationum, rationum, & amplificationum materiam suppeditant; quorum in omnibus Ciceronis Orationibus, præsertim narrationibus, copia ingens in promptu est. Ineptum tamen & puerile omnino esset, velle studio, & ubivis, ab his omnibus rationes eruere; sed ea duntaxat deligenda sunt, quæ ad rem propius faciunt. Vide quam egregie à solis
dun-

ad duntaxat adjunctis loci, Hannibal Italiam ingressus milites suos ad pugnam adhortetur Livii libro 21.

*Dextra levaque duo maria claudunt. Nul-
lam, ne ad effugium quidem navem habemus.
Circa Padus amnis major ac violentior Rho-
dano, à tergo Alpes urgent, vix integris vo-
bis, ac vigentibus transitæ, hic vobis vincen-
dum, aut moriendum Milites est Ni-
hil usquam nobis relictum est, nisi quod ar-
mis vindicaverimus. Illis timidis & ignavis
licet esse, qui receptum habent, quos ager
suus, quos sua terra per tuta ac pacata iti-
nera fugientes accipient. Vobis necesse est
fortibus viris esse, & omnibus inter victoriam
mortemque certa desperatione abruptis, aut
si fortuna dubitabit, in prælio potius, quam
in fuga mortem oppetere. Si hoc bene fi-
xum omnibus destinatumque in animo est;
iterum dicam vicistis. &c.*

Habes etiam illustre Adjunctorum exem-
plum in toto exordio Ciceronis pro Milone,
ubi ab Adjunctis, Quis? cur? ubi? quibus au-
xiliis, seu personæ, loci, militum, causisque,
ob quas miles locatus sit, initium orationis
sumpsit.

Aliud in eadem Oratione Nro 54. *Si hæc
non gesta audiretis sed picta &c.*

§. VIII.

Antecedentia Consequentia.

Antecedentia sunt ea. quibus positis, ne-
cesse est alia consequi: ut Ortus est sol,
ergo dies est; Natus es homo, ergo procul du-
bio morieris.

*Quid
Antee-
dentia?*

Con-

✓ Quid
Conse-
quentia?

Consequentia sunt ea, quæ rem necessario consequuntur. Ut pæna sequitur culpam.

Observe. Hic non intelligi necessitatem omnino physicam, qualis inter causam & effectum intercedit: sed necessitatem etiam probabiliter tantum cum re conjunctam. v. g. Flores protulit hæc arbor, ergo & tractus feret.

2 Modus
tractan-
di hujus
loci?

Tyronem ad facilius ex hoc loco eruendas rationes, sequentes quæstiones summo-
pere juvabunt: Quid est, quod rem (de qua tractaturus est) antecessit? quid prius vel olim observatum fuit? qui mos, quæ consuetudo, quæ opinio, sententia, hac de re antea præcessit? quid tale præteritis temporibus fuit? &c. Sic, quidquid ab antiquis moribus, usibus, exemplis, præjudicatis, à majorum laudibus & gloriose factis sumitur, ab antecedentibus probari dicitur

Ita Cicero Oratione pro Sextio, Gubernatores Reipublicæ, & inter hos Scaurum ad constanter defendendam Rempublicam, spreto cujuscunque periculi metu, adhortatur: *Propugnatores Reipublicæ quiescere voluerunt, omnia Reipublicæ causâ perferunt; qui sunt tales, qualis Pater tuus M. Scaure fuit, qui a Graccho usque ad Q. Varium seditiosis omnibus restitit, quem nulla unquam vis, nullæ minæ, nulla invidia labefecit. Aut qualis Quintus Metellus Patruus Matris tuæ, qui de Civitate maluit, quam de sententia dimoveri. . . . Aut qualis nuper Q. Catullus, quem nec periculi tempestas, neque honoris aura potuit unquam de suo cursu, aut spe, aut metu dimovere. Hæc imitamini, qui dignita-
tem*

tem, qui laudem, qui gloriam quæritis; hæc ampla sunt, hæc Divina, hæc immortalia; hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur &c.

Similiter ad eliciendas à consequentibus rationes quærendum est Tyronibus? Quid ex hac re, quam tractandam suscipiunt, vel post hanc rem futurum est? quid sequi potest? quid prævideri, quid expectare oporteat? Et sane nemo solidius ratiocinatur, quam qui ex re, quam suadet vel dissuadet, quæ consequentia manare possunt, ostendit; ejusmodi enim argumenta in summi momenti propositionibus ac consiliis plurimum valent.

Habes egregium exemplum à consequentibus in Oratione pro Marco Marcello. Cæsar dixerat se satis naturæ, satis gloriæ vixisse. Cicero monet Cæsarem, ne putet se satis Patriæ vixisse, curetque ordinare ac constituere Rempublicam, ostenditque secururam inde Reipublicæ pacem, Cæsari vero gloriam immortalem, præclara de eo posterorum judicia &c. *Nec vero hæc tua vita dicenda est, quæ corpore & Spiritu continetur; Illa inquam, illa vita tua est, quæ vivebit memoria sæculorum omnium, quam posteritas alet, quam ipsa æternitas semper tuebitur. Huic te ostentes oportet, quæ quidem, quæ miretur, jam pridem multa habet, nunc etiam, quæ laudet, expectat. Obstupescant posteri certe: Imperia, Provincias, Rhenum, Oceanum, Nilum, pugnas innumera-biles, incredibiles victorias, monumenta, munera, triumphos audientes & legentes tuos; sed nisi hæc Urbs stabilita tuis consiliis & insti-*

institutis erit: vagabitur modo nomen tuum longe atque late, sedem quidem stabilem, & domicilium certum non habebit. Erit inter eos etiam, qui nascentur, sicut inter nos fuit magna dissensio, cum alii laudibus ad Cœlum res tuas gestas efferent, alii fortasse aliquid requirerent, idque vel maximum: nisi belli Civilis incendium salute Patriæ restinxeris; ut illud fati fuisse videatur, hoc consilii. Servi igitur iis etiam Iudicibus, qui multis post sæculis de te iudicabunt, & quidem haud scio, an incorruptius quam nos, nam & sine amore, & sine cupiditate, & rursus sine odio, & sine invidia iudicabunt. &c. Quod illustrius consequentium exemplum?

§. IX.

C a u s æ.

*Quid
causa?*

Causa est, vi cuius aliquid fit. Ut vulnus est causa mortis, quia vi sua mortem parit.

*Quotu-
plex cau-
sa?*

Causa quadruplex numeratur à Philosophis; scilicet: *Efficiens, materialis, formalis & finalis.*

*Quid ef-
ficiens?*

Causa efficiens est, à qua aliquid fit, ut DEUS, à quo mundus, sol, à quo dies; Artifex, à quo artefactum fit. &c.

*Quid
materi-
alis?*

Causa materialis est, ex qua aliquid fit. Ut Marmor, ex quo statua, aurum, ex quo nummi, Uvæ, ex quibus fit vinum &c.

*Quid
forma-
lis?*

Causa formalis est ratio quædam & forma, per quam res aliqua in sua natura ita constituitur, ut per eandem à cæteris distingvatur; sic anima est forma hominis, quia

homo.

homo per animam fit rationalis, per rationem autem à cæteris animantibus distinguitur.

Obſerva. Forma alia eſt naturalis & interna, alia artificialis & externa; per primam res una ab altera diſtinguitur interne; ut *Adamas non eſt ſilex; eſt igitur interna forma alia Adamantis; alia Silicis.* Per alteram res una ab alia diſtinguitur externe; ut ex uno eodemque Marmore Statua Viri & feminæ, ex uno eodemque Auro Calix & patena, ex iſdem coloribus pulchra & difformis imago. *Ec.*

Cauſa finalis eſt, propter quam aliquid fit. Ita Beata in Cælis vita, eſt cauſa finalis hominis, quia agit omnia ut eam acquirat. Victoria, cauſa finalis belli *Ec.*

Nulla omnino propoſitio eſt, quæ non ex hoc loco probari, copioſiſſimeque amplificari poſſit; cum nihil omnino univerſis in rebus ſit, quod non ſuas habeat cauſas: præter Ipſum DEUM, quæ eſt prima omnium efficiens cauſa, Ipſe à nullo principium ducens. Jam præter DEUM, aliæ cauſæ efficientes inveſtigandæ ſunt. Unde nimirum aliquid oritur? unde pullulat? unde venit? unde principium & originem derivat? Neque enim ad omnem Philoſophiæ rigorem Oratori cauſa efficiens ſumenda eſt, ſed ſufficit, quod aliquid occaſio aut cauſa movens ſit, ut ab ea, ſuam propoſitionem probare tanquam à cauſa efficiente poſſit. Sic Cicero probat veram amicitiam inter probos duntaxat viros reperiri, (ait enim in Lelio) *Virtus, virtus inquam & conciliat amicitias, & conſervat; in*

Quid finalis?

Modus tractandi hujus loci.

à cauſa efficien- te.

ea est enim convenientia rerum, in ea stabilitas, in ea constantia. Virtus cum se extulit, & ostendit lumen suum, & idem asperxit agnovitque in alio, ad id se admovet, vicissimque accipit illud, quod in altero est: ex quo eorum exardescit, sive mutuus amor, sive amicitia.

Similiter si v. g. probare velis *Munera judici non esse acceptanda*. Quære unde proveniunt? Ab illo scilicet, qui vel de causæ suæ justitia dubitat; vel qui male indigneque opinatur de integritate judicis. Item si probare velis: *Malis exemplis moveri nos non oportere*. Quare? Quia proveniunt ab hominibus temerariis, levibus, impiis. Eodem modo probares cum Cicerone intemperantiam esse vitandam. *Intemperantia effæctum corpus tradit senectuti, ergo diligenter vitanda est*. Talibus & aliis id genus exemplis doceantur Tyrones, non esse rem adeo ut putant difficilem à Causa efficiente argumenta eruere.

à Causa
finali.

Verum & à causa finali, non difficilior neque minor rationum copia eruitur; quid enim facilius, quam à fine, propter quem aliquid fit, vel propter quem aliquid suadetur vel dissuadetur, momenta & rationes adducere? Sit Propositio: *Leges improbe injusteque interpretandas non esse*. Quære, quis finis legum? non iniustitia certe, sed justitia; quæ est fundamentum boni publici. Unde dicet cum Cicerone: *Amajoribus* (inquit Cicerone in Vatin:) *nostris nulla alia causa leges inventæ sunt, nisi ut suos Cives incolumes conservarent*. Idem Lib: 2do de Legib:

Ad

Ad salutem Civium, Civitatumque incoluntatem, vitamque hominum & quietam & beatam, conditæ sunt leges.

Ita idem Cicero Oratione pro Milone Nro 32. à Causa finali probat Clodium struxisse insidias Miloni, quia spes emolumenti Clodium respiciebat, non Milonem. *Quonam igitur pacto probari potest, insidias Miloni fecisse Clodium &c.*

Locus à causa Materiali & formali externa potissimum obtinet in laudationibus Urbium, Templorum, Palatiorum, Ædium, Hortorum, rerum arte effectarum, item Artium, scientiarum &c. Exempla causæ Materialis habes Verrina 6ta. Nro 64. Ubi Cicero exag-
gerat furtum Verris à Materia Candelabrorum, quæ rapuerat, quod nimirum gemmis & Auro constabant. *Candelabrum è gemmis clarissimis opere mirabili perfectum &c.*

Jam vero à causa formali interna; Sic differere poteris cum Cicerone. Excellens est animi natura, ergo voluptatibus servire non debet. *Si considerare velimus, quæ sit in hominis natura excellentia & dignitas, intelligemus, quam sit turpe diffuere mollitie, & delicate ac molliter vivere, quamque honestum sit, parce, continenter, sobrie Itaque victus cultusque corporis ad valetudinem referantur & ad vires, non ad voluptatem &c.*
Libr: imo Officiorum Nro 106.

S. X.

Effecta.

Effecta seu effectus sunt ea, quæ oriuntur ex causis; unde sequitur, tam multa ea esse,

Quid sunt effecta?

esse, tamque varia, quàm variæ multæque sunt causæ, imo quia effecta suis causis plerumque notiora sunt, ideo multo frequentior apud Oratores est eorum usus.

*Modus
trattan-
di hujus
loci.*

Locus hic plurimum valet in genere demonstrativo, nihil enim tam proprie in quopiam laudatur, vel vituperatur, quam propria ipsius facta, merita, res gestæ. Laudaturus itaque quempiam, considera: Quidnam ille erga Religionem, erga Patriam, erga Principem, Senatum, Cives, exercitum, quid toga, quid sago, quid in tribunalibus commissisque negotiis, quid erga familiam, quid erga amicos, clientes, &c. fecerit. Quibus ornatus sit virtutibus, scientiis, artibus? quid sapienter dixit, scripsit, consuluit, aggressus est, perfecit? hæc enim omnia, tanquam proprii cujusvis personæ considerantur effectus. Similiter in omni re alia, quam in propositione probandam assumis, cogita, quid res hæc efficit? quid ex ea effluit, quem ex se fructum, quæve damna indubitanter adfert, qui actus sint hujus rei, hujus virtutis hujus vitii? quidve ex iis proveniat? &c. Sic Cicero laudat ab effectis Cæsarem pro Marco Marcello: *Domuisti gentes immanitate barbaras, multitudine innumerabiles, locis infinitas, omni copiarum genere abundantes; sed tamen ea vicisti, quæ & naturam, & conditionem, ut vinci possent, habebant; nulla est enim tanta vis quæ non ferro ac viribus debilitari frangique possit. At animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare, adversarium nobilitate, ingenio, virtute præstantem, non modo*

*extollere jacentem, sed etiam amplificare
pristinam ejus dignitatem: hæc qui facit,
non ego eum cum summis viris comparo,
sed simillimum Diis judico.*

Idem Cicero ut excitet voluptatis odium,
& ab ea deterreat; exhibet perniciosos ejus-
dem effectus Libro de Senectute Nro 40. &
41. *Hinc Patrie prodiones, hinc Rerum pu-
blicarum everisiones, hinc clandestina cum
hostibus consilia; nullum denique scelus,
nullum magnum facinus esse, ad quod su-
scipiendum non libido voluptatis impelleret.
... Cumque homini sive naturæ, sive quis
DEUS nihil mente præstabilius dedisset: huic
divino muneri ac dono, nihil tam esse inimi-
cum, quam voluptatem; nec enim dominan-
te libidine temperantiæ locum esse omnino,
nec in voluptatis regno virtutem posse con-
sistere....*

Ita pariter Eloquentiæ dignitatem, utili-
tatem ac jucunditatem ab effectis commen-
dat Libr: 1. de Oratore Nro 30, 31, 32.

§. XI.

Comparatio.

Comparatio est oratio, qua duo vel plura *Quid com-*
in tertio aliquo, quod illis commune est, *paratio?*
conferuntur. Ut: *Catoni licuit sequi bellum*
Civile, igitur & Ciceroni licebit.

Commune est enim ambobus sequi bel-
lum civile.

Res, inter quas instituitur comparatio, *Modus*
vel majores sunt, hoc est veri similiores, *traktan*
quibus scilicet id, de quo agitur, potiori ju- *dihujus*
loci.

re conveniat; vel minores, idest minus veri-
similes, quibus non æque res aliqua conve-
niat, ac convenit ei, cum qua conferuntur;
vel æquales in gradu veritatis. Hinc tri-
plex est comparationis genus. Nempe: à ma-
jori ad minus, à minori ad majus, à pari
ad par.

Quomodo

fit compa-
ratio à
majori ad
minus?

Comparatio à Majori ad minus fit, quan-
do minus probabile concluditur ex magis
probabili. Sic dicit Terentius: *Quem feret,*
si parentem non fert suum. Sic Cicero: *Quid*
faceres domi tuæ, cum alienæ tam sis in-
solens.

Idem Divinatione in Verrem Nro 40. ita
disputat contra Cæcilium: *Quodsi ego hæc*
propter magnitudinem rerum ac difficulta-
tem assequi non potui, qui in omni vita ni-
hil aliud egi: quàm longe tu te ab iis rebus
abesse arbitrare, quas non modò antea non
cogitasti, sed ne quidem, cum in eas ingre-
deris, quæ, & quantæ sint suspicare potes?

Quomodo

a minori
ad majus?

Comparatio à minori ad majus fit, quan-
do magis probabile ex minus probabili con-
cluditur. Sic Cicero pro Lege Manilia Nro
11. Populum Romanum hortatur ad tuendam
Imperii dignitatem: *Majores nostri sæpe*
mercatoribus ac naviculatoribus injuriosius
tractatis, bella gesserunt; vos tot Civium Rom:
millibus, uno nuntio atque uno tempore ne-
catis, quo tandem animo esse debetis? Lega-
ti quod erant appellati superbius, Corin-
thum Patres vestri totius Græciæ lumen ex-
tinctum esse voluerunt; vos eum Regem inul-
tum esse patiimini; qui legatum Populi Rom:
Consularem vinculis ac verberibus, atque

omni

omni supplicio excruciatum necavit? Illi Civium Romanorum libertatem imminutam non tulerunt; vos vitam ereptam negligetis? . . . Videte, ne, ut illis pulcherrimum fuit, tantam vobis Imperii gloriam relinquere; sic vobis turpissimum sit, illud, quod accepistis, tueri, ac conservare non posse.

Habes similia argumenta petita à minori ad majus Pro Cæcinna Nro 45. pro Plancio Nro 26. pro Milone Nro 80. In Pisonem Nro 18.

Comparatio à pari fit, quando pariter Quomodo
à pari? probabile ex pariter probabili colligitur. Ita Cicero pro Roscio Amerino Nro 50. præbat, non esse probro vertendum Roscio, quod subigendæ terræ operam dederit, quia id multi alii opibus & dignitate præstantes fecerint: *Ne tu Etrusci accusator ridiculus esses, si illis temporibus natus esses, cum ab aratro arcescebantur, qui Consules fierent. Etenim qui præesse agro flagitium putes, profecto illum Attilium, quem sua manu spargentem semen, qui missi erant, convenerunt, hominem turpissimum atque inhonestissimum judicares. At hercule! Majores nostri longe aliter & de illo, & de cæteris talibus viris judicabant: suos enim agros studiose colebant, non alienos cupide appetebant. &c.*

Similia à pari exempla vide pro Murena Nro 31. Philippica 5. Nro 25. Catilinaria 1. Nro 17.

Observa: Locum hunc sæpissime cum aliis convenire, uti cum antecedentibus, cum effectis, cum exemplis. &c. Quomocunque tamen rationes ab eo ducantur, ad rem certam

te probandam sunt solidissimæ; nihilque fere homini naturalius ac promptius, quàm ad comparationes recurrere, quas ut facilius instituas, ex te ipso quære: Quodnam aliud huic, de quo tractas, majus, minus, æquale? quod huic simile? in quo eadem virtus? idem vitium? quid in historia, vel memoria hominum tale, cum quo res hæc, actio hæc, persona hæc comparari posset? si res hæc ibi hunc produxit effectum; cur hic non eundem producat? &c. Si tamen comparatio inter homines instituenda sit, cave, ne pueriliter aut nimium uni tribuas, aut demas alteri.

C A P U T II.

DE LOCIS EXTRINSECIS, SEU REMOTIS

*Quid sunt
Loci extrinseci
seu remoti?*

Loci extrinseci seu remoti sunt, qui aliunde, quam ex natura rei, de qua quaestio est, petuntur, neque pendent ab arte ut excogitentur, sed ut tractentur. Horum locorum in genere judiciali præcipuus est usus.

Quot sunt? Sex assignantur à Quintiliano: Leges seu præjudicia, Fama, Tabulæ, Jusjurandum, Tormenta, Testes.

§ I.

Leges seu præjudicia.

*Quid sunt
Leges seu
præjudicia?*

Præjudicia constant legibus, ex quibus pares aliquando causæ sunt judicatæ. Ut Cicero pro Roscio Amerino Nro 64. *Terracinenses sine magnis & probatis causis de par.*

parri-idio judicare noluerunt; ergo nec Romani debent judicare.

A legibus sive præjudiciis, aut confirmatur sententia, aut refutatur. Si confirmanda est sententia: probandum est *1mo*. Leges ac præjudicia esse vincula Reipublicæ, Regnorum fundamenta, justitiæ nervos, libertatis asyllum. *2do* Commendandi sunt illi, à quibus latæ sunt leges. *3tio* Recensenda sunt damna, quæ consequentur, si leges impune violentur. *4to* Juvabit interdum asserre ipsa legis verba.

*Modus
trattan-
di hujus
loci.*

*Quomo-
do con-
firma-
tur sen-
tentia à
lege?*

Sic Cicero pro Cluentio Nro 146. à necessitate & dignitate legum discurret: *Ut tibi concedam, hoc indignum esse, quod cujuscumque sit, jam videro, tu mihi concedas necesse est, multo esse indignius in ea Civitate, quæ legibus continetur, discedi à legibus. Hoc enim vinculum est hujus dignitatis, qua fruimur in Republica, hoc fundamentum libertatis, hic fons æquitatis, mens, & animus & consilium, & sententia Civitatis posita est in legibus. Ut corpora nostra sine mente, sic Civitas sine lege suis partibus ut nervis, ac sanguine & membris uti non potest. Legum Ministri, Magistratus, Legum interpretes judices, Legum denique idcirco omnes servi sumus, ut liberi esse possimus.*

Si refutanda est sententia à lege, Probandum est: vel antiquatam esse legem & amplius non valere: vel lex legi opponenda: vel demonstranda necessitas agendi contra legem.

*Quomodo
refutatur
sententia
à lege?*

Ita Cicero pro Rabirio Nro 13. eludit legem, ostendendo eam non esse amplius in

usq: Tunc mihi etiam legis Porciæ mentionem facies . . . Caput obnubito, arbori infelici suspendito . . . Quæ verba, Quirites, jam pridem non solum tenebris vetustatis in hac Republica, verum etiam luce libertatis oppressa sunt.

Et pro Milone Nro 10. Legem scriptam per legem naturalem destruit; necessitatemque contra eam agendi ostendit. *Est enim hæc, Judices, non scripta, sed nata lex, quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus; ad quam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus; ut si nostra vita in aliquas insidias, si in vim, si in tela aut latro-num, aut inimicorum incidisset, omnis honesta ratio esset expediendæ salutis. Silent enim leges inter arma, nec se expectari jubent, cum ei, qui expectare velit, ante injusta pœna luenda sit, quàm justa repetenda.*

Similia exempla invenies pro Domo sua Nro 43, 47, & 53.

§. II.

F a m a.

Quid est fama? **F**ama est sermo multitudinis, habens auctoritatem, nisi malitia, vel nimia credulitas irrepserit.
Modus tractandi hujus loci. Si tibi causæque tuæ faveat fama, dices: magnam esse vim, atque auctoritatem famæ, cui optimus quisque tam impense studet. Probabis famam vix unquam decipi, et enim velut omnium hominum testimonium. Quæres rationes, per quas sparsæ famæ veritas confirmetur.
Quomodo confirmatur sententia à fama? Exem-

Exemplum ex hoc loco petitum invenies in Panegyrico Trajani, Plinii junioris: *Cæsar, tales nos crede, qualis fama cujusque est, huic aures, huic oculos intende, ne respicias clandestinas existimationes, melius omnibus, quàm singulis creditur; singuli enim decipere & decipi possunt; nemo omnes, neminem omnes fefellerunt.*

Contra vero, si tibi causæque tuæ fama adversetur, illam refutabis ostendendo famæ levitatem & inconstantiam, quæ sæpe viris integerrimis maculas asperferit. Demonstrando, rumores ejusmodi esse opus hominum otiosorum, qui amant falsa in vulgus spargere. Afferendo rationes, quibus famæ falsitas demonstraretur.

Quomodo refutatur sententia à fama?

Sic Cicero pro Plancio Nro 56. rogat Judices, ne disseminatis rumoribus fidem habeant: *Illud unum vos magnopere oro, atque obsecro, cum hujus, quem defendo, tum communis periculi causa, ne fictis auditionibus, ne disseminato, dispersoque sermoni fortunas innocentium subjiciendas putetis. Nihil est tam volucre, quàm maledictum, nihil facilius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.*

Similia exempla invenies pro Cælio Nro 38. Pro Milone Nro 46.

§ III.

Tabulæ.

Nomine tabularum intelliguntur omnia testimonia scripto exarata, quibus pacta conventa, contractus, testamenta, vel quidvis aliud ejusdem generis continetur.

Quid sunt tabulæ?

*Modus
tractan-
di hujus
loci.*

*Quomo-
do con-
firma-
tur sen-
tentia à
tabulis?*

Sententiam à tabulis confirmabis *imo*: per
Comparisonem; conferendo testimonium
scriptum cum fama, cæterisque testibus, &
querendo rationes, quibus probetur, plus
habere roboris & authoritatis testimonium
scriptum, quam aliud quodlibet. *2do*. Per
frequentationem conëquentium, ostendendo,
non posse violari testimonium scriptum, &
relatum in tabulas publicas, quin hæreat æ-
terna labe ipsi tabulis publicis impressa;
adeoque nullum fore jus, quod non possit
infringi; si enim violator tabularum fuerit
ignobilis: nemo erit deinceps, qui se id im-
punè facturum non speret; si autem nobilis:
ostendetur, pessimum apud posteros exem-
plum fore, si scelus impunitum relinquatur.
3tio: Per negationem exaggerari potest vis &
authoritas tabularum, ad exemplum Cicero-
nis pro Sextio Nro 10. *Non recito vobis De-
cretum officio aliquo expressum vicinitatis,
aut clientelæ, aut hospitii publici, aut ambi-
tionis, aut commendationis gratiâ; sed re-
cito memoriam persuncti periculi, prædica-
tionem amplissimi beneficii, vicem officii præ-
sentis, testimonium præteriti temporis.*

Simile à tabulis exemplum habes Oratio-
ne pro Milone: *Quodsi duodecim tabulæ no-
cturnum furem, quoquo modo, diurnum au-
tem, si se telo defenderit, interfici impune vo-
luerunt; quis est, qui, quoquo modo quis in-
terfectus sit, puniendum putet, cum videat ali-
quando gladium nobis ad occidendum homi-
nem ab ipsis porrigi legibus?*

Eodem modo Cicero pro Archia Nro 9.
commendat tabulas, quibus constabat Archiam
domicilium Romæ habuisse. Sen-

Sententiam à tabulis refutabis *imo. Quæ-
rendo aliquod testimonium scriptum, quod
tabulis opponatur, & ejus authoritatem am-
plificando. 2do Ostendendo eas, non esse inte-
gras, aut incorruptas, talibus enim fides de-
rogatur. Ita Cicero pro Cluentio Nro 91.
corruptas tabulas esse contendit, propter
quasdam lituras in ipsis deprehensas: Quod
Cajus Verres, Prætor Urbanus, homo sanctus
ac diligens subscriptionem ejus in eo codice
non haberet, qui tum interlitus profercbatur.*

§. IV.

Jusjurandum.

Jusjurandum est affirmatio vel negatio rei
alicujus, Deo in Testem vocato, ritu reli-
gioso facta.

Sententiam tuam à jurejurando confir-
mabis, *imo. Demonstrando, quàm inviolabi-
le debeat esse promissum, quo Deo quis ob-
stringitur; nefas enim est pacta cum homine
violare, quanto magis cum Deo. 2do Recen-
sendo pænas, quæ jurisjurandi violatores
sequi solent; experiuntur enim homines in
se plerumque perfidos, qui Deo perfidi ex-
titerunt, jam vero semper sceleris conscien-
tiâ cruciantur. 3tio Demonstrando magnam
jurantis vel authoritatem, vel probitatem.*

Exemplum hujus loci habes in Cicerone
Libr: 3. de Officiis Nro 111. Nullum vincu-
lum ad astringendam fidem jurisjurando
Majores arctius esse voluerunt. Id indicant
leges in duodecim tabulis, indicant sacra,
indicant fœdera, quibus etiam cum hoste de-
vi-

*Quid est
jusju-
ran-
dum?
Modus
trahan-
di hujus
loci?
Quomo-
do con-
firma-
tur sen-
tentia à
jureju-
rando?*

*vincitur fides; indicant notationes, ianmad-
versionesque Censorum, qui nulla de re di-
ligentius, quàm de jurejurando judicabant.*

Eo loci pluribus confirmat Cicero: ne-
minem, fidem vel hosti datam, & juramento
firmatam, posse frangere.

*Quomo-
do refu-
tatur
senten-
tia à ju-
rejurando?*

Sententiam à jurejurando refutabis;
imo Demonstrando aliquod jusjurandum op-
poni legibus, vel juri scripto, vel naturali.
2do Ostendendo id, quod juratum est, ini-
quum esse. 3tio Probando id, de quo agi-
tur, non contineri expressè in jurejurando,
nec fuisse hanc jurantis mentem. 4to De-
monstrando juramentum aut ex impruden-
tia emissum, aut metu extortum. 5to Con-
vincendo jurantem admissi aliquando perju-
rii. Ita Cicero pro Comædo Nro 46. *Qui
mentiri solet, pejerare consuevit; nam qui
semel à veritate deflexit; is non majore re-
ligione ad perjurium, quàm ad mendacium
perduci consuevit.*

Similiter pro Rabirio Posthumo: *Ubi si-
mel quis pejeraverit; ei credi postea, etiamsi
per plures Deos juret, non oportet.*

Similiter disserit Salvianus Libr: 4. *Plu-
res invenias, qui sæpius pejerent, quam qui
omnino non jurent.*

*Quid
sunt tor-
menta
sive*

§. V.

Tormenta sive quæstio.

*Quæ-
stio?*

*Quomo-
do con-*

Tormenta sunt Cruciatu, vi quorum veritas
à reis extorquetur.

Dices imo. Antiquissimam hanc esse ve-
ritatis eliciendæ rationem, & à sapientissi-
mis

firmandus hic locus?

mis Majoribus usurpatam. 2da Vix aliam esse in tanta nostrorum temporum dissimulatione, veritatis extorquendæ viam. 3tio. Poteris argumentari a minori ad majus: Si metus quæstionis sæpe veritatem exprimit, quanto magis ipsa quæstio.

Cicero de quæstione ita loquitur in Topicis Nro 74. *Pacit necessitas fidem, quæ cum à corporibus, tum ab animis nascitur. Nam & verberibus, tormentis, igni fatigati, quæ dicunt, ea videtur veritas ipsa dicere. Et quæ, à perturbatione animi sunt, dolore, cupiditate, iracundia, metu, quia necessitatis vim habent, asserunt auctoritatem & fidem.*

Quomodo infirmandus hic locus?

Dices periculosam esse fallacemque confessionem, quæ tormentorum vi exprimitur; quandoquidem compertum est, bene multos innocentes vi tormentorum, ac metu doloris ad falsa dicenda persæpe fuisse adactos: poterisque hoc loco usurpare sapientissimam illam Hugonis Grotii sententiam: *Mentietur, qui ferre poterit, mentietur, qui ferre non poterit.*

Confirmabis etiam ex Cicerone Libro Partitionum Nro 50. *Sæpe etiam quæstionibus resistendum est, quod & dolorem fugientes multi in dolore ementiti persæpe sunt, morique maluerunt, falsum fatendo, quam inficiando dolere. . . . alii autem, aut natura corporis, aut consuetudine dolendi, aut metu mortis, vim tormentorum pertulerunt: aut ementiti sunt in eos, quas viderunt.*

Aliud exemplum habes pro Sitta Nro 78. *Quæstiones servorum, ac tormenta nobis accusa-*

cusator minuitur, in quibus, quamquam nihil periculi suspicamur; tamen illa tormenta gubernat dolor, moderatur natura cuiusque cum animi tum corporis, regit quasi tor, corrumpit spes, infirmitas metus, ut tantis rerum angustiis, nihil veritati loci relinquatur.

§. VI.

Testes.

*Quid
sunt
Testes?
Modis
trahen-
di huius
loci.
Quomo-
do con-
firmat-
ur sen-
tentia à
testibus?*

Testes sunt, qui de re, quæ vocatur in controversiam, voce vel scripto testimonium ferunt.

Sententiam à Testibus confirmabis, si ostendas *imo*. Testes esse oculos. *2do* esse juratos. *3tio* Esse viros probos, atque integerrimos. *4to* Esse illustres ac primarios. *5to* Non spe, nec cupiditate ad ferendum testimonium inductos

Ita Cicero pro Comædo Nro 44. commendat Testes: *Manilio & Lucio negas esse credendum? Dic, aude! Est tuæ arrogantiae, contumaciæ, vitæque universa vox. Quid expectas? quàm mox ego Lucium & Manilium dicam ordine esse Senatores, ætate grandes natu, natura sanctos & religiosos, copiis rei familiaris locupletes & pecuniosos.*

Similia exempla invenies Divinatione in Verrem Nro 13. Pro Archia Pœta Nro 6. Verrius 7 Nro 156. & 165.

*Quomo-
do refutatur sen-
tentia*

Refutabis sententiam à Testibus, si dicas: *1º* Testes esse homines vel infames, vel leves ac faciles, vel servos, domesticos, amicos, aut quomodocunque suspectos. *2do* Si ostendas,

das, illos non secum ipsis cohærere, sed pugnantia loqui. 3to Si graviores testes illis opponas. 4to Si probes, illos esse homines infimæ sortis, atque egentissimos, qui facile subornari potuerunt.

Ita Cicero adversus Flaccum testimonia confutat ab iis ipsis, qui ea tulerunt Nro 6. *At, à testibus læditur? antequam dico, à quibus, quâ spe. quâ vi, quâ re concitatis, quâ levitate, quâ egestate, quâ audacia præditis; dicam de genere universo &c.*

Similia exempla leges Pro Roscio Amerino Nro 104. Pro Ligario Nro 16. Pro Muræna Nro 58.

Nota. Veteres inter testimonia referebant etiam Oracula, seu Deorum voces; Auspicia, seu auguria, quæ erant testimonia ex avium volatu, cantu, pastuque. Vaticinationes, quæ erant responsa Vatum: Responsa denique Sacerdotum & Haruspicum, qui vel interpretabantur somnia, vel ex extorum inspectione futura conjiciebant, unde etiam vocabantur Conjectores.

§. VII.

Ufus Locorum in genere.

Definitionis usus est, non tantum ut obscuræ rei adferatur notitia, aut involuta aliqua quæstio explicetur; sed etiam ad amplificationes & descriptiones; præsertim harum, quæ dantur per causas & effecta, per negationem & affirmationem.

Notatio nominis, ad vim & originem verborum, aut ad allusiones, & jocos adhibetur.

Enu-

Enumeratio partium ad totum, explicatis partibus, clare oculis subjiciendum, & distribuendum, & amplificandum fertur.

Genus valet ad fufe dicendum, avocando Orationem ab hypothefi ad thefim. Magna enim eft vis in natura generis bene expofita.

Similitudo & difsimilitudo lucem adfert rebus, ornatum argumentis, animis voluptatem.

Comparationis ufus affurgit per exempla ad magnos motus.

Repugnantium ufus eft in amplificationibus ad refellendum & probandum; item per Antitheta ad ornatum Orationis, gratiam & varietatem: tum ut res una per contrarium melius elucefeat.

Adjuncta late ac eleganter patent. Nam illa animi & corporis, & fortunæ, ad laudandum & vituperandum: illa temporis & loci, ad narrandum, probandum, confutandum, describendum, vim habent magnam & splendorem.

Antecedentium & confequentium idem ufus, præfertim ad fadendum & diffadendum.

Per Causas & Effecta amplificamus. Ac genus quidem deliberativum ex rerum bene, vel male geftarum caufis conftat; in Deliberativo & Judiciali per effecta & caufas copiofe probamus, confutamus, describimus.

Locus extrinsecus, ut Præjudiciis utimur ad confirmandum & refellendum, fi accedat authoritas. in aliis verò, ut: Fama, Tormentis, Tabulis, Jurejurando, Teftibus, Persona-

sonarum probitas, vel improbitas spectari, & rerum circumstantiæ expendi debent.

C A P U T III.

DE SECUNDA INVENTIONIS PARTE, SEU DE MOTIBUS EXCITANDIS.

Oratoris munus ac partes sunt, primum ut persvadeat doceatque Audientium animos; deinde ut eosdem moveat, inflammet, ac flectat. Diximus in prima hujusce libri parte de argumentis ad docendum & ad fidem faciendam idoneis; postulat nunc instituti nostri ratio, ut motuum, sive affectuum concitandorum (quæ inventionis pars præcipua est) fontes aperiamus, dicamusque, qua ratione faces ac stimuli sint Auditorum animis subjiciendi, quod in Oratore præcipuum est; cum plerumque homines magis affectu, quàm ratione ducantur: nec semper, quod approbant, bonum sequuntur. Sed antequam affectus omnes singillatim persequamur; pauca quædam de illorum natura numeroque præmittimus.

Affectus est quidam animi impetus, quo *Quid*
impellimur vehementius ad aliquid vel ap-^{est affectus?}
petendum vel averfandum.

Sunt, qui quatuor tantum statuunt affectus; duos circa bonum, nempe: *spem* & *gaudium*; ^{Quos sunt affectus?}
& duos circa malum, scilicet: *Tristitiam* & *metum*. Philosophi plerumque undecim assignant, quinque tribuunt appetitui irascibili, sex appetitui concupiscibili. Ap-
pe-

petitus concupiscibilis complectitur tres affectus circa bonum, scilicet: *Amorem, desiderium, & gaudium*; tres circa malum, nempe: *Odium, fugam & tristitiam*. Appetitus irascibilis continet duos affectus circa bonum, nempe: *Spem & desperationem*; & tres circa malum, scilicet: *iram, audaciam, & timorem*. De his ita dicemus, ut primo illorum definitionem afferamus, deinde quomodo sint excitandi, quàm accuratissime præcipiamus.

§. I.

De Amore.

*Quid est
amor?*

Amor est affectus, quo alicui bene volumus, eique bene facimus, non nostra, sed illius causa. Ex qua definitione patet, tres omnino esse germani amoris conditiones, si-
ve dotes, 1. ut ei, quem amamus, optemus bona. 2. Ut eadem illi pro virili parte procuremus. 3. Ut ita simus animati non propter propriam utilitatem, sed illius causa, quem diligimus. Nam ut ait Cicero: *si ad fructum nostrum referemus, non ad illius commoda, quem diligimus: non erit ista amicitia, sed mercatura quædam utilitatum suarum.*

*Quomo-
do con-
ciliatur
amor?*

Amoris conciliandi causæ, ac viæ præcipuæ sunt; imo. Excellens quædam, & rara virtus. Ita Cicero Fonteio conciliat amorem à variis virtutibus, & vitæ probitate Nro 30. *Frugi igitur hominem, frugi inquam, & in omnibus vitæ partibus moderatum ac temperatum, plenum pudoris, ple-*
num.

num officii, plenum religionis, videtis positum in Vestra fide ac potestate: atque ita, ut commissus sit fidei, permixtus potestati. Videte igitur, utrum sit æquius, hominem honestissimum, Virum fortissimum, Civem optimum dedi inimicissimis, atque inhumanissimis nationibus, an reddi amicis; præsertim cum tot res sint, quæ vestris animis, pro hujus innocentis salute postulant.

Invenies in Curtio Libr: 4. egregium hujus affectus exemplum. Ubi Darius rogat Deos, ut Alexandrum, hostem licet suum, Regni successorem habeat. *Dii. Patrii, primum mihi stabilite Regnum: deinde si de me jam transactum est: precor, ne quis Asiæ Rex sit, quàm iste, tam justus hostis, quàm misericors victor. &c.*

2do Utilitas & collata beneficia. Ita Cicero Miloni benevolos mirifice facit Judices, ob ejus in Patriam beneficia: *Me quidem, Judices, exanimant & interimunt hæc voces Milonis, quas audio assidue, & quibus intersum quotidie. O frustra suscepti mei labores, o spes fallaces, o cogitationes inanes! Ego cum Tribunus plebis &c. Tandem infert: Hicne Vir Patriæ natus, usquam, nisi in Patria morietur? O terram illam beatam, quæ hunc Virum exceperit . . . &c.*

Vide totam hanc pro Milone perorationem, quæ tota amorem spirat. Similiter vide perorationes pro Flacco & pro Cnejo Plancio.

3tio Nulla re magis comparatur amor, quàm amore mutuo, ut monet pervulgata illa Senecæ vox: *Si vis amari, ama: & illa*
Pli.

Plinii ad Trajanum: *Habes amicos; quia amicus ipse es.* Peritè etiam Cicero Epistola I. ad Brutum: *Clodius Tribunus plebis valde me diligit . . . quod cum mihi persuasum sit, non dubito, quin illum quoque iudices à me amari. Nihil enim mihi minus hominis videtur, quam non respondere in amore eis, à quibus provocere.*

Egregium tractati hoc modo amoris exemplum tibi subjicio ex sermone Divi Ambrosii, in obitu Satyri fratris sui.

Nunquam totus in me fui, sed in altero nostri pars major amborum. Atque utinam, ut memorie, ut gratie, ita etiam vitæ tuæ, hoc quidquid est, quod spiramus, aut spirare possemus. Ego te frater hæredem feceram, Tu hæredem me reliquisti; ego te superstitem optabam, Tu me superstitem dimisisti. Quid mei successor hæredis? quid agam meæ vitæ superstes? quid agam exors hujus, quod cupio luminis O amari dies, qui interruptam copulam perditis! o flebiles noctes, quæ tam bonum consortem, & individuum mihi comitem perdidistis! Para hospiti consortium, & quemadmodum hic nobis omnia fuere communia; ita illic quoque dividuum nesciamus: nec quæso cupientem Tui deseras, properantem expecta, festinantem adjuva: & si diutius tibi morari videor, accerse. Neque enim unquam prolixius abfuimus à nobis; Tu solebas revivere, nunc, quoniam redire non potes, nos ad te ibimus, æquum est, ut officium rependamus. &c.

Sunt & plurimæ aliæ amoris conciliandi causæ, verum omnes ad tres superius indica-

dicatas revocantur, tales sunt: Comitatus & mansuetudo, morum similitudo, bonorum & malorum communitas, periculorum, quæ obita fuerunt, paritas: studiorum & exercitiorum communio. &c. &c.

§. II.

De Odio.

Odium est affectus Animi averfantis id, quod malum est, aut tale esse putatur. *Quid est Odium? Quomodo excitatur odium?*

Odium excitatur à contrariis amoris capitibus. *imo.* Vitiis & improbitate vitæ. *2do* Illatis injuriis. Hujus affectus mirificum habes exemplum apud Cornelium Tacitum, in vita Agricolæ, ubi magnanimus ille Galgacus, suorum Britannorum animos adversus Romanos irritare conatur sequenti eximia oratione:

*Raptores urbis, postquam cuncta vastantibus defuere terræ; Et mare scrutantur. Si locuples hostis est, avari: si pauper, ambitiosi. Quos non Oriens, non Occidens satia-
verit. Soli omnium opes, atque inopiam pari affectu concupiscunt. Auferre, trucidare, rapere falsis nominibus Imperium: atque ubi solitudinem faciunt, pacem appellant. Liberos cuique, ac propinquos suos, natura charissimos esse voluit; hi per delectus alibi servituri auferuntur. Bona fortunæque in tributum egerunt, in annonam frumentum
Britannia servitutem suam quotidie emit, quotidie pascit &c.*

Plurima alia hujus affectus exempla invenies in Cicerone, imprimis in Oratione pro

pro Quintio Nro 56. in qua Nevium fraudulentum vocat in odium. Oratione pro domo sua Nro 104. in qua invisam reddit religionem Clodii. Philippica 2da. contra Antonium. Item VII. Verrina in cuius tota peroratione odium constat Verri.

Concitur etiam odium à personæ lædētis indignitate, à dignitate personæ læsæ, à comparatione probitatis unius, cum improbitate alterius; ut habes in Cicerone: Ex hac parte pugnat pudor, illinc petulantia, hinc pudicitia, illinc stuprum, hinc pietas, illinc audacia &c.

Quomodo ex-
tingui-
tur odi-
um? Odium extinguitur imo. Precibus & lachrymis. 2do. Explicatione incommodorum, quæ ex odio percipiuntur. 3tio. Causarum odii in meliorem partem explicatione. Pro exemplo sit illa gravis, & plena majestatis Oratio Volumiæ Matris ad Coriolanum filium; sic autem bona, & salutis Patriæ amantissima, Mater orditur:

Qualem domi conditionem, Fili, tua nobis fuga reliquerit, vel ex ipsa veste vultuque satis conjicere potes. Cogita nos fœminarum miserrimas ad te sordidatas venisse; quibus, quod jucundissimum natura spectaculum dederat, fortuna luctuosissimum fecit. Mihi, ut filium, huic, ut virum Patriæ superbum hostem videat. Quæ autem cæteris in calamitatibus solatio esse solent, fusæ ad Deos preces, illæ nos in summas angustias conjiciunt. Neque enim licet simul & Patriæ victoriam, & a Diis tibi poscere salutem; sed quæ nobis hostes imprecentur, hoc afflictæ postulare cogimur, ut aut Patria careamus, aut te

te orbentur Mater, Conjux & liberi. Ego vero non expectabo, donec mihi fortunam hanc decernat fatalis belli necessitas: verum nisi pervasero, ut tu extinctis odiis & dissensionibus utriusque partis benefactor esse malis, quàm perditor, sic habeto: Tibi per cadaver demortuæ Parentis ad Patriæ expugnationem esse transcendendum. Absit, ut ego illam diem expectem, qua vel triumphari de filio à civibus, vel filium de Patria triumphantem videam.... Bellum ut vides incertum, hoc habet certi, ut aut victor Patriæ, Furia sis futurus, aut victus, per iracundiam, atque impudentiam amicissimos homines censearis in summum discrimen adduxisse. Quid files, Fili? An vero censes decorum omnia odio tuo permittere, Matri vero pro tantis rebus deprecanti, nihil? Hocine magni animi est, injuriarum tam pertinaciter meminisse, pietatem vero in parentes tot nominibus venerandam, colere & revereri indignum?.... Et quidem infelix Patria satis jam pœnarum dedit, Matri vero nullam gratiam retulisti; adeo in ulciscendis injuriis, quàm in remunerandis beneficiis promptior es. & acrior. &c.

Ad hanc facundæ Matris Orationem, nihil, quod responderet, habuit Coriolanus; nisi voces illas: Quo me adegisti Mater? vicisti.

§. III.

De timore.

Timor est perturbatio animi, nata ex opinionione mali impendentis.

E

Ti

Quid est
metus
fortis
mortis

Quomo-
do exci-
tatur ti-
mor?

Timor excitatur *imo*. mali impendentis magnitudine. 2do mali & periculi vicinitate.

Prioris exemplum habes Catilinaria 11. Nro 4. *Videor mihi hanc urbem videre, lucem orbis terrarum, atque arcem omnium gentium, subito uno incendio concidentem. Cerno animo sepultam Patriam, miseros atque insepultos acervos Civium. Versatur mihi ante oculos aspectus Cethegi in vestra cæde bacchantis. Quapropter de summa salute vestra, Populique Romani, de vestris conjugibus ac liberis, de fanis ac templis, de libertate ac salute Italiæ, deque universa Republica decernite diligenter, ut instituisitis, ac fortiter.*

A vicinitate periculi habes exemplum pro Murena Nro 85. *Sed quid tandem fiet, si hæc elapsa de manibus nostris, in eum annum, qui consequitur, redundarint? Illa pestis immanis, importuna, Catilina prorumpet qua poterit, & jam Populo Romano minatur, in agros suburbanos repente advolabit, versabitur in castris furor, in Curia timor, in foro conjuratio, in campo exercitus, in agris vastitas, omni autem in sede ac loco ferrum flammamque metuemus.*

Excitatur etiam timor magnitudine, aut vicinitate mali privati: improbitate & mala conscientia adversariorum; potestate nocendi in hoste, vel in quovis alio, ut Judice, &c.

Quomo-
do sedatur
timor?

Nulla re magis sedatur timor, quam spe & confidentia; multa timoris remedia præscribit egregius morum Magister Seneca; inter alia docet, corrigendum esse iudicium præposterum de malis, quæ plerumque opi-
nio-

nione tantum nostra talia sunt. Sic autem habet: *Plura sunt, quæ nos terrent, quàm quæ premunt, & sæpius opinione, quàm re laboramus. Illud tibi præcipio, ne sis miser ante tempus; cum illa, quæ velut imminencia expavisti, fortasse nunquam ventura sint; certe nondum venerint. Quædam ergo nos magis torquent, quam debeant: quædam torquent, cum omnino non debeant.*

§. IV.

De Spe & Audacia.

Spes est gaudium ex opinione imminentis boni.

*Quid est
Spes?
Quomodo
spes
excita-
tur?*

Spes excitatur imo. Honestate & magnitudine boni. 2do Certis præfidiis ad bonum comparandum, qualia sunt: opes, vires, industria, prudentia, amicorum potentia, adversariorum imbecillitas: expectatus favor Divinus, gloriæ cupiditas, æquitas causæ.

Ita Alexander diuturnis laboribus fractos militum animos spe erigit, & hortatur apud Curtium Lib: 9. *Vestras manus intueor, vestram virtutem, rerum, quas gesturus sum, vadem habeo. Quamdiu vobiscum in acie stabo, nec meos, nec hostium exercitus numeravero. Vos modo animos mihi plenos alacritatis ac fiduciæ adhibete, non in limine operum laborumque nostrorum, sed in exitu stamus. Pervenimus ad solis ortum & Oceanum: nisi obstat ignavia, inde victores, perdomito fine terrarum revertemur in Patriam. Nolite (quod pigri agricolæ solent) maturos fructus per inertiam amittere è ma-*

nibus. *Majora sunt periculis præmia, dives eadem & imbellis est regio: Digni estis, qui opes, quas illud mare littoribus invehit, referatis in Patriam, digni, qui nihil inexpertum, nihil metu omissum relinquatis. &c.*

*Quid est
audacia?*

Ad Spem pertinet audacia, seu confidentia. Est autem audacia affectus quidam animi adversus futurum malum, quamvis arduum ac difficile. (quod tamen vinci possit) insurgentis; concitatur iisdem motivis, quibus spes. Ita Idem Alexander apud Curtium Libr: 7. Trecentos milites ad superandam petram, undequaque arduam, præruptam, re callibus quidem ullis perviam, ac proinde omnino expugnati difficillimam, adhortatur.

Vobiscum, inquit, o Juvencs & mei æquales, Urbium invictarum ante monimenta superavi; montium iuga perenni nive obruta emensus sum; angustias Ciliciæ intravi; Indiæ sine lassitudine vim frigoris sum perpeßus. Et mei documenta vobis dedi, & vestra habeo. Petra, quam videtis, unum aditum habet, quem barbari obsident, cætera negligunt, nullæ vigiliæ sunt, nisi quæ castra nostra spectant. Invenietis viam, si solerter rimati fueritis aditus ferentes ad cacumen. Nihil tam alte natura constituit, quo virtus non posset eniti. Experiendo, quæ cæteri desperaverunt, Asiam habemus in potestate. Evadite in cacumen, quod cum ceperitis, candidis velis signum mihi dabit: ego copiis admotis, hostem in nos à vobis convertam. Præmium erit ei, qui primus occupaverit verticem, talenta X. uno minus accipiet, qui proximus ei venerit: eademque ad X. homines ser-

servabitur portio. Certum habeo vos, non tam liberalitatem intueri meam, quam voluntatem.

Plura hujus affectus exempla invenies In Cicerone Catilinaria II. tota. Item Verri-
na VII. Nro 176. Philip: IV. Nro 10.

§. V.

De Misericordia.

Misericordia est dolor animi, & ægritudo Quid est
miseri-
cordia?
quædam ex malo alterius, præsertim
immerito laborantis. In hoc excitando com-
miserationis affectu triumphare solet magni
Oratoris industria. Siquidem ut vulgo dici-
tur: *Lachrymæ auditorum sunt laus Oratoris
vel maxima.*

Varie ac multiplices sunt artes conci- Quomo-
do mise-
ricordia
concilia-
tur?
tandæ misericordiæ & commiserationis, hæc
inter præcipua est *1ma*. Si is, qui malum pa-
titur, eo plane indignus esse dicatur; *2da*.
Si de Patria, si de nobis bene meritis fu-
isse ostendatur. *3tia* Si calamitatis magni-
tudo, vel diuturnitas, ceteræque hujusmodi
circumstantiæ luculenter exponantur. *4ta*.
Si tristitia quædam recentis miseræ signa mo-
nimentaue ob oculos Auditorum ponantur:
ut cruentæ vestes, vel ipsum occisi cadaver,
aut imago. Sic Marcus Antonius prolata
Julii Cæsaris Veste pugionibus ac gladiis per-
forata, sanguineque cruenta, Romanam ple-
bem ita accendit, ut ad Conjuratorum ædes
inflammandas, è vestigio provolaverit. Ita
Brutus confossum & cruentatum Lucretiæ
corpus Populo Romano proposuit. Sic Clo-
til-

tildis Clodovæi filia dure & inclementer habitâ à Marito Almarico Visigothorum Rege, cum sudarium suo imbutum sanguine ad fratres suos Francorum Reges misisset; immane illud bellum excitavit, quo res Visigothorum penitus attritæ deletæque fuerunt. Potens est sane illud, unde miserationem accersas, cum plerumque visu magis, quàm auditu homines commoveantur.

Pulcherrimum ciendæ commiserationis exemplum subijcio ex Libro I. Livii; ubi mirro artificio usus est Horatius Senior. ut Filium ob interfectam sororem, parricidii reum, ab imminente morte liberaret.

Huncine, quem modo decoratum, ovantemque victoriâ, incedentem vidiſtis, Quirites, eum ſub furca victum, inter verbera & cruciatus videre poteſtis? Quod vix Albano- rum oculi, tam deforme ſpectaculum ferre poſſent. J. liſtor, colliga manus, quæ paulo ante armatæ. Imperium Populo Romano pepererunt. J. caput obnube Liberatoris Urbis hujus, arbori infelici ſuspende; verbera vel intra Pomærium, modo inter illa pila & ſpolia hoſtium: vel extra Pomærium, modo intra ſepulchra Curiatorum. Quo enim ducere hunc Juvenem poteſtis, ubi non ſua decora eum, à tanta ſeditate ſupplicii vindicent?

Plurima & pulcherrima commiſerationis exempla invenies in Cicerone, Oratione pro Fontejo Nro 37. pro Sextio Nro 57. pro Rabirio Poſthumo Nro 45. Actiōe 7. In Verrem Nro 158. & 160. pro Domo ſua Nro 59. &c.

§. VI.

De Ira & indignatione.

Ira est sui propter contemptum ulciscendi cupiditas cum dolore conjuncta. Unde non multum differt ab odio, quod est ira quædam inveterata. *Quid est ira?*

Ira incenditur commemoratione illatæ injuriæ, præsertim si injuria sit cum contemptu conjuncta. Sic Cicero pro Amerino Nro 146. Chryfogono Judices insensos reddit, quod Roscium maledictis persequeretur. *Quomodo incenditur ira?*

Quod si tibi causa nulla est, cur hunc miserum tanta calamitate affici velis? si tibi omnia sua, præter animam tradidit, nec sibi quidquam paternum, ne monumenti quidem causa reservavit; per Deos immortales, quæ ista tanta crudelitas est? quæ tam fera immanisque natura? quis unquam prædo fuit tam nefarius? quis Pirata tam barbarus, ut cum integram prædam sine sanguine habere posset, cruenta spolia detrahere mallet? Scis hunc nihil habere, nihil audere, & tamen oppugnas eum, quem neque metuere potes, neque odisse debes.

Indignatio est dolor perceptus ob secundas res bonaque alterius, qui hac felicitate judicatur indignus. *Quid est indignatio?*

Indignatio excitatur *1mo*. Si vitæ prioris sordes & vilitas, cum præsentis temporis opibus, potentia, & arrogantia præsertim conferantur. *2do* Si hominis, in quem indignamur vitia, cum ejus, cui antefertur, virtutibus comparentur. Ex primo capite Tullius *Quomodo excitatur indignatio?*

ius indignationem ita movet in Vatinius:
*Atque illud tenebrosissimum tempus ineuntis
 ætatis tuæ patior latere* Deinde com-
 memorat, ut homo vilis & obscurus, paula-
 tum ad honores accesserit, tandemque illa
 subjungit: *Te cognati respuunt, Tribules exe-
 crantur, vicini metuunt, affines erubescunt.*

Similiter divitias Chryfogoni inique par-
 tas, & præposteram emptionem bonorum
 varie indignatur Cicero pro Roscio Ameri-
 no Nro 133.

Item Præfecturam Classi Rom: commis-
 sam homini Syracusano Cleomeni Verrina
 VII. Nro 82.

§. VII.

De Mansuetudine.

Quid est **M**ansuetudo seu lenitas, ac clementia est
mansue- motus oppositus iræ; definiturque: Iræ
scilicet? remissio atque mitigatio.

Quomodo Mansuetudo conciliatur:

1do Ingenua quadam culpæ confessio-
ne ac dolore. Ita Cicero Cæsarem iratissim-
um li et, tamen Ligario placavit Oratio-
ne pro Lig: Nro 30. *At judicem sic agi so-*
let; sed ego ad Patrem loquor; erravi, te-
mere feci, pœnitet: ad clementiam tuam con-
fugio: delicti veniam peto, ut ignoscas, oro.

2do Supplici animi demissione: Ita Ci-
 cero pro Murena Nro 86. *Vester est supplex,*
Judices. Vestram fidem obtestatur: miseri-
cordiam implorat, vestram potestatem ac ve-
stras opes intuetur.

3^{tio} Plurimum valet ad conciliandam
 cle-

clementiam, si is, qui peccavit, ostendatur: non dedita opera, non dolo malo peccasse; sed vel incautus, vel errore humano deceptus, vel necessitate adactus. Sic Cicero pro Dejotaro, pro Ligario, pro Marcello, non vetudine veniaque dignos probat illos, qui præter voluntatem in Cæsarem aliquid deliquerunt. Et quidem pro Marcello Nro 13. *Age hoc C. Cæsaris iudicium P. C. quam laetaleat, attendite: omnes enim, qui ad illa crimina fato sumus, nescio, quo, Reipublicæ misero funestoque compulsi; etsi aliqua culpa teneamur erroris humani, à scelere certe liberati sumus. Nam cum M. Marcelum, deprecantibus vobis, Reipublicæ conferevit: nemet mihi & item Reipublicæ, nullo deprecante; reliquos amplissimos Viros & sui ipsius & Patriæ reddidit: quorum & frequentiam, & dignitatem hoc ipso in confesso videtis. Non ille hostes induxit in Curiam, sed iudicavit à plerisque ignorance potius, & falso atque inani metu, quam cupiditate civile bellum esse susceptum.*

§. VIII.

De Æmulatione.

Æmulatio est dolor ex aliena felicitate susceptus, non quod illi contigerit, sed quod nos illa careamus. Ita Magnus ille Alexander cum ad Achillis tumulum adstisset, æmulatus est ejus felicitatem, dicens: *O fortunate Adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.*

Æmulatio differt ab invidia; quia hæc

Quid est Æmulatione?

vitiosa est & turpis, facitque nos velle, ne alter bonis potiatur; illa autem bona est, laudabilis & honesta, utpote quæ nos excitat, ut ipsi quoque bona, quæ in aliis videmus, consequamur.

Quomodo concitatur æmulatio? *Æmulatio concitatur imo.* Explicatis præclare gestis majorum, Parentum virtutibus, nominis gloria. *2do.* Propositis illustribus exemplis Virorum illustrium.

3tio. Promissa decoris & famæ amplificatione.

Ita Cicero Oratione pro Sextio Nro 136. Romanam Juventutem excitat ad æmulationem Clarorum Virorum: *Vos Adolescentes, & qui nobiles estis, ad Majorum vestrorum imitationem excitabo, & qui in enis, & virtute nobilitatem potestis consequi, ad eam rationem, in qua multi homines novi & honore & gloria floruerunt, cohortabor. Hæc est una via, mihi credite, & laudis & æternitatis & honoris.... Hæc imitamini, per Deos immortales, qui dignitatem, qui laudem, qui gloriam quæritis. Hæc ampla sunt, hæc Divina, hæc immortalia: hæc fama celebrantur, monumentis annalium mandantur, posteritati propagantur. Est labor, non nego, pericula multa, fateor; multæ insidiæ sunt bonis &c.*

§. IX.

De pudore.

Quid est pudor? **P**udor est animi dolor, ex re, quæ famæ labem inferre potest.

Pu-

Pudor excitatur *imo*. Explicata rerum turpitudine. *Quomodo excitatur pudor?*

2do. Declarata animi remissione & negligentia in rebus gerendis.

3tio. Injustitia facinoris patefacta.

Sic Cicero Oratione VII. pudorem concitat ab inope & infirma Classe Populi Romani, portu egrediente Præfecto Cleomene, luxurioso Prætoris Verre Nro 85. *Egreditur præclara Classis in speciem, sed inops & infirma O tempus miserum atque acerbum Provinciæ Siciliæ! o casum illum multis innocentibus calamitosum, atque funestum! o illius nequitiam ac turpitudinem singularem! Una atque eadem nox erat, qua Prætor amoris turpissimi flamma, ac Classis Populi Romani Prædonum incendio conflagrabat Proh Dii immortales! piraticus Mioparo, cum Imperium Populi Romani, nomen ac fasces essent Syracusis, usque ad forum Syracusanum, & ad omnes urbis crepidines accessit, quo neque Carthaginiensium gloriosissimæ classes, cum mari plurimum possent, multis bellis sæpe conatæ nunquam aspirare potuerunt O spectaculum miserum atque acerbum! ludibrio esse Urbis gloriam, Populi Romani nomen. &c.*

§. X.

De Gaudio.

Gaudium est motus animi, quo ferimur in bonum præsens. Unde oritur delectatio & quædam animi quies & tranquillitas. *Quid est gaudium?*

Gau-

Quomo-
do exci-
tatur
gaudi-
um?

Gaudium excitatur 1mo. Insuperato bono, novitate & insolentia rei. 2do. Commutatione malæ fortunæ. 3tio Virtute, & bona conscientia.

Hunc gaudii affectum excitat Cicero Oratione in Pisonem Nro 52. dum reditus sui celebritatem ac lætitiā describit:

Unus ille dies, mihi quidem immortalitatis instar fuit, cum in Patriam redii. cum Senatum egressum vidi, Populumque Romanum universum; cum mihi ipsa Roma prope convulsa sedibus suis ad conservatorem suum progredi visa est, quæ me ita accepit, ut non modo omnium generum, ætatum, ordinum omnes Viri ac Mulieres, omnis fortuna ac loci; sed etiam mœnia ipsa viderentur, & tecta Urbis ac templa lætari.

Vide hunc affectum fufius tractatum in Oratione ad Populum: & post reditum ad Quirites, & in exordio Orationis II. in Catilinam.

§. XI.

Ufus Affectuum in genere.

In affectuum usu illud generatim est observandum, quod monet Cicero de Oratore Lib: 2. *Ut omnes motus, quos Orator adhibere volet Judici; in ipso Oratore impressi atque inusti esse videantur. Neque enim facile est perficere, ut irascatur, cui tu velis, Judex, si tu ipse id lente ferre videre; neque ut oderit eum, quem tu velis, nisi te ipsum flagrantem odio ante viderit; neque ad misericordiam adducitur, nisi ei tu, signa doloris tui, verbis, sententiis, voce,*

voce, vultu, collachrymatione denique ostendis. Ut enim nulla materia, tam facilis ad exardescendum est, quæ nisi admoto igne, ignem concipere possit; sic nulla est mens tam ad comprehendendam vini oratoris parata, quæ possit incendi, nisi inflammatus ipse ad eam & ardens accesserit.

imo. Igitur si affectum sive lenem, sive violentum ciere voles; pone Auditoribus ob oculos, omnia bona malave, quæ rei, vel personæ, de qua tractas insunt, vel inesse videntur, idque sufficienti copia & celeritate. Ad hoc præstandum valere debes acie ingenii, qua multa ad scopum opportuna in re detegas: valere debes torrente sermonis, & anta vocis contentione; ne frigidiuscula dictione omnem vim elidas.

2do. Plurimum proderit diligens observatio, quoniam affectu magis quivis sexus, ætas, conditio hominum moveatur. Sic pueri & adolescentes lætiores affectus amant: è contra Viri ac Senes gravioribus delectantur. Item vis concipiendi vivide imagines rerum, hominumque iratorum, querentium, læritia gemitentium, supplicantium, quo fit, ut absentia velut coram intueamur. Hoc probe intellexerat celeberrimus ille Græcus nomine Polus, qui Athenis acturus fabulam Sophoclis, cum repræsentandus esset dolor Electræ gestantis cineres Orestis, clanculum eruit è pulchro cineres ossaque filii, quem amaverat unice, urnamque detulit in Scenam; sicque dum lugere videretur aliena mala, desiebat sua.

3tio Ad movendum non accedas, antequam

quam de themate proposito, manifestis argumentis demonstrato, fidem auditoribus feceris. Voluntas enim ad incognitum non inclinatur, aut certe commotio momentis rationum non innixa, in ventos abit.

4to. Adhibebis in affectibus crebras, acutas, & vibrantes sententias: ipsosque affectus, pro rerum varietate varie immutabis. Sit pro exemplo variandorum affectuum, Materia, quam suggero.

Mater deplorat Filium in bello occisum.

Affectus amoris. **Q**uis sit animus Matris in liberos, quotusque quisque intelligit: tum denique ego amare filium didici, cum infelicissime in bello perdidici. O misera sors orbitatis meæ! o spes fallaces! o frustra susceptæ curæ! An idcirco te genueram fili, ut esses, quem tristi morte sublatum lugerem? Ego, cum te forma & ætate florenrem videbam, mihi certam salutem pollicebar. Putavi, speravi, credulam eventus fefellit. Nunc doleo, omnia ex spe & voluptate, ad calamitatem & orbitatem excidisse. Itaque, fili, tua morte Matris vitam abstulisti: ipsique vivæ flentique funus duxisti; neque enim te mortuo, diu superstes esse possum.

Desiderii. Ego te non requiram, Nate? aut possim tui unquam oblivisci? aut aliquid à me, præter suspiria & lacrymas habebis? Ipsæ, ipsæ dulces lachrymæ, ipsi fletus jucundi, quibus animi dolor & desiderium tui, Nate, exhibitur. O non amaræ dies, quibus charum filium animo & recordatione complectar,
alpi-

aspiciam, alloquar, osculabor! o non flabiles noctes, quæ nullius, aut modici somni socium & comitem non importunum referetis?

Quantum, quamque immane monstrum *Odii.* esse bellum, & apud quos conceptum dicemus? Vah portentum! vah labes! vah gurges & Charybdis infausta! Quod hominum sanguinem gustasti, vel potius exforbuisti? quot fortes viros, robur Patriæ, quot claros juvenes, florem nobilitatis, quot adultos liberos, spem ac delicias familiarum, quos ad fortunam vita servabat, crudelissime contrucidasti. Nunquam ego immanitatem tuam tacebo, quam in me Parentem, ac meum filium adhibuisti: nunquam imprecari tibi, exprobrare, & persequi te desinam.

Perhorrescite, Matres, detestata jam priorem *Fugæ.* bella: has voragines scopulosque filiorum nostrorum fugite. Nulla jam tot annis jactura & clades existit, nisi bello, nulla vis, nulla cædes, nullum flagitium sine bello. Procul bellum è finibus nostris, quod omnis Mater fugit oculis, respuit animo, recordatione perhorrescit.

Cernitis percussorem filii, an sola Mater *Træ.* video? non videtis furorem hostium? non repentinum impetum? Non versatur ante oculos vestros in cæde nefarius Miles? non adest barbarus, non suis manibus intentat ens? non filii jugulum præcidit? Perditissime mortalium, quid te sceleratius? istam ego furiam non exagitabo? non repetam sanguinem filii? Non vindicem Deum appellabo?

Ah miles! Sic te alloquitur filius, sic tuam *Mæn-*
gra-

*sueta-
dinis.*

graviter faucius fidem implorat: Quoniam varius est exitus & anceps belli fortuna, & Mars fortissimum sæpe ex acie tollit; noli mecum sic agere, gloriæ non satis vixi, noli juvenilem, atque in herba adhuc spem refecare. Da, precor, aliquid vel hosti, per- mitte supplici, cede afflicto. Per victricem hanc dextram, quam apprehendo, per belli pericula, quorum & ipse es particeps, per decus & nomen, quod magno labore quærimus, te oro, te flagito, te obtestor!

*Commi-
seratio-
nis.*

Adestis, amici, verum quo tandem animo adestis? utrum ego amens sum, & plus quam satis est doleo, in tanta calamitate & morte Filii? An vos quoque hic obitus & mæror, pari sensu doloris afficit? Nam si non ad amicos, si non ad homines, verum ad bestias, aut etiam, ut longius progrediar, si in aliqua desertissima solitudine ad saxa & scopulos, hæc conqueri, ac deplorare vellem, tamen omnia muta atque inanimata tam crudeli morte filii moverentur. Nunc vero cum pietatem & amicitiam vestram obtestor, non vereor, ne non misericordiam tribuatis aliquam fortissimo juveni, in ætatis flore pro Patria perempto.

*Indi-
gnatio-
nis.*

Dii immortales! quonam fato fieri dicam, ut fortis occidatur ab inertī, strenuus ab ignavo, clarus ab abjecto; hoc vero quis ferat? meticulosum militem egregii Ducis cruenta spolia prædari, gloriari, insolenter in juvenis cæde bæchari, & tanquam, si palmare facinus edidisset, exultare gaudio, triumphum petere, acclamatione, ac plausu improborum effierri?

Eclī

Etsi omnis spes mea, fili, cum salute tua occubuit, erigo me nonnunquam, & futura prospicio, quasi fortunata sit mors tua. Communicabo, ni fallor, cum gloria tua, veniam in partem meritorum, triumphabit Mater de morte filii; negat enim Patria, pro qua fortiter occidisti, negat se ingratham esse: negat superstitem Matrem carere propositis honoribus debere. Hæc illa me spes alit & excitat; vives in gloriosa Matre filius; quid perdidierim, non reputabo, quid morte tua acquisierim, id æstimabo.

Ego te mortuum complector, fili, nec me solam tuæ mortis commiserantem, sed commitem habebis. Utinam hoc pectus gladiis objicere & adversa, fili, tua vulnera recipere potuissim, nullam ego acerbitem, dolorem nullum, nullam vim pertinuissim, ut te modo manibus armatorum hominum eripere valuissim. Quin, nunc mori non refugio, imò lacerasso mortem & provoco, ut nos ocus uno eodemque tumultu conjungat.

Actum est, periit, nequidquam homines Superosque implorem. Mors immanisveta mitigari non potuit, nec jam precibus infernus recludetur, neque ab hoc ejecto cadavere quidquam mihi opis expecto. Omnia sunt in hoc funere misera. Quid restat? aut mortis consilium, aut vita morte acerbior.

Vos testor, Cælites, ego quidem bellorum rabiem, ac furorem in istis armorum motibus semper filio putavi esse fugiendum. Signa & tubæ, pulsataque tympana præsa-gienti Matri, metum semper atque horrorem incutiebant. Tum si quis è commilitoni-

*Spes.**Confi-
dentia
seu Au-
dacia.**Despe-
ratio-
nis.**Timor-
is.*

bus filii in pugna cæsus audiebatur, augebatur metus mali appropinquantis. Cum interim animus languore corporis ac timore debilitatus, incidit in varia visa & incerta, quorum perturbatione, tristes sæpe extiterunt species somniorum, quæ flebilem hanc mortem portenderunt.

Gaudii.

Quid! ego lugeam illum? qui se desleri vetat. Vivit filius inter Cælites, & qui extremum spiritum in victoria effudit, Heroum est sedem & locum consecutus. O fortunata mors! o felicem & beatam diem, quem mihi, & Patriæ, & Filio natalem Superi esse voluerunt! Itaque quod ne optandum est homini, immortalitatem quandam hic per te, & tecum, fili, videor assecuta.

Emulationis.

Generosi Juvenes, quorum erectos atque alacres animos bellum excitat ad pugnam; respicite, respicite ad meum filium, ejusque res gestas imitamini. Hanc vobis sanguine suo viam signavit & laudis, & fortitudinis, & immortalitatis. Sic ille se, non sibi, aut matri natum, sed Patriæ, sed gloriæ esse voluit: sic in acie fortiter occumbere maluit, quam redire turpiter.

FINIS LIBRI PRIMI.

AR.

ARTIS RHETORICÆ LIBRI PRIMI

TABULA PRIMA

RHETORICA

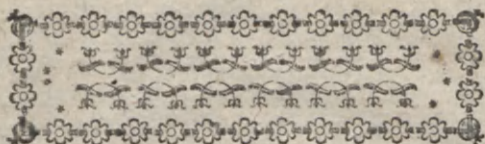
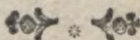
Est ars bene dicendi. pag: 1.

Ejus partes Sunt:

Inferenda Pag: 80.

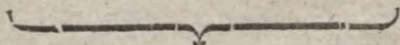
INVENTIO		DISPOSITIO.		ELOCUTIO.		PRONUNTIATIO.	
Est excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ valeant tum ad fidem faciendam, tum ad motus excitandos. Pag: 9.		Est rerum inventarum in ordinem distributio. Pag: 81.		Est idoneorum verborum & sententiarum ad res inventas accommodatio. Pag: 141.		Est vocis ac gestus pro rerum verborumque varietate apta conformatio. Pag: 251.	
SUMITUR.		LOCI ORATORII INTRINSECI SUNT 16.		LOCI ORATORII EXTRINSECI SUNT 6.		AFFECTUS PRÆCIPUI SUNT.	
Ex locis Oratoriis tum intrinsecis ab ipsa re, tum extrinsecis extra rem, de qua quæstio est, petitur Pa: 12.		Definitio, Enumeratio partium, Notatio, Conjugata, Genus, Species, Similitudo, Dissimilitudo Comparatio, Repugnantia, Adjuncta, Antecedentia, Consequentia, Causæ, Effecta, Comparatio. Pag: 13.		Leges seu præjudicia, Fama, Tabulæ Jusjurandum, Tormenta, Testes. Pag 46.		Amor, desiderium, gaudium, odium, æmulatio, tristitia, spes, mansuetudo, ira, audacia, timor. Pag: 58.	
Definitio.	Est Oratio rei naturam vel nominis vim explicans. Est duplex: Logica, & Oratoria. Logica rem jejunè per genus & differentiam describit: Oratoria rem amplificat, & exornat Pag: 13 14.	Fit 6. modis.	1. Per congeriem multorum nominum. 2. Per congeriem Causarum. 3. Per congeriem effectuum. 4. Per congeriem similitudinum. 5. Per Adjuncta. 6. Per negationem & affirmationem. Pag: 15. 16. 17.	Leges seu Præjudicia.	Præjudicia constant legibus, ex quibus pares aliquando causæ sunt judicatæ. Pag: 46. A legibus sententia confirmatur. Probando imo. Leges esse vincula Reipublicæ, Regnorum fundamenta, Libertatis Asylum. 2do. Commendando illos a quibus sunt lata. 3tio. recensendo damna ex legum violatione secutura, 4to. Verba legis afferendo. A legibus sententia refutatur: Probando vel antiquatam esse legem, vel legem legi opponendo.	Amor & Odium.	Amor est affectus, quo alicui bene volumus non nostrâ sed illius causâ. Pag: 58. Amor conciliatur 1. excellenti & rara virtute. 2. utilitate & collatis beneficiis. 3. Amore mutuo. Pag: 59. Odium est affectus animi aversantis id, quod malum est, aut tale esse putatur. Pa: 61. Odium excitatur 1. Vitiis & improbitate vitæ. 2. Illatis injuriis. Pag: 71.
Enumeratio partium.	Est Oratio, qua totum aliquod in suas partes distribuitur. Pag: 18.	Fit 6. modis.	1. Cum totum quodpiam in quascunque indiscriminatim partes ex quibus constat distribuitur. 2. Cum totum distribuitur in partes suas essentielles: 3. Cum totum distribuitur in partes integrantes. 4. Cum genus dividitur in suas Species. 5. Fit Enumeratio per causas. 6. Per effecta. Pag: 19. 20.	Fama.	Fama est sermo multitudinis, habens auctoritatem, nisi malitia, vel nimia credulitas irrepsit. Pag: 48. A fama sententia confirmatur: probando eam vix unquam decipi posse, ostendendo illius auctoritatem, quærendo rationes, quibus famæ veritas confirmetur. Pag: 48. A fama sententia refutatur: Ostendendo illius levitatem & inconstantiam, afferendo rationes, quibus famæ falsitas demonstretur. Pag: 49.	Timor & Spes.	Timor est perturbatio animi nata ex opinione mali impendentis. Pag: 63. Excitatur: 1. Mali impendentis magnitudine. 2. Mali vicinitate. Pag: 64. Spes est gaudium ex opinione imminentis boni. Pag: 65. Excitatur. 1. Honestate & magnitudine boni. 2. Certis præfidiis ad bonum comparandum; ut sunt: opes, vires Industria &c. Pag: 65.
Notatio nominis & Conjugata.	Notatio nominis verborum originem, vim & significationem inquirat. Conjugata sunt quæ ab uno orta vocabulo variè commutantur. Utitur illis Orator, quando in nomine vel verbo quopiam, laudem, vel dedecus, aut jocum aliquem urbanum & liberalem invenit Pag: 22. 23.	Genus & Species.	Genus apud Oratores dicitur illud, quod est commune multis & multa sub se completitur. Ejusmodi genera Oratoria sunt: Honestum, utile, justum, necessarium, facile, jucundum, & his contraria. Pag: 24. 25. Species est res aliqua particularis, quæ sub genere continetur: ut fides, spes, caritas, sub genere virtutis. Pag: 27.	Tabulæ.	Tabulæ: sunt testimonia scripto exarata, quibus pacta conventa, contractus, testamenta & cætera ejusmodi continentur. Pag: 49. A Tabulis sententia confirmatur ostendendo quanta sit auctoritas & robor testimonii scripti. A tabulis sententia refutatur: vel tabulis tabulas opponendo, vel ostendendo illas non esse integras aut non omnino incorruptas. Pag: 50. 51.	Ira & Mansuetudo.	Ira est sui, propter contemptum, ulciscendi cupiditas. Pag: 60. Ira incenditur. 1. commemoratione illatae injuriæ. 2. Ejus cui irascimur vitiis & indignitate. Pag: 69. Mansuetudo sive lenitas, est motus oppositus iræ. Conciliatur 1. Ingenua culpæ confessione. 2. Supplici animi demissione. 3. Si is, qui peccavit, ostendatur non dedita operâ peccasse, sed incautus, vel necessitate adactus, vel errore humano deceptus. Pag: 71.
Similitudo & Dissimilitudo.	Similitudo est rerum cæteroqui disparium in aliqua ratione collatio & convenientia Pag: 27. Dissimilitudo est Oratio, quæ ex re dissimili dissimile aliquid colligit Pag: 28. Similitudines & dissimilitudines conglobatæ vehementer movent, & plurimum ornant Orationem Pag: 29.	Contraria & Repugnantia.	Contraria sunt ea, quæ in eodem subiecto esse non possunt: sunt vel adversa, vel privantia vel contradicentia. Pag: 30. Tractantur tribus potissimum modis, nempe: dum verba verbis, membra membris, periodi periodis opponuntur. Pag: 31. 32.	Jusjurandum.	Jusjurandum est affirmatio vel negatio rei alicujus, Deo in testem vocato, ritu religioso facta. P. 51. A Jurejurando sententia confirmatur: Ostendendo jurantis probitatem & auctoritatem, Demonstrando, quam in violabile debeat esse promissum, quod Deo quispiam obstringitur; recensendo pœnas, quæ jurisjurandi violatores sequi solent. Pag: 51. A jurejurando sententia refutatur: demonstrando juramentum aut metu extortum aut ex imprudentia emissum, Ostendendo id, quod juratum est, iniquum esse, convincendo jurantem admissi aliquando perjarii. Pag: 52.	Æmulatio & pudor.	Æmulatio: est dolor ex aliena felicitate susceptus, non quod illi contigerit, sed quod nos illâ careamus. Pag: 71. Concitur: 1. Explicatis præclare gestis majorum. 2. Promissa decoris & famæ amplificatione. Pag: 72. Pudor: est animi dolor ex re, quæ famæ labem inferre potest. Pag: 73. Excitatur: 1. Explicata rerum turpitudine. 2. declarata animi remissione. Pag: 73.
Adjuncta.	Adjuncta sunt ea, quæ cum re, de qua agitur, non necessario, sed probabiliter conjuncta sunt. Adjunctorum genera tria potissimum numerantur, nempe: adjuncta rei, adjuncta animi, adjuncta corporis; omnia trito illò versiculò comprehenduntur. Quis, quid, ubi, quibus auxiliis, cur, quomodo, quando? Pag: 33. 34.	Antecedentia & Consequentia.	Antecedentia sunt ea, quibus positus necesse est alia consequi. Pag: 35. Consequentia sunt, quæ necessario consequuntur. Pag: 36.	Tormenta & Testes.	Tormenta sunt cruciatus, vi quorum veritas a reis extorqueatur. Pag: 52. Testes sunt, qui de re quæ vocatur in controversiam, voce, vel scripto testimonium ferunt. Pag: 54. A testibus sententia confirmatur. Ostendendo testes esse oculos, juratos, esse viros probos, nulla spe aut cupiditate ad testimonium inductos. A testibus sententia refutatur: Ostendendo illos esse infames, vel leves, aut servos, aut quomodocunque suspectos, non esse secum ipsis coherentes, esse homines fortis infimæ aut egentissimos, qui facile subornari potuerunt. Pag: 55.	Misericordia & gaudium.	Misericordia est dolor animi & ægritudo quædam ex malo alterius. Pag: 67. Conciliatur: 1. Si is, qui malum patitur, illò planè indignus esse dicatur. 2. Si de Patria, si de nobis bene meritis esse ostendatur. 3. Si tristitia quædam recentis miseriæ signa ob oculos Auditorum ponantur. Pa: 67. Gaudium: est motus animi, quo ferimur in bonum præsens: unde oritur delectatio, & quædam animi quies & tranquillitas. Pag: 73. Excitatur: 1. Insuperato bono. 2. Commutatione malæ fortunæ. 3. Virtute & bonâ conscientia.
Causæ & Effecta.	Causa est, cujus vi aliquid fit; quadruplex numeratur. Efficiens; a qua; Materialis, ex qua; formalis, juxta quam; finalis propter quam aliquid fit. Pag: 38. Effecta sunt ea, quæ oriuntur ex causis. Unde sequitur tam multa ea esse, tamque varia, quam variae multæque sunt causæ. Pag: 41.	Comparatio.	Comparatio est Oratio, qua duo vel plura in tertio, quod illis commune est, conferuntur. Genus illius triplex est, nempe: A majori ad minus, a minori ad majus, a pari ad par. Pag: 43. 44.				

ARTIS RHETORICÆ

LIBER SECUNDUS.

De Dispositione.

Dispositio est rerum inventarum in ordinem distributio.

*Quid est
Dispositio?*

Nempe ubi ad propositam quæstionem, vel ex lectione Authorum, vel ex felicitatis ingenii fonte, plurima tum ad fidem faciendam, tum ad motus excitandos inveneris, & annotando congesseris; primæ dispositionis partes erunt, inventa omnia mature examinare; ex illis præclara præcipue, pulchra, nervosa, & quod vel maximum est, recte ad rem collineantia seligere; selecta in ordinem redigere, qui non minus necessarius est ad persuasionem, quam instructio exercitus ad pugnam & victoriam: & in ædificio lapidum, cæmentique apta compositio, ad ædium opportunitatem & elegantiam.

Ordo enim in oratione præstat, ut illa audiat-
tur libentius, audita intelligatur facilius, in-
tellecta firmitus inhaereat.

*In quo
fita est
disposi-
tio?*

Dispositio in eo fita est, quod ipsâ natu-
râ duce agimus, ubi cum aliis tractandum,
aut ab illis quidpiam petendum est. *1mo.*
Præmittimus aliquid, quo benevolentiam
ipsum nobis conciliemus. *2do.* Exponi-
mus breviter negotium, cujus causâ veni-
mus. *3tio.* Momenta causæ ac rationes affe-
rimus, cur id contendamus. *4to.* Denique
instamus, precamur, promittimus, ut assen-
sum extorqueamus. Et hæc dicitur dispositio
naturalis, utpote, quæ non tam arti, quam
soli naturæ instinctui innititur. Altera est
dispositio artificiosa, quæ à longo usu & ar-
te petitur.

*Quis.
nam Or-
do ser-
vandus
est in di-
spositio-
ne arti-
ficiofa.
Sive
Quæ-
nam
sunt
Oratio-
nis Par-
tes?*

Sicut naturalis, sic artificiosæ dispositio-
nis partes, in quavis Oratione, præcipuæ
sunt quatuor. I. Exordium. II. Narratio.
III. Confirmatio, seu Contentio. IV. Peroratio.
Exordio præparamus Auditorem.
Narratione rem & causam exponimus. Con-
tentione cum nostra tuemur & defendimus;
tum adversariorum, si quæ adsunt, objecta
refellimus. Peroratione concludimus.

Sunt, qui non quatuor duntaxat, sed
sex omnino velint esse Orationis partes.
Nempe Exordium, Propositionem cum Divi-
sione, Narrationem, Confirmationem, Con-
futationem & Perorationem. Nos nullam ha-
rum rejicimus. Sed Propositionem cum sua
partitione ad Exordium: Confutationem ve-
ro ad confirmationem revocamus.

CAPUT I.

DE EXORDIO.

Exordium est pars Orationis, Auditorum animos idoneè comparans ad reliquam dictionem. Unde quod in humano corpore caput, quod in ædibus vestibulum est; hoc est Exordium in Oratione. Atque adeo præcipua quadam cura, diligentiaque est elaborandum, naturæ ipsius instar, quæ in fingendo, atque ornando capite, potissimum desudare consuevit. Unde etiam Exordium *Difficillima pars Orationis* vocatur à Tullio, recteque advertit Polybius: Fieri non potest, ut finem consequatur, qui principium non recte fuerit auspicatus.

Quid est Exordium?

§. I.

De variis Exordii generibus.

Exordium duplex est: aliud justum ac legitimum, quod etiam temperatum appellatur; aliud est vehemens & abruptum, sive ex abrupto.

Quotuplex est Exordium?

Exordium temperatum illud est, quo Auditorum animi, artificiosa quadam verborum conciliatione præparantur.

Quid Exordium temperatum?

Exordium ex abrupto est illud, quo Orator, quasi quodam abreptus impetu, Auditores repentino & inopinato motu percellit. Tale est celebratissimum illud Cicero-
nis in Catilinam: *Quousque tandem abutere*
Ca.

Quid est Exordium abruptum?

Catilina patientia nostra? &c. & aliud in Pisonem: Jam ne vides bellua &c.

Quot
modis
fit exor-
dium ex
abrupto?

Exordium ex abrupto fit imo. Per licentiam, seu per liberiores quendam loquendi modum. Sic Mutius Scævola deprehensus in Porcennæ castris, ita eum ex abrupto alloquitur: *Romanus sum Civis: C. Mutium vocant. Hostis hostem occidere volui; nec ad mortem minus animi est, quam fuit ad eandem; & facere, & pati fortia, Romanum est &c.* Liv: Libr: 2.

(*) M.
Coriola-
lanus
plebis
odio in
exilium
actus,
Patriæ
postea
bellum
intulit.

2do. Fit per indignationem & increpationem. Sic apud eundem Livium Veturia filium Coriolanum ex abrupto alloquitur: (*) *Sine, priusquam complexum accipio, sciam, ad hostem, an ad filium venerim; captiva Martine in castris tuis sim? In hoc me longa vita & infelix senectus traxit, ut exilem te, deinde hostem viderem! Potuisti populari hanc terram, quæ te genuit, atque aluit? Non tibi, quamvis infesto animo & minaci perveneras, ingredienti finis, ira cecidit? Non cum in conspectu Rómæ fuit, succurrit: intra ista mœnia, domus ac Penates mei sunt; Mater, conjux, liberi &c.* Liv: Libr: 2.

3tio. Fit per Emphasis, vel per illustrem aliquam figuram, quæ statim animos feriat. Sic Darius adversam in præliis fortunam expertus, jam tertio redintegrata cum Alexandro pugna, milites suos alloquitur: *Terrarum, quas Oceanus hic alluit, illinc claudit Hælespontus, paulo ante domini; jam non de gloria, sed de salute, & quod saluti præponitis, de libertate pugnandum est. Hic dies Imperium, quo nullum amplius vidit ætas,*

tas, aut constituet, aut finiet... Ventum est eo, unde pulsus nec fugæ quidem locus est. Omnia tam diutino bello exhausta post tergum sunt: non incolas suos, urbes: non cultores, habent terræ. Conjuges quoque & liberi sequantur hanc aciem, parata hostibus præda, nisi pro carissimis pignoribus corpora opponitis &c Curtius Lib: 4.

Exordium ex abrupto potissimum usurpatur, vel in summa aliqua gratulatione & læticia, vel in summa quapiam offensione, aut indignatione; his enim potissimum Orator extra se quodammodo rapi videtur: extra hæc exordia ex abrupto plerumque vitiosa audiunt.

Quandam usurpandum est Exordium ex abrupto?

§. II.

De Virtutibus ac vitiis Exordii.

Exordii dotes ac virtutes, quatuor vulgo recensentur: *Proprietas, Cura, verecundia, brevitās.*

Quot sunt Exordii dotes ac virtutes?

Proprietas Exordii in eo consistit, ut sit cum reliqua Oratione conjunctum, hoc est: ex re quasi natum, & ex ipsis causæ visceribus ita depromptum, ut ex ipsius naturā, quodammodo videatur efflorescere. Porro per viscera causæ intelliguntur Adjuncta: vel Personæ, quæ dicit, vel loci, ubi dicit, vel eorum, apud quos dicit, vel temporis, quo dicit, vel materiæ, de qua dicit.

In quo consistit proprietas Exordii?

Cura Exordii in eo posita est, ut sit accuratum, acutum, sententiis instructum. Ut monet Cicero: *Vestibula aditusque ad causam facias illustres.* Prima quippe Oratoris

In quo posita est Exordii cura?

ris

ris commendatio proficiscitur ab Exordio, quodsi negligentius tractatum fuerit, reliqua omnia fastidiet, & nauseabit Auditor.

In quo consistit Exordii verecundia? Exordii verecundia in eo consistit: Ut Orator dicere incipiens, præferat ingenuum quendam pudorem, quem in Oratore

L. Crasso tantopere laudabat Cicero: *Fuit, inquit, in L. Crasso pudor quidam, qui non modo non obesset ejus Orationi, sed etiam probitatis commendatione prodesset.* Et ipse etiam Tullius sic de se confitetur Lib: I. de Oratore: *In principiis dicendi tota mente, atque omnibus artibus contremisco.* Sciebat nempe, summus ille dicendi artifex & doctor, offendi solere auditorum animos, si Orator, velut exultans si-bique præfidens ad dicendum accedat.

In quo consistit Brevis Exordii? Brevitas Exordii in eo consistit, ut reliquæ Orationis magnitudini sit accommodatum: utque inani verborum circuitu non producatur longius, quàm par sit; neque enim Pigmæo corpori Gyganteum caput aptandum est. Nolim tamen Orationi cæteroqui longiusculæ brevissimum, ut nonnulli solent, affigatur exordium; dedecent enim vicissim ingentem Basilicam exiguæ fores.

Quæ sunt vitia Exordii? Primum Exordii vitium est, si sit commune, hoc est, si causis aliis, & fortasse etiam contrariis possit accommodari. Ejusmodi exordia lepidè comparantur ephippio, quod equis bene multis accommodaretur. Secundum vitium est, si sit procul accersitum, longiusque petitum. Tale fuit inepti cujusdam caudici, qui de lite inter duos vicinos acturus, exordium petivit ab Adamo, vixque ad diluvii tempora tandem pervenit.

Ter-

Tertium vitium, si pluribus verbis aut sententiis ultra, quam reliquæ orationis brevitās postulat, producat̃ur. In enormia id genus proœmia bellissime quadrat facietum illud Diogenis ad Myndios, (qui suo oppidulo magnificas & grandes fores affixerunt) dictum: *Viri Myndii, portas claudite, ne Urbs exeat.*

§. III.

De variis Exordiorum fontibus.

Ex plurimis & variis, unde derivari solent exordia, fontibus, præcipui sunt sequentes:

imo Exordium recte ducitur, ab Adjunctis Personæ, rei, loci, ac temporis. Atque hic erat fons perquam familiaris Ciceroni, qui hinc ferme solebat exordiri. Sic in Oratione pro M. Cælio exorditur à temporis insolentia; quippe die festo, contra quam fieri soleret, causam dicere cogebatur. Exordium Milonianæ ducitur à persona adversariorum, qui armati forum obsidebant, à persona Pompeji Judicis, ab insolita judicii forma. Pro Rege Dejotaro ducit exordium ab angustiis loci, in quo habita fuit Oratio, nempe in ædibus Cæsaris.

Habes illustre exemplum ab adjunctis Personarum in Livio. Ubi Philippus Rex Macedonum, inter duos filios suos, quorum unus alterum parricidii accusabat; à sua Parentis persona sic exorsus est: *Sedeo miserrimus Pater judex inter duos filios; accusatorem parricidii; & reum; aut confecti, aut ad-*

admissi criminis labem apud meos inventurus. Jam pridem quidem, hanc procellam imminentem timebam, cum vultus inter vos minime fraternos cernerem, cum voces quasdam exaudirem; sed interdum spes animum subibat, deflagrare iras vestras, purgari suspiciones posse. &c.

2do. Ducitur Exordium à rotunda simplici rei expositione, sine fuce; & sine ullo in speciem artificio. Ita Cicero pro Ligario: *Novum crimen, C. Cæsar, & ante hunc diem inauditum. propinquus meus ad te Q. Tubero detulit &c.*

3tio. Ducitur exordium à Contrario, cum prima fronte ea videmur dicere, quæ causæ nostræ sunt omnino contraria, & adversariis faventia; ut scilicet eos, nihil minus cogitantes, in nostram sententiam trahamus; in quo sane est artis & industriæ plurimum.

Ita Alexander apud Curtium milites suos cohortaturus, ut tecum audacter pergant ad extremas Indiæ partes, primo videtur probare illorum studia, qui reditum in Patriam cogitabant: *Magnitudinem rerum, quas gessimus, milites, intuentibus vobis, minime mirum est & desiderium quietis, & satietatem gloriæ occurrere.* Itaque si crederem satis, certam esse possessionem terrarum, quas tanta velocitate domuimus; ego vero, milites, ad Penates meos, ad Parentem, sororesque & ceteros Cives, vel renitentibus vobis, erumperem, ut potissimum parta vobiscum laude & gloria fruerer; ubi nos uberrima victoriæ præmia expectant, liberorum, conjugum, parentumque lætitia, pax, quies

quies, rerum per virtutem partarum securam possessio, &c.

Deinde, mutata sensim velificatione in contrariam sententiam callidissime descendit: *Quid? creditis, tot gentes alterius imperio ac nomine assuetas, non sacris, non moribus, non commercio linguæ nobiscum cohærentes, eodem prælio domitas esse, quo victæ sunt? Vestris armis continentur, non suis moribus; & qui præsentem metuunt, in absentia hostes erunt &c.*

4to. Ducitur exordium ab insigni quopiam effato & dicto, vel ab illustri exemplo. Exemplum hujus habes in Sallustio; ubi Catilina suos conjuratos ad impium bellum cohortatur hoc effato:

Compertum habeo, milites, verba viris virtutem non addere, neque ex ignavo stre-num, neque fortem ex timido exercitum oratione Imperatoris fieri. Quanta cujusque animo audacia, aut natura moribus inest, tanta in bello patere solet. &c.

5to. Duci potest exordium ab insigni aliqua quæstione. Ita Tullius suum de inventione Rhetorica librum auspicatur: *Sæpe & multum hoc mecum cogitavi, bonine, an mali plus attulerit hominibus & civitatibus copia dicendi, ac summum eloquentiæ studium. &c.*

6to. Præclare admodum ducitur Exordium à Suspensione, quæ mirifice præparat Auditorum animos magnæ alicujus rei expectatione, & acuit vehementi cupiditate sciendi, quid demum sit illud, quod polliceatur Orator: Ita Cicero Verrina I.

Quod

Quod erat optandum maxime, *Judices*, & quod unum ad invidiam *Vestri ordinis*, infamiamque *judiciorum* sedendam maxime pertinebat; id non humano consilio, sed prope divinitus datum, atque oblatum vobis summo, *Reipublicæ* tempore, videmus. Inveteravit enim jam opinio pernicioſa *Reipublicæ*, vobisque periculosa, quæ non modo *Romæ*, sed apud *exteras nationes omnium* sermone percrebuit: his *judiciis*, quæ nunc sunt, *PERICULOSUM* hominem, quamvis sit nocens, nullum posse damnari &c.

Denique, quodvis exordium ab ipsis causæ visceribus, (ut superius innuimus) hoc est, ab intimis causæ principiis, trahendum est, & in illo solemter jacienda sunt argumentorum & affectuum illa semina, quæ in reliqua oratione retractata, fusius explicentur. Id vero non difficulter efficies, si ex *Quintiliani* & *Ciceronis* præcepto, diligenter intuearis: Apud quos, pro quibus, contra quos, quo loco, tempore, quo rerum statu, dicendum sit tibi: quid *Auditores*, vel *Judices* sentire credibile sit, quis sit *Orationis* tuæ scopus, quid petas, quid consequi velis? Hæc ubi perspecta tibi mature fuerint: ipsa te *Magistra Natura* facile docebit, unde sit tibi capiendum orationis Exordium.

§. IV.

De officio & fine exordii.

Quodnam est officium, Quis finis Exordii? **E**xordii officium ac finis est triplex, scilicet: reddere *Auditorem* benevolum, attentum & docilem.

Au-

Auditor benevolus redditur ex quadruplici capite: imo à Persona Oratoris ipsius. 2do à Persona Adversariorum. 3tio à Persona Auditorum vel Judicum. 4to à Persona illius, pro quo dicitur.

Unde redditur Auditor benevolus?

Quomodo redditur Auditor benevolus à persona oratoris?

Auditor benevolus redditur à persona Oratoris ipsius, si Orator modestiam, pudorem, probitatem & ingenuum quendam candorem ore potius & re ipsa præferat, quam verbis ostenter. Poterit tamen interdum sua merita, suum officium, suas virtutes, sed parce omnino, ac sine arrogantia commendare, quod mirifice facit Tullius in Oratione pro Archia, suo quondam Magistro: Si quid est in me ingenii, Judices, quod sentio, quam sit exiguum: aut si qua exercitatio dicendi, in qua me non inficior mediocriter esse verjatum; aut si hujusce rei ratio aliqua ab optimarum artium studiis ac disciplina profecta, à qua ego nullum confiteor ætatis meæ tempus abhorruisse; earum omnium rerum, vel imprimis hic A. Licinius fructum à me repetere prope jure suo debet. Nam quoad longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, & pueritiæ memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc video mihi principem, & ad suscipiendam & ad ingrediendam rationem horum studiorum extitisse. Quod si hæc vox hujus hortatu præceptisque conformata, nonnullis aliquando salutis fuit: à quo id accepimus, quo cæteris opitulari, & alios servare possemus; huic profecto ipsi, quantum est situm in nobis, & opem & salutem ferre debemus.

Quomo-
do colli-
gitur
benevo-
lentia à
persona
adver-
sarin-
rum?

Colligitur benevolentia à persona Adver-
sariorum imo: Si Orator dicat: se illorum
aut nimiam eloquentiam, aut gratiam reve-
reri; sicque illam reddat suspectam Judicibus;
quod pulchre admodum facit Cicero pro
Quintio: *Quæ res in Civitate duæ plurimum
possunt, hæ contra nos ambæ faciunt in hoc
tempore, summa gratia, & eloquentia, qua-
rum alteram C. Aquilii vereor, alteram me-
tuo &c.*

2do. Si illos in odium & in invidiam ad-
ducere, vitiorum, quibus laborant, comme-
moratione conetur; quod sæpissime fecisse
Ciceronem legimus; Sic pro Dejotaro: *Cru-
delem Castorem, ne dicam sceleratum & im-
pium; qui nepos avum in discrimen capitis
adduxerit, adolescentiæque suæ terrorem in-
tulit ei, cujus senectutem tueri & tegere
debebat.*

Quodsi Adversarius sit vir bonus, notæ-
que probitatis ac fidei; eundem Ciceronem
imitaberis, qui cum pro Murena diceret,
Catonemque Virum antiquæ virtutis haberet
adversarium, non quidem in ejus vita mori-
busque quidquam culpavit; sed tamen ut illi
quoquo demum modo fidem detraheret; se-
ctam Stoicorum, cui se Cato totum addixe-
rat, irridere cæpit, idque tam acute & fa-
cete, ut iudicium risu dissolveretur, & Cato
ipse dixerit: *Quàm ridiculum habemus Con-
sulem.* Aut etiam facies, quemadmodum fe-
cit Valerius Tribunus Plebis, qui habens
etiam adversarium causæ suæ Catonem; ita
orsus est: *Si privati tantummodo ad suaden-
dum dissuadendumque id, quod à vobis ro-
ga-*

gatur processissent, ego quoque cum satis dictum pro utraque parte existimarem, tacitus suffragia vestra expectassem. Nunc cum Vir gravissimus Consul Portius Cato, non auctoritate solum, quæ tacita satis momenti habuisset, sed oratione etiam longa & accurata injectatus sit rogationem nostram; necesse est paucis respondere. Rem defendam, non nos &c.

Captatur benevolentia à persona Auditorum, vel Judicum imo. Si eis confidere videatur Orator. Ut Cicero pro Roscio Amerino. 2do Si suam causam cum eorum utilitate jungat. Ut idem passim in Philippicis. 3tio. Si eorum justitiam, fidem, auctoritatem, & alias dotes, maxime quæ ad rem Oratoris sunt, commendet. Ut in exordio pro Milone Cicero Pompejum laudat à sapientia, justitiaque, cum ait: *Sed me recreat, & reficit Cnei Pompeji sapientissimi, & justissimi viri consilium, qui profecto nec justitiæ suæ putaret esse, quem suam sententiis judicum tradidisset, eundem telis militum dedere: nec sapientiæ, temeritatem concitatæ multitudinis auctoritate publica armare.*

Quomodo captatur benevolentia à persona Auditorum vel Judicum?

Captatur benevolentia à persona clientis, si illius innocentiam virtutemque commendes: si illius calamitatem, amicorum inopiam, & solitudinem conqueraris. Ita Cicero pro Roscio Amerino.

Quomodo à persona clientis, si ve illius, pro quo dicitur?

Cicero de Invent: Lib: 1. Tum dicit esse infirmatione, si captatione benevolentiae utendum, cum genus causæ admirabile est, à quo alienatus est animus eorum, qui audi-

An semper captanda est Au-

di-

*auditorum
benevo-
lentia?*

dituri sunt. 2do Si sit humile, quod negligitur ab Auditore, & non magnopere attendendum videtur. 3tio. Si sit anceps, in quo aut judicatio dubia est, aut causa & honestatis & turpitudinis particeps, quæ & benevolentiam pariat & offensionem. 4to. Si sit obscurum, in quo aut tardi Auditores sunt, aut difficilioribus ad cognoscendum negotiis causa implicita est. In his igitur opus est insinuatione, seu exquisitiore quadam arte, qua Orator subdole quodammodo & latenter in Auditorum animos irrepât. Exemplis pleraque Ciceronis exordia, quemque erudient. Ceterum de captanda benevolentia, non multum laborandum est in illis causis, quæ per se sunt honestæ.

§. V.

De paranda attentione & docilitate.

*Unde
concili-
atur at-
tentio?*

Attentio conciliatur partim promissione, partim petitione. Promissione quidem, si polliceamur nos esse dicturos de rebus vel novis, vel magnis, vel utilibus, vel jucundis. Ita Cicero pro Rabirio.

Sic enim existimare debetis, Quirites, post hominum memoriam, rem nullam magis periculosam, magis ab omnibus vobis providendam, nec à Tribuno plebis susceptam, neque à Consule defensam, neque ad Populum Romanum esse delatam &c.

Nolim tamen montes, ut ajunt, aureos in ipso dicendi initio semper polliceatur Orator; imò si satis appareat, rem, de qua agitur, esse aut communem, aut exilem & ab-
je-

ectam; plus efficiet si rotunde statim & ingenue profiteatur, se se in re omnino tenui laborare, quàm si grandia nequidquam polliceatur. Sic Cicero Philippica VII. *Parvis de rebus, sed fortasse necessariis consulimur, Patres Conscripti, de Appia via, & de moneta &c.* Hoc eodem artificio apud Quintilianum pauper quidam utitur, accusans divitem, qui veneno per flores pauperis sparso, apes ejus interemerat: *Unum, inquit, oro, ne cui minor dignitate vestra videatur causa litis meae. Ante omnia enim non debetis expectare, uti pauper magna perdididerim: sed quantum sit, quod abstulerit mihi dives, minus est, quod reliquit &c.*

Secunda conciliandæ attentionis ratio, est *petitio*. Cum scilicet Auditores rogamus, ut studiose ac diligenter velint attendere; sic Cicero pro Sexto Roscio. *Quapropter vos oro, atque obsecro, Iudices, attente, bonaque cum venia verba mea audiat.* Quamvis autem sub ipsum exordium postulari communiter soleat attentio; licebit tamen eandem in ipso etiam Orationis decursu interdum postulare, cum scilicet Auditoris animus initio arrectus, passim languescere incipit. Hoc egregie præstitit Tullius pro Cluentio.

Vos, quaeso, ut quemadmodum adhuc me attente audistis, ita, quæ reliqua sunt, audiat. Profecto nihil à me dicetur, quod non dignum hoc conventu & silentio, dignum vestris studiis, atque auribus esse videatur.

Tribus maxime rebus comparatur in Auditore docilitas.

Quomodo Com-

paratur
docili-
tas?

imo. Si Brevem te fore promittas, fles-
que promissis. Ut enim eleganter & ingenio-
se monet Tullius: multo satius est, ut Ora-
tor definat, quàm si deficiat, & ut Auditor
cum desiderio, quàm cum fastidio ac fatie-
tate recedat.

2do. Comparabitur docilitas, si dilucide
simpliciterque proponas, qua de re distu-
rus sis. Ita Cigero pro Lege Manilia. *Di-
cendum est enim de Cr: Pompeji singulari
eximiaque virtute.*

3tio. Fiet docilis Auditor, si tuam Ora-
tionem in duo, vel tria ad summum capita
perspicue partiatis, ut cum ait Tullius Phi-
lippica VII. *Cur pacem nolo? quia turpis
est, quia periculosa, quia esse non potest;
quæ tria dum explico, peto à vobis P. C.
ut eadem benignitate, qua soletis, verba mea
audiat.*

Sed quoniam permagni interest ad elo-
quentiam, quemadmodum proponat, & oratio-
nem suam partiatur Orator: & quia hic lo-
cus est in Rhetorica longe difficillimus tyro-
nibus præsertim, de utroque capite accu-
ratus differemus.

§. VI.

De Propositione.

Quid est **Propositio**, est brevis dicendorum in Ora-
propositio? tione enunciatio.

Quæ sunt Propositionis virtutes ac dotes quinque
Proposi- vulgo assignantur. Nempe: ut sit simplex,
tionis vir- clara, copiosa, nova, & utilis.
tutes?

Una

Una simplexque dicitur illa Propositio, *Quid est una simplexque Propositio?* quæ constat una simplici sententia; v. g. *Pax est conficienda.* Item hæc: *Injuriae sunt condonandæ.* Ex unitate Propositionis, omnino pendet unitas Orationis, semperque meminisse debet Orator eximii illius, nunquamque satis inculcandi Horatiani præcepti: *Denique sit quodvis simplex duntaxat & unum.*

Clara Propositio est illa, quæ non modo nullo labore & industria adhibita intelligitur ab omnibus; sed etiam ita proponitur, ut non possit non intelligi; quemadmodum est hæc: *Otium est fugiendum.* *Quæ Propositio clara?*

Copiosa Propositio illa est, quæ & amplam dicendi segetem suppeditat, & tractari ac ornari facile potest. Recte enim monet Horatius: ne jejunum dicendi sumas argumentum; & quæ desperas, tractata nitescere posse, relinquant.

Novitatem habebit propositio, si argumentum ita proponatur, ut ex trito vulgarique fiat inusitatum, & Auditorum animos statim, ac auditur, ipsa novitate percellat; v. g. *Tritæ ac vulgares sunt istæ propositiones: Homo multorum sibi malorum cussor est. Mali aliquando sunt utiles virtuti. Mors minus dura accidit miseris, quam felicibus.* Fient vero novæ, & singulari quadam attentione dignæ, si primam sic esseras: *Nemo læditur, nisi à se ipso.* Secundam: *Virtutem plus interdum improbis debere, quàm probis.* Tertiam: *Felicitatis quoddam genus est, infelicem mori.* *Quæ Propositio novæ?*

Caveant tamen Tyrones, ne dum in pro-

Ga

po-

positione novitatem aucupantur, in pueriles, ut sit. ineptias, futiliaque paradoxa incidunt; quemadmodum ille, qui novitatis illecebra male captus, hoc proposuit: *Divum Josephum toti Trinitati supparem esse*; & alter, qui paupertatem & afflictationem, ipsa Paradisi gloria jucundiores esse, probandum suscepit.

Quæ
Propo-
sitionis
utilitas?

Utilitatem habere solent Propositiones illæ, quæ magis activæ sunt, quam contemplativæ. Porro contemplativæ dicuntur illæ, quæ in sola cogitatione versantur; quemadmodum ista: *Stultorum infinitus est numerus*. Activæ vero dicuntur illæ Propositiones, quarum finis est aliquid efficere: v. g. *Ferenda sunt amicorum vitia*.

§. VII.

De Divisione.

Cur ad-
hibetur
in Ora-
tione
Divisio
per var-
ietatem?

Divisio sive particio tribus potissimum de causis adhiberi solet in Oratione: *1mo* Quia lumen affert Orationi. *2do* Quia juvat memoriam Oratoris & Auditorum. *3tio* Quia levat audiendi fastidium; recreatur enim animus admonitione singularum partium Orationis: quemadmodum viatorem reficiunt spatia, certis lapidibus & intervallis distincta.

Quæ
sunt Di-
visionis
leges si-
ne dotes?

Leges divisionis quatuor sunt præcipuæ: *1ma* est: ut Divisio sit plena, hoc est, ut partes illius, sive membra, omnino complectantur, & adæquent Propositionem, quæ dividitur. *2da* est: ut membra illa sint opposita, neque unum in altero contineatur. *3tia*

Ut

Ut divisio habeat partes duas, tresve ad summum. Si enim nimium concisa sit, & ut loquitur Fabius, nimium articulosa, offundet orationi tenebras, parietque obscuritatem illam, contra quam fuit inducta. 4ta. Ut sit plana, simplex, & quasi obvia; non vero ad artis & ingenii ostentationem longius accersita. Quatuor hasce dotes, & hanc præsertim postremam animadvertere facile potes in Orationibus Tullii, qui nullum in divisionibus quærere solet Ornatum. Ut pro Lege Manilia: *Primum mihi videtur de genere belli, deinde de magnitudine, tum de Imperatore deligendo esse dicendum. Et pro Quintio: Nego fuisse causam, cur postularet: nego ex editto possidere potuisse; nego possedisse. Hæc tria dum dixerò, perorabo.*

Ex his quæ hucusque de Exordio & Propositione dicta sunt, facile vel ipsi advertent Tyrones, quod ille, qui velit recte aliquid, solide quæ scribere, aut dicere, necessario debeat imprimis propositionem concipere; de hac concepta continuo cogitare, ut illam exponat, explicet, probet, ab ea in decursu non recedat, vel paululum digressus, ad eandem redeat, eam pro scopo reliquæ Orationis, in quem omnia argumenta colliment, habeat. Et quemadmodum in exordiendo cogitandum est, quatenus exordium naturale & proprium sit Propositioni; ita æque curandum est, ut Propositio naturaliter & eleganter ex Exordio media quadam, prudenti & industria transitione effluat. Porro Propositio aut verbis expressis enunciatur, qualia sunt: *Tractabo de hac vel illa re: ostendam*
hoc

hoc vel illud, Hoc erit Orationis argumentum. Ita judico, ita sentio, ita statuo. Et similibus. Aut absque ejusmodi aperta enunciatione, ita res ipsa proponitur; ut facile Auditor intelligat hac de re Oratorem acturum. Prioris modi exemplum capere potes ex hac Oratione Terentii, qui accusatus apud Tacitum de amicitia cum Sejano infelici Ministro Tiberii Cæsaris, sic imprimis exorditur. Fortunæ quidem nec fortasse minus expediet, agnoscere crimen quam abnuere . . . Deinde sic ad Propositionem descendit: Sed utcunque casura res est, fatebor: Et fuisse me Sejano amicum, & ut essem expetiissus: & postquam adeptus eram, lætatum &c.

Posterioris exemplum habes in Plinio, ubi Legati Manlii seditione se se purgaturi, sic incipiunt: *Deos, hominesque testamur, Imperator, nos arma neque contra Patriam cepisse: neque, quo periculum aliis faceremus; sed uti corpora nostra ab injuria tutæ forent, qui miseri, egentes, violentia atque crudelitate sæneratorum, plerique Patria, sed omnes fama, atque fortunis extorres sumus. &c.* Hic quivis videt facile, quæ sit in ista oratione Propositio.

Generatim dicendo, quocumque demum modo Propositiones efferantur; semper debent esse planissimæ, clarissimæ, intellectu perfaciles: verbis, quàm fieri potest perpaucis, propriisque constare. Vitanda est in illis omnis affectata sublimitas ac obscuritas, omnes allegoriæ & Antonomasiæ pueriles. Id & omnia Ciceronis præcepta docent, & omnes ejusdem Propositiones probant, & convin-

CA.

CAPUT II.

DE NARRATIONE.

Narratio Oratoria definitur à Cicerone: rerum explicatio, & quædam quasi sedes, ac fundamentum constituendæ fidei.

Quid est Narratio?

Quotuplex

Narratio Oratoria

Quintilianus *Lib: 4. Cap. 2.* Duplicem esse tradit: Unam ipsius causæ; Alteram rerum ad causam pertinentium. Narratio causæ, seu expositio rei, de qua status est, fit simpliciter, sine arte & amplificatione. Ut est hæc Milonianna: *Milo autem, cum in Senatu fuisset eo die, quoad Senatus dimissus est, domum venit; calceos & vestimenta mutavit, paulisper, dum se uxor (ut fit) comparat, commemoratus est &c.* Narratio vero rerum, quæ pertinent ad causam, fit ornate & copiose: habetque sæpe probationis vim. Ut est eadem Milonianna ab illo loco: *Obviam fit ei Clodius, usque ad finem.* Similis est Narratio pro Lege Manilia, simplex nimirum: de genere & magnitudine belli; ornata & copiosa, de deligendo Imperatore.

S. I.

De Virtutibus Narrationis.

Narrationis dotes quatuor à Tullio recensentur: Perspicuitas, probabilitas, brevitates, & sçavitas.

Quotnam sunt virtutes sive dotes narrationis?

Narratio perspicua fiet imo. Si temporum servetur ordo adeo, ut quod primum gestum est

Quomodo fiet

perspi-
cua
Narra-
tio?

est, primum etiam referatur. 2do Si verbis propriis & usitatis utamur. 3tio Si res non interrupte narretur. 4to Denique si diligenter vitetur omnis verborum ambiguitas, qualis esset ista: *Ajunt Regem Pyrrhum Romanos vicisse.* Ex qua quis victor, quis victus sit, nemo intelliget. Quantum porro eniti, ac contendere debeat Orator, ut perspicue narret & aperte, facile intelligere poterit ex aureo illo Quintiliani præcepto: *Prima sit Orationis virtus perspicuitas Dilucida & negligenter quoque audientibus aperta sit . . . ut in animum, tanquam sol in oculos, etiamsi non intendatur, incurrat. Quare non ut intelligere possit Auditor, sed ne omnino possit non intelligere, curandum.*

Ita Cicero Catilinaria III. Nro 3. utitur aperta Narratione atque dilucida, rebus, personis, temporibus, locis distincta.

§. II.

De probabilitate Narrationis.

Quomodo fiet
probabilis
Narratio?

Probabilis fiet narratio imo. Si is, qui narrat, sit notæ probitatis & fidei. 2do. Si rei gestæ seriem exponat sine fucō; qua simplicitate nimirum, atque candore plus longe valebit ad persuadendum, quam calamiſtris, lenociniis, & hyperbole. 3tio Si nihil adferat fidei abſonum, & quod abhorreat à communi hominum ſenſu. Quodſi fortè rei veræ, ſed incredibili fidem facere velis, uſurpare poteris ſapiens illud cujuſdam veteris Authoris dictum: *Multa eſſe vera, quæ tamen non ſunt veri ſimilia, & probabile*

bile omnino esse, quam plurima contra probabilitatem contingere. 4to. Denique si clare aperteque exponas rerum circumstantias, & adjuncta personarum, locorum ac temporum; unde vel maxime pendet facti probabilitas. Ita Cicero pro Roscio Amerino: Nro 39. Patrem occidit Roscius, qui homo? Adolescentulus corruptus, & ab hominibus nequam instructus? Annos natus magis quadraginta. vetus videlicet sicarius, homo audax, & sæpe cæde versatus? ut hoc ab accusatore ne dici quidem audistis. Luxuries igitur hominem, & æris alieni magnitudo, & indomita animi cupiditas ad hoc scelus impulerunt? De luxuria purgavit Erucius, cum dixit, hunc ne in convivio quidem ullo fere interfuisse. Cupiditates porro, quæ possunt esse in eo, qui, ut ipse Accusator objecit, ruri semper habitavit, & in agro colendo vixerit, quæ vita maxime disjuncta à cupiditate, & cum officio conjuncta. In quo exemplo videre est, quantam faciunt probabilitatem adjuncta Personarum, temporis, ætatis ac loci. Similia exempla habes Pro Quintio Nro 11. Pro Archia Poeta: Pro Flacco Nro 21. & pro Milone Numero 25, 45, 54, 57. Docet præterea Quintilianus. Lib: 1. Cap 1. Ut credibilior fiat narratio, semina quædam probationum spargere, verum sic, ut narrationem esse meminerimus, non probationem ac proinde argumenta probationis adhibenda esse simplicissima & brevissima. Ut si narres, aliquem oblato sibi à quopiam veneno periisse, dicere posses: Sanus bibit, statim concidit, livor ac tumor confestim est inscutus &c.

§. III.

De brevitate Narrationis.

*Quid fa-
cto opus
est, ut
brevis
fit Nar-
ratio?* Narratio brevis erit: Si imo narrandi ini-
tium altius, & ab ævo, ut ajant, non re-
petas, quemadmodum ineptus ille, quem
ridet Horatius: *Qui gemino bellum Troja-
num orditur ab ævo.* 2do Si inutiles cir-
cumstantias, quæ nihil faciant ad rem, in nar-
rationem non infarcias. Qualis esset hæc:
*In portum veni, navem paratam aspexi, de
pretio conveni, sublatae sunt Anchoræ. è por-
tu solvi; satis enim erat dixisse: è porta sol-
vi, reliqua nec cognitioni, nec utilitati ser-
viunt.*

Vide tamen, ne cum Horatio, dum brevis
esse laboras, obscurus fias, aut aliquid co-
rum, quæ rem præcesserunt, quæ comitaro,
quæ subsequuta sunt, omittas. Ac proinde ob-
servandum est illud Fabii monitum: *Vitan-
da, inquit ille, est illa Sallustiana brevitās,
& abruptum orationis genus. Narra-
tio undique præcisa, non tam narratio vo-
cari potest, quam confusio.* Et illud Quin-
tiliani: *Non tamen inornata debet esse bre-
vitas, alioquin fit indocta.*

Pro exemplo fit Narratio Philipp: IV.
Nro 3. *Cæsar adolescens, pene potius puer,
incredibili ac divina quadam mente, atque
virtute, tum cum maxime furor arderet An-
tonii, cumque ille à Brundisio crudelis & pe-
stifer reditus timeretur, neculantibus,
nec opinantibus quidem nobis, quod fieri
posse non videbatur, firmissimum exercitum
invi-*

*invicto genere veteranorum militum, comparavit, patrimoniumque suum effudit; quamquam non sumus usi eo verbo, quo decuit, non enim effudit, sed in salute Reipublicæ collocavit. In quo exemplo vides brevitatem pulcherrimo cum ornatu conjunctam. Simile exemplum vide Verrina III. Nro 66 ab his verbis: *Invitantur, mature veniunt.* Item Philipp: XIII. Nro 3. ab his verbis: *Hoc verbo quid est?**

§. IV.

De suavitate Narrationis.

Svavis reddetur narratio *imo.* Si efferatur verbis leniter & numerose sonantibus. *Qua ratione*
2do Si adhibeantur certæ quædam narrandi formæ Tullio perfamiliares; cum v. g. pro tempore præterito, præsens usurpatur, cum pluribus infinitivi, subaudito verbo, subjunguntur, ut cum ait: *Rex primum nihil metuere, nihil suspicari, dies unus Et alter intercedere.* Item cum stylus Narrationis fit per incisa, & non per periodos: cum non eodem tenore, sed parva presse, magna subtiliter, atrocia invidiose, tristia miserabiliter, læta jucunde efferuntur; quo fit, ut variatio sermonis effugiat tædium, & sine satietate delectet. *suavis redditur narratio?*
3tio Si quæ narramus, sint magna, nova, & inexpectata, hoc est: si narratio habeat admirationes, exitus inopinatos, interpositos motus animorum: ut dolorem, lætitiā, metum, cupiditatem &c. *5to.* Si diversis (de quibus insequenti Libro) figuris illuminetur; harum præcipuæ sunt: Hypoty-

po.

posis, Suspendio, five Sultentatio, Exclamatio,
& Communicatio. En earum exempla:

imo. Narratio historica per hypotypo-
sim, ex Livii Lib: I.

Horatiorum pugna cum Curiatiis.

„ Datur signum, infestisque armis velut
„ acies terni juvenes magnorum exercitu-
„ um animos gerentes concurrunt. Nec
„ his, nec illis periculum suum, sed publi-
„ cum imperium servitiumque obversatur
„ animo: futuraque ea deinde Patriæ fortu-
„ na, quam ipsi fecissent. Ut primo statim
„ concursu increpuere arma, micanteque
„ fulsere gladii, horror ingens spectantes
„ perstringit, & neutro inclinata spe, tor-
„ pebat vox spiritusque. Consertis deinde
„ manibus, cum jam non motus tantum, cor-
„ porum, agitatioque anceps telorum, armo-
„ rumque; sed vulnera quoque, & sanguis
„ spectaculo essent, duo Romani super ali-
„ um alius, vulneratis tribus Albanis, ex-
„ pirantes corruerunt. Ad quorum casum
„ cum clamasset gaudio Albanus Exercitus,
„ Romanas legiones jam spes tota, nondum
„ tamen cura deseruerat, exanimis vice
„ unius, quem tres Curiatii circumsteterant.
„ Forte is integer fuit, ut universis solus
„ nequaquam par, sic adversus singulos fe-
„ rox. Ergo ut segregaret pugnam eorum,
„ cepisset fugam, ita ratus secuturos, ut
„ quemque vulnere affectum corpus sine-
„ ret. Jam aliquantum spatii ex eo loco,
„ ubi pugnatum est, aufugerat, quum respi-
„ ciens, videt magnis intervallis sequentes;
unum

„ unum haud procul ab sese abesse; in
 „ eum magno impetu redit. Et dum Alba-
 „ nus exercitus inclamat Curiatis, ut opem
 „ ferant fratri, jam Horatius caeso hoste vi-
 „ ctor secundam pugnam petebat; tum cla-
 „ more, qualis ex insperato faventium so-
 „ let, Romani adjuvant militem suum, &
 „ ille defungi praelio festinat. Prius itaque
 „ quam alter, qui nec procul aberat, con-
 „ sequi posset, & alterum Curiatium confi-
 „ cit. Jamque æquato Marte singuli supe-
 „ rerant, sed nec spe, nec viribus pares;
 „ alterum, intactum ferro corpus & gemit-
 „ nata victoria ferocem in certamen ter-
 „ tum dabant: alter festum vulnere, festum
 „ cursu trahens corpus, victusque fratrum
 „ ante se strage, victori objicitur hosti; nec
 „ illud praelium fuit. Romanus exultans,
 „ dios, inquit, fratrum Manibus dedi, ter-
 „ tium, causæ belli hujusce, ut Romanus Al-
 „ bano imperet, dabo. Male sustinenti ar-
 „ ma gladium superne jugulo defigit: ja-
 „ centem spoliat. Romani ovantes ac grati-
 „ lantes Horatium accipiunt, eo majore cura
 „ gaudio, quo prope metum res fuerat.

Vide, quam vivis, spirantibusque, ut ita
 loquar, coloribus hæc narratio pingitur, ma-
 gisque spectari, & oculis quasi subijci, quam
 audiri, vel legi videtur.

Narrationis Oratoriae per hypotyposim
 invenies exemplum Verrina VII. Nro 160. &
 161. *Cædebatur virgis &c.* Item Tusculano-
 rum Lib: 5. De Damocle Dionysii Siracusarum
 Tyranni Parasito pulcherrimam leges narra-
 tionem historicam. *Cum quidam ex assenta-*
toribus Damocles &c.

2do Usurpatur plerumque in narrationibus suspensio, sive sustentatio, qua Orator ad sibi conciliandam attentionem, & ad excitandos Auditorum animos, illos tenet aliquandiu suspensos & incertos, quid dicturus sit. Ita Cicero Verrina VII. Nro 10. *Etiamnum mihi expectare videmini, Iudices, quid deinde factum sit? . . . Quid deinde? quid censetis? furtum fortasse, aut prædam expectatis aliquam? Nolite usque quaque eadem quærere. . . Expectate facinus, quàm vultis improbum: vincam tamen expectationem omnium &c.*

3tio Interciduntur sæpe Narrationes exclamationibus ad motum vehementissimis. Illustris est illa pro Cluentio Nro 15. De Saffia Matre, ubi Cicero inter narrationem hæc interserit: *O Mulieris scelus incredibile, & præter hanc unam in omni vita inauditum! o libidinem effrænatam & indomitam! o audaciam singularem! non timuisse, si minus vim Deorum, hominumque famam, at illam ipsam noctem, facesque illas nuptiales, non limen cubiculi, non parietes denique ipsos superiorum testes nuptiarum. Perfregit, ac prostravit omnia cupiditate ac favore: vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia &c.*

4to. Valet denique plurimum in amplificandis & ornandis Narrationibus Communicatio, qua Orator, causæ suæ confidens, deliberat cum illis ipsis, apud quos, vel contra quos dicturus est, illos nimirum considerans, quid acturus sit, vel etiam quid ipsimet in simili causa essent acturi. Ita Cicero Verrina VII. Nro 15. per summam fiduciam vi-

detur consilia sua communicare cum Adversario tuo Verre, illumque quasi consulere in hunc modum: *Si tu apud Persas, aut in extrema India deprehensus Verres, ad supplicium ducerere, quid aliud clamitares, nisi te civem esse Romanum? & si tibi ignoto apud ignotos, apud Barbaros, apud homines in extremis atque ultimis gentibus positos, nobile & illustre apud omnes nomen tuæ Civitatis profuisset: ille, quisquis erat, quem tu, in crucem rapiebas, qui tibi esset ignotus, cum Cuem je Romanum esse diceret, apud te Prætor m., si non effugium, ne moram quidem mori, mentione atque usurpatione Civitatis assequi potuit. Simile exemplum vide pro Cluentio Nro. 31. Si de prædiis tuis ageretur &c.*

Narrationis genus triplex est: alia est enim Narratio Poetica, alia Historica, alia Civilis & Oratoria. Narratio Poetica rem fictam exponit; Historica rem gestam. Civilis & Oratoria rem exponit, quæ quandoque in controversiam adducitur.

Inter tria hæc Narrationis genera, hoc primum intercedit discrimen: quod Historicus & Orator ordinem temporis, & rei gestæ seriem in narrando sequantur, & servant, contra, quam facit Poëta, qui etiam à fine, aut à medio rem solet ordiri. 2do. Quod Historicus veritatem consuevit, Orator veri similitudinem; Poëta vero commentitiis etiam fabulis veritatem aspergat. 3tio Quod Historica Narratio sit ferme simplex, brevis ac nuda: Oratoria sit ornatior & fusior: Poetica vero ornamentis abundet & omni.

Quotuplex est Narrationis genus?

Quod discrimen intercedit inter hæc tria Narrationis genera?

& omnibus artis coloribus picta sit atque polita.

Quando & quo Narrationis genere uti debet orator? In genere Judiciali, opus est semper Narratione historica: similiter in genere Demonstrativo utendum est frequenter Narrationibus historicis, verum curandum, ne exili filo. sed ornate & magnifice pertexantur. In genere vero Deliberativo, ordinarie locum habent Narrationes Oratoriae, & plerumque eorum vices obit ipsa generalis propositio.

C A P U T III.

DE CONFIRMATIONE.

Quid est Confirmatio? Confirmatio est illa pars Orationis, in qua firmamenta, seu robora causæ afferuntur. *Quot sunt partes Confirmationis?* Confirmationis partes duæ sunt: *1ma* Est Confirmatio proprie dicta, in qua ea, quæ pro nobis sunt, firmamus ac stabilimus. *2da* Est Confutatio, in qua contrarias Adversariorum rationes refellimus. Hinc liquet, Confirmationem esse præcipuam ac potissimam Orationis partem, totamque persuadendi spem in ea unice sitam esse. Unde etiam Confirmatio ab Aristotele *fides* nuncupatur.

Quomodo tractanda est Confirmatio? Confirmatio tractatur per Argumenta, & argumentationes. Est autem Argumentum probabile inventum ad faciendam fidem. Argumentatio vero, est fusior & artificiosa ipsius argumenti dilatatio. *Unde petuntur argumenta?* Argumenta sive rationes, quibus Orator Propositionem suam confirmat, petuntur à

locis Oratoriis tum intrinsecis, tum extrinsecis, de quibus dictum est à nobis Libri I.

Argumenta firmiora partim in principio collocanda sunt; quia tunc vel maxime attendit Auditor: partim in fine, quia quæ postremo dicuntur, altius inhaerent; imbecilliora vero collocanda sunt in medio; ut ita magis eorum lateat infirmitas.

Quatuor sunt præcipuæ argumentationum species, seu modi, quibus tractari solent Argumenta. Scilicet: *Syllogismus* seu *ratio*, *Enthymema*, *Inductio*, *Dilemma*. His adde *Soritem* & *Epicherema*.

S. I.

De Syllogismo.

Syllogismus est argumentatio ex duabus propositionibus conclusionem necessario inferens. v. g. *Omnis ars honesta est amplectenda; Rhetorica est ars honesta; Ergo Rhetorica est amplectenda.*

Prima Syllogismi propositio dicitur Major, seu simpliciter propositio; quoniam id proponit, in quo est vis ad probandum. Talis est in adducto Syllogismo hæc: *Omnis ars honesta est amplectenda.*

Secunda vocatur Minor, seu assumptio; quia aliquid assumit ex prima ad probandam conclusionem. Talis est hæc altera in eodem syllogismo: *Rhetorica est ars honesta*, assumit enim ex Majore: *est ars honesta*; Conclusio seu complexio est ipsa questio illata ex superioribus, scilicet Majore & minore. Ut hæc: *Ergo Rhetorica est amplectenda.*

H

Syl-

menta
ad con-
firmen-
dum i-
danea?
Quo or-
dine col-
locanda
sunt ar-
gumen-
ta in
confir-
matio-
ne?
Quot
sunt ar-
gumen-
tationum
species?
Quid est
Syllogis-
mus seu
Ratioci-
natio?

Quotuplex
est syllo-
gismus?

Syllogismus duplex distinguitur, alius Philosophicus, alius Oratorius. Syllogismus Philosophicus est argumentatio constans tribus propositionibus distinctis & explicatis, quæ sic inter se connectuntur, ut concessis duabus primis, nempe majore & minore, necessario concedenda sit tertia; quæ consequentia dicitur. v. g. *Sapiens est ille, qui sapienter loquitur, & sapienter tacet. Sed qui tacenda loquitur, & dicenda tacet, neque loquitur neque tacet sapienter. Ergo sapiens non est.*

Syllogismus Oratorius est Ratiocinatio constans quinque partibus, certo inter se ordine connexis, quas ita recenset Tullius Libr: I. de Inventione Nro 67. *Quinque sunt igitur partes ejus argumentationis, quæ per Ratiocinationem tractantur: Propositio, per quam breviter locus is exponitur, ex quo vis omnis oportet emanet ratiocinationis: Propositionis approbatio, per quam id, quod breviter expositum est, rationibus affirmatum, probabilius & apertius sit. Assumptio, per quam id, quod ex Propositione ad ostendendum pertinet, assumitur. Assumptionis probatio, per quam id, quod assumptum est, rationibus probatur: Complexio, per quam id, quod conficitur ex omni argumentatione, breviter exponitur.*

Hæc sunt igitur Syllogismi Oratorii partes. 1ma Propositio. 2da Propositionis probatio. 3tia Assumptio 4ta Assumptionis probatio. 5ta Complexio, sive Conclusio. En insigne hujus argumentationis exemplum ex eodem Libro Ciceronis.

Me-

Melius accurantur, quæ consilio geruntur, quàm quæ sine consilio administrantur. Propositio.

Domus ea, quæ ratione regitur, omnibus instructior est rebus & apperatio, quàm ea, quæ temerè & nullo consilio administratur. Propositionis præbatio.
Exercitus is, cui præpositus est sapiens & callidus Imperator, omnibus partibus commodius regitur, quàm is, qui stultitia & temeritate alicujus administratur. Eadem navigii ratio est; nam navis optime cursum conficit ea, quæ scientissimo gubernatore utitur.

Nihil autem omnium rerum melius, quàm mundus administratur. Assumptio.

Nam & signorum ortus & obitus definitum quemdam ordinem servant, & annuæ commutationes non modo quadam ex necessitate semper eodem modo sunt: verum ad utilitates quoque rerum omnium sunt accommodatæ: & diurnæ nocturnæque vicissitudines, nulla in re unquam mutatæ, quidquam nocuerunt. Assumptionis præbatio.

Quæ signa sunt omnia, non mediocri quodam consilio naturam mundi administrari. Comptatio sive Conclusio.

En quam copiose Cicero pertractat, quod Philosophus jejune in hunc fere modum dixisset:

Illud Divina providentia administratur, quod optime administratur. Sed Mundus optime administratur. Ergo Mundus Divina providentia administratur.

Aliud exemplum dabit Oratio pro Lege Manilia Nro 47. ubi hanc Philosophicam

argumentationem: in diligendo Imperatorz non bellicæ tantum virtutis, sed etiam felicitatis ipsius ratio habenda est. Sed Pompejus bellicam virtutem cum felicitate coſociat. Ergo Pompejus est Imperator diligendus. ita Cicero conficit Ratiocinatione Oratoria:

Propositio.

Ego sic existimo, Maximo, Marcello, Scipioni, Mario, & cæteris magnis Imperatoribus non solum propter virtutem, sed etiam propter fortunam sæpius imperia mandata, atque exercitus fuisse commissos.

Propositio-
nis pro-
batio.
Assumptio.

Fuit enim profecto quibusdam summis Viris quædam ad amplitudinem, & gloriam, & ad res magnas bene gerendas divinitus adjuncta fortuna.

De hujus autem hominis felicitate, qua de nunc agimus, hac utar moderatione dicendi, non ut in illius potestate fortunam positam esse dicam, sed ut præterita meminisse, reliqua sperare videamur; ne aut invisa Diis immortalibus oratio nostra, aut ingrata videatur.

Assumptio-
nis probatio.

Itaque non sum prædicaturus, Quirites, quantas ille res domi militiæque, terra marique, quantaque felicitate gesserit: ut ejus semper voluntatibus non modo Cives assenserint; socii obtemperarint, hostes obedierint; sed etiam venti tempestatesque obsecundarint. Hoc brevissime dicam, neminem unquam tam impudentem fuisse, qui à Diis immortalibus tot & tantas res tacitus auderet optare; quot & quantas Dii immortales ad Cn. Pompejum detulerunt.

Qua-

Quare, cum bellum ita necessarium sit, *Com-
plexio.* ut negligi non possit: ita magnum, ut accuratissime sit administrandum: & cum ei Imperatorem præficere possitis, in quo sit eximia belli scientia, singularis virtus, clarissima auctoritas, egregia fortuna; dubitabitis, Quirites, quin hoc tantum boni, quod à Diis immortalibus oblatum & datum est, in Rempublicam conservandam, atque amplificandam conferatis?

Similiter in Miloniana hoc instituit argumentum, quod ratiocinatione perfecta dilatat, atque exornat: *Licet occidere insidiatorem; Clodius fuit insidiator; Ergo licuit Clodium occidere.*

Nam Propositionem: *Licet occidere insidiatorem*, primum exponit eandemque probat multis exemplis à Nro 7. ad 23.

Deinde dilabitur ad Assumptionem, nempe: *Clodius fuit insidiator*. Cujus probationem assert in tota cædis narratione, quam ita comparat, atque instruit, ut ex singulis rerum adjunctis appareat, Clodium fuisse insidiatorem, à Nro 24. ad Nrum 32.

Sequitur Complexio, qua concludit, jure Clodium occisum fuisse.

Atque tria hæc Ciceronianæ argumentationis exempla, ut exactam & perfectam ad traditas supra leges Ratiocinationem referunt, sic expeditam ad similes alias faciendas monstrant viam.

Syllogisimum Oratorium nequaquam necesse est, semper quinque constare partibus. *An semper quinque ill-*
Si enim perspicua est vel Propositio, vel Assumptio; tunc illius probatio omittitur. Ita
Ci-

tibus
consta-
re debet
Sillo-
gismus
Orato-
rius?

Cicero Philippica VII. Nro 9. Qua pacem cum Antonio nullam esse posse disputat; hanc ponit Propositionem: Nulla pax turpis Populo Romano cum ullo mortalium esse debet; cui propositioni, utpote per se notæ, nullam probationem subjicit; sed statim ad assumptionem descendit: at cum Antonio pax nulla, nisi turpis esse potest; hancque pluribus probat Nro 10. 13. 14. Tandem concludit: alienos ab hac pace omnium animos esse oportere.

Sem-
per ne
positus
porti-
um r.
do in
syllogi-
smo ser-
vandus?

Philosophus semper tres Syllogismi Propositiones eo ordine collocat, ut primum semper locum Major, Minor alterum, tertium Conclusio occupet; eumque ordinem formam appellat. Oratoris autem plerumque in eo posita est industria, ut eum ordinem invertat, tum ut artem suam tegat, tum ut continuam argumentationis similitudinem, quæ satietatis mater est, evitet. Quemadmodum dicit Cicero Libro 2 De Oratore: *Tractatio autem varia esse debet, ne aut cognoscat artem, qui audit, aut defatigetur similitudinis satietate.* Integrum itaque erit Oratori, primo loco assumptionem & ipsius Probationem: tum Propositionem cum sua probatione in argumentatione collocare: aut etiam à probatione vel Propositionis vel assumptionis, imò etiam ab ipsa complexione initium argumentationis sumere. Sic Cicero defensurus Roscium Amerinum, hunc fere syllogismum conceperat:

Propo- *Quicumque parricidii suspectus est, is au-*
sitio. *dacissimus, sceleratissimusque sit oportet. Pro-*
batio Propositionis: est enim hoc crimen e-
nor-

norme tum testimonio naturæ, tum præjudicio judicum & decretis suppliciiis

Hujus notæ non est Roscius Amerinus. *Assumptio.*

Probatio Assumptionis: non enim est audax, non luxuriosus, non avarus,

Ergo non est de parricidio suspectus. *Complexio.*

Verum in dispositione & elocutione hujus argumenti à probatione Propositionis oritur hoc modo.

Occidisse Patrem Sex: Roscius arguitur. *Probatio Propositionis.*
 Scelestum. Dii immortales! ac nefarium facinus, atque ejusmodi, quo uno maleficio scelera omnia complexa esse videantur. Etenim si vultu sæpe laditur pietas, quod supplicium satis acre reperietur in eum, qui mortem obtulerit Parenti, pro quo mori ipsum, si res postularet, jura Divina atque humana cogebant.

Deinde ponit Propositionem.

In hoc tanto, tam atroci, tam singulari maleficio, quod ita raro extitit, ut si quando auditum sit, portenti ac prodigii simile numeretur; quibus tandem te, C. Eruci, argumentis accusatorem censes, uti oportere? nonne & audaciam ejus, qui in crimen vocatur, singularem ostendere: mores feros, immanemque naturam, & vitam vitiis flagitiisque deditam, & denique omnia ad perniciem profligata atque perditam? *Propositio.*

Quorum tu nihil in Sex: Roscium, ne obijciendi quidem causa contulisti. *Assumptio.*

Patrem occidit Sextus Roscius. Qui homo? Vide reliqua Capite II. §. II. hujus *Probatio assumptionis.*

Libri

Com-
plexio.

Quæ res igitur tantum istum furorem Sexto Roscio objecit?

Exemplum secundum suppeditat Catilina I. Ubi Cicero hanc argumentationem proponit:

Omnis perniciosus Civis occidendus est; nam exempla majorum hoc probant. Sed Catilina est perniciosus Civis; nam est conjurator. Ergo Catilina jure occidendus est.

Sic vero in Elocutione ordinem invertit, & incipit à probatione minoris sive assumptionis. *Quousque tandem abutere Catilina patientia nostra? ... Patere tua consilia non sentis? ... Quid proxima, quid superiore nocte egeris, ubi fueris, quos convocaveris? &c.* Tum statim insert complexionem. *Ad mortem te Catilina jam pridem duci oportebat &c.* Denique inferius subjungit Majorem, sive Propositionem: *Fuit, fuit, quondam illa virtus, ut Majores nostri, suppliciiis acrioribus perniciosum Civem, quam hostem coercerent.*

Plura ejusmodi artificiosæ immutationis exempla in plurimis Tullii orationibus invenies; hoc in universum observa: Quo cautius turbatur ordo argumentationis; eo tutior erit usus artificii.

§. II.

De Enthymemate.

Quid est Enthymema? **E**nthymema est ratiocinatio imperfecta, cui deest alterutra ex primis propositionibus Syllogismi.

En-

Enthymema duas habet partes, quarum una vocatur Antecedens; altera Consequens. v. g. *Omnes artes sunt expetendæ, Ergo Eloquentia est expetenda.* *Quomodo fit Enthymema?*

Fit Enthymema omittendo vel Propositionem, vel assumptionem; five, ut Logici loquuntur, omittendo maiorem vel minorem, sic in dicto exemplo omissa est minor, nempe hæc: *Sed Eloquentia est Ars.* Hanc si restitueris, ex imperfecta Ratiocinatione perfectam efficies, scilicet: *Omnes Artes sunt expetendæ; sed Eloquentia est ars; Ergo est expetenda.*

Ratio tractandi Enthymematis duplex est: *Quanam est ratio tractandi Enthymematis?*
 1^a Si contrahantur duæ partes in unam. Habes hujus exemplum pro Milone Nro 41. Ubi duas partes hujus Enthymematis: *Milo non voluit occidere Clodium, cum potuit id impune facere: Ergo non est credendus id voluisse, cum exequi sine summo suo periculo non potuit.* Cicero sic contrahit in unum: *Quem igitur cum omnium gratia noluit, hunc voluit cum aliquorum querela? quem loco, quem tempore, quem impune non est ausus, hunc injuria, iniquo loco, alieno tempore, periculo capitis non dubitavit occidere?*

Altera ratio tractandi Enthymematis est, si utraque ejus pars fusius explicetur. Sic Cicero pro eodem Milone, utramque hujus Enthymematis partem: *Nolletis Clodium vivere; Ergo non debetis eum afficere pæna, qui clodium occidit,* sic fusius explicat Nro 79. *Quonam modo vos ille vivus afficeret, qui mortuus inani cogitatione percussit? quid si ipse*

si ipse Cn. Pompejus, qui ea virtute ac sapientia est, ut ea potuerit semper, quæ nemo præter illum, si is inquam potuisset, ut de Clodii morte quæstionem ferre, sic eum ab inferis excitare: utrum putatis facturum fuisse? Etiam si propter amicitiam vellet illum ab inferis revocare; propter Rempublicam non fecisset. Ejus igitur mortis sedetis ultores, cujus vitam si putetis per vos restitui posse, nolletis. Et de ejus nece lata quæstio est, qui si eadem lege reviviscere posset, lata lex nunquam esset

Cur Enthymemate sæpius utuntur Oratores, quam Syllogismo. 1ma Est, ut occultent artificium. *2da* Ut ne in locis communibus nimium vagetur Orator; utpote cum unius tantum antecedentis probationes in Enthymemate adferantur. *3tia* Ut validius percellant Adversarios, illosque punctim, ut ajunt, cæsimque feriant. Unde etiam Enthymema *Jaculum ac telum* Oratoris vocari solet. Vide quomodo Tullius Enthymemate feriat Antonium Philippica V. Nro 3.

Pacem vult Antonius? Arma ponat, roget, deprecetur; neminem æquiorem me reperiet . . . Nihil est profecto, quod dari possit bellum gerenti, erit fortasse aliquid, quod concedi possit roganti. Quasi diceret: Non arma ponit Antonius; Ergo non vult pacem.

§. II.

De Inductione.

Quid est Inductio? Inductio est argumentatio, quæ ex multis singularibus enumeratis, Propositio universalis infertur. Sic

Sic Seneca magnifica variarum rerum enumeratione, concludit solam in homine virtutem esse laudandam: *Navis bona dicitur, non quæ pretiosis coloribus picta est, nec cui argenteum, aut aureum rostrum est; sed quæ stabilis est, firma, velox, & consentiens vento. Gladium bonum dices, non cui deauratus est hiltus, nec cui vagina gemmis distinguitur; sed cui ad secandum subtilis est acies. Regula non quàm formosa, sed quàm recta sit quæritur. Ergo in homine quoque, nihil ad rem pertinet, quantum aret, à quàm multis salvetur; sed quàm bonus sit.*

Ratio tractandæ Inductionis triplex est. 1ma Fit Inductio enumeratione partium sub uno genere. v. g. Prudentia, iustitia, fortitudo, temperantia laudanda est. Ergo omnis virtus est laudanda.

Quænam est ratio tractandæ inductionis?

2do. Fit Inductio plurium similitudinum, seu comparisonum congesione. Sic Cicero dum probare conatur: *Ad novos casus temporum, novorum consiliorum rationes esse accomodandas; plurima recenset, tum ex veteribus petita, ut Scipionem Africanum, in quo nova multa constituta fuerant: tum ex recentioribus, ut Marium; deinde quæ in ipso Pompejo constituta sunt, ut concludat à similibus & comparisonibus contra Catullum pro Lege Manilia Nro 61. In ipso Cn. Pompejo, in quo novi nihil constitui vult Q. Catullus, quam multa sunt nova, summaque Catulli voluntate constituta, recordamini. Quid tam novum, quàm Adolescentulum privatam, exercitum difficili Reipublicæ tempore conficere? confecit; huic præesse? præfuit; rem*

rem optime ductu suo gerere? gessit. Quid tam præter consuetudinem, quam homini per- adolescenti, cujus à Senatorio gradu ætas longe abesset. Imperium atque exercitum dari? Siciliam permitti, atque Africam, bellumque in ea adjuvandum? Fuit in his Provinciis singulari innocentia, gravitate, virtute, bellum in Africa maximum confecit, victorem exercitum deportavit. In quo exemplo observa, (quod ab omnibus commendatur;) optimum esse illud Inductionis genus, quod per vibratas interrogationes & Antitheta tractatur.

3tio Fit inductio per Congeriem plurimum exemplorum, ut Cicero eleganter Paradoxo I. *Romulus fratrem secum regnantem ferre non potuit, neque Pompejus Cæsarem, nec Augustus Antonium; Ergo nullus æquo animo fert consortem Imperii.*

Fit etiam Inductio, cum ab uno simili ducitur argumentum ad aliud; verum hæc est inductio imperfecta, vocarique solet Exemplum. Cujusmodi habes in Miloniana, ubi probat Tullius: non esse condemnandum Milonem, quod Clodium occiderit: cum nec Horatius ob sororem necatam fuerit condemnatus. Sic autem exemplum hoc illustrat: *Negant intueri lucem fas esse ei, qui à se hominem esse occisum fateatur. In qua tandem urbe hoc homines stultissimi disputant? nempe in ea, quæ primum judicium de capite vidit M. Horatii fortissimi viri, qui nondum libera Civitate, tamen Populi Romani comitiis liberatus est, cum sua manu sororem esse interfectam fateretur.*

§. IV.

De Dilemmate.

Dilemma est argumentum constans duabns ^{Quid est} partibus, quæ utrimque adversarium capi- ^{Dilem-} unt. Sic Medea Creonti: *Si judicas? cogno-* ^{ma?} *sce, si regnas? jube.* Pulcherrimum est illud Dilemma, quo Tertullianus purgat Christianos, & inculcat Trajanum, qui illos conqueri vetuerat, oblatos vero puniri iusserat:

Negat inquirendos ut innocentes, & mandat puniendos ut nocentes. Parcit, & sævit, dissimulat, & animadvertit. Quid temetipsum censura circumvenis? Si damnas, cur non & inquiris? Si non inquiris, cur non & ab solvis?

Duplex est ratio tractandi Dilemmatis, ^{Quænam} est ratio ^{est ratio} prima: cum utraque ejus propositio nude & tractanda ^{Dilem-} sine ullo ornatu effertur. Tale est illud Ci- ^{matiss?} ceronis Philip: V. Nro 15. *Legatos decernitis? Si ut deprecantur? contemnet: Si ut imperetis? non audiet.*

Altera ratio tractandi dilemmatis, cum amplificatione figurata utraque illius pars exornatur.

Sic Cicero Verrina I. probat Cæcilium non esse idoneum Verris accusatorem hoc dilemmate, Nro 31. *Tu Cæcili, quid facies? utrum hoc tantum crimen prætermittes? an objicies? si objicies, id ne alteri crimini dabis, quod eodem tempore, in eadem Provincia tu ipse fecisti? Audebis ita accusare alterum, ut quominus tute condemnare, recusare non possis? Sin prætermittes, qualis erit* *ista*

ista tua accusatio, quæ domestici periculi metu, certissimi & maximi criminis non modo suspicionem, verum etiam mentionem pertimescat?

Plura hujusmodi Dilemmata invenies Philip: II. Nro 31. Verrina IV. Nro 155. In Pison: Nro 56. Pro Corn: Balb: Nro 13.

Qua ratione solvi potest Dilemma?

Duplici ratione solvitur Dilemma. Imo Si totum Dilemma retorqueas in adversarium. Tale est celeberrimum illud Protagoræ Rhetoris cum suo versipelli discipulo, in Areopago contententis. Cum enim se illius disciplinæ quidam adolescens tradidisset, grandemque pecuniæ summam illi ex pactio-
ne fuisset pollicitus ea lege, ut primam omnium, quam esset habiturus, litem obtineret: Discipulus plane ac perfecte præceptis artis eruditus, mercedem Magistro omnino negat. Litem itaque ei sic intendit Magister.

Debes, inquit, omnino mercedem, quo res cunque vertant. Si enim vicerō? debes ut condemnatus. Si viceris? debes ex pacto. Dilemma hoc ita invertit Discipulus versipellis: *Imō, inquit, quo res cunque vertant, nihil habebis. Si enim causam vicerō? ex judicium sententia nihil debeo; si vero causa cado? jam tibi ex pactis debeo nihil.*

Altera ratio diluendi dilemmatis est, cum aut una duntaxat illius pars infirmatur, aut ostenditur aliquid medium inter duas illius propositiones intercedere. Sic cum servus quidam ab hero suo percussus, hoc illum repentino dilemmate petiisset:

*Si sum improbus, cur mea uteris opera?
Si probus, cur, aut quorsum tandem me per-*
cu-

cutis? Hujus alteram partem sic diluit Herus: Non te percutio quia probus es; sed ut ex improbo fias aliquando probus.

Similiter in hoc Dilemmate Ciceronis: *Mortem non esse timendam ex eo, quod animus vel pereat cum corpore, vel post mortem æternum beatus est futurus; ostendere poteris, intercedere medium, nempe: Animum post mortem corporis posse esse perpetuo infelicem & miserum.*

§ V

De Sorite & Epicheremate.

*Quid est
Sorites?*

Sorites est series & veluti catena multarum propositionum, ex quibus, gradatim & acervatim collectis, eruitur aliqua conclusio. Ita Cicero per Soritem probat id solum esse bonum, quod est honestum, Quæstionum Tusculæ: Lib: V. Nro 45. *Etenim quidquid est, quod bonum sit, id expetendum est: quod autem expetendum, id certe approbandum: quod vero approbaris, id gratum acceptumque habendum; ergo etiam & dignitas ei tribuenda est; quod si ita est, laudabile sit necesse est. Bonum igitur omne laudabile est; ex quo efficitur, ut, quod sit honestum, id sit solum bonum.*

Nota: hoc argumentandi genus plurimum valet ad amplificationem Conclusionum; si rebus antea probatis, in unam veluti catenam multæ argumentationes coacervantur. Exemplum, in quo te exerceas, sit sequens: *Prodigiis juvenibus Curatores dandi sunt à Principe; nam prodigientia ipsorum maximo est*

est damno humanæ societati. Ad quod probandum has poteris coacervare Propositiones: *Propositio 1ma* Juvenes in libertatem emancipati, sui que juris domini facti, prudentis, quæ feris nonnisi annis venit, carent: in vitia proni sunt, adulatoribus & parasitis stipantur, eis que se totos dedunt. *2da* Hi adultores persvadent juvenibus, eos esse opulentos & divites, ac proinde lautissime illis esse vivendum. *3tia* Sic persuasi juvenes, Conviviis, voluptatibus, luxui vestium, ludis, equis, canibus indulgendo, pecuniam prodigunt. *4ta* Reditibus propriis in hæc exhaustis, debita contrahunt, & Patrimonia onerant. *5ta* Contractis debitis & oneratis Patrimoniis in egestatem incident. *6ta* Egestate pressi, eam, quam cepere vivendi rationem, quibuscunque demum etiam indignissimis & omnino illicitis modis continuant; hinc ad vicinorum bona & pagos jura sibi causasque confingunt, creditores exagitant, denique ad seditiones, imo ad bella etiam Civilia vehementer aspirant, in iisque futuræ melioris fortunæ spes suas collocant. Hæ omnes antecedentes propositiones, quarum una ex alia effluit, quia veræ sunt, verissima etiam est Consequentia: *Ergo prodigientia Juvenum perniosa est humanæ Societati, ac proinde prodigis ejusmodi Juvenibus Curatores sunt dandi.*

Nota secundo: Cavendum esse diligenter, ne in illa serie propositionum admittatur aliqua vel falsa vel ambigua; hoc enim si fiat, tota argumentationis vis corrumpitur, ut exemplo sequenti patebit.

Cer-

Certum est bibliopolam multos libros frequenter evolvere; qui multos libros frequenter evolvit, multum studet, qui multum studet, procul dubio fit doctissimus; igitur bibliopola est doctissimus.

Patet in hac argumentatione, consequentiam esse falsissimam; idque ex eo, quod vox illa *evolvere* ambigam patitur significationem, hoc est: vel scienter & attente legere, vel solis duntaxat manibus versare.

Epicherema est Enthymema contractum, cujus duæ propositiones in unam conferuntur. Ita Cicero Pro Plancio. Nro 49. *Sed cur ego sic ago? quasi non comitiis jam superioribus sit Plancius designatus Ædilis.* Item pro Dejotaro: *Sine causa Dominum servus accusat.* In hac enim una propositione, continentur hæ duæ: Non debet servus temere & sine causa Dominum accusare. Ergo servus Dejotari non debet illum apud Cæsarem incusare.

Quid est Epicherema?

§. VI.

De Confutatione.

Confutatio est illa Confirmationis pars, in qua rationes contra nos pugnantes refellimus.

Quid est Confutatio?

Locus confutationis varius esse solet in oratione; nonnunquam enim tantum refutamus adversarium, aliquando, postquam confirmavimus propositionem nostram, pergitur ad confirmationem. Denique prius nonnunquam adversarium confutamus; tum deinde causam nostram confirmamus. Triplicis

Quonam loco collocanda est Confutatio?

hujus collocationis exempla, in variis Ciceronis Orationibus invenies.

Qui ordo servandus in Confutatione? Ordo is erit in refellendo, quem adversarius in objiciendo tenuit, maxime ubi in refutatione tota Oratio versatur; ut in defendendo eo, qui accusatus est, aut in falsis opinionibus oppugnandis. Plerumque tamen in pluribus argumentis refellendis contrarius solet esse ordo illi, quem in confirmatione observamus. Nam primo & ultimo loco infirmissima adversarii argumenta collocari solent, potentissima in medio.

Quotuplex est modus sine industria confutandi? Ex innumeris aliis confutandi modis & industriis, tres præcipui sunt sequentes:

Imo Fit confutatio negatione facti, cum scilicet rem allatam ab adversario falsam omnino esse dicimus, aut illam absurdam, incredibilem, repugnantem esse demonstramus. Sic Cicero pro Quintio rem negat aperte: *Negamus te bona Quintii, Sexte Nervi, possedisse edicto Prætoris.* Sic etiam pro Roscio Nro 39. Postquam probavit, nulla esse in Roscio vitia, quæ illum ad occidendum Patrem suum impellerent; sic confutat adversarium: *Quæ res igitur tantum istum furorem Sexto Roscio objecit? Patri, inquit, non placebat; Patri non placebat? quam ob causam? necesse est enim eam quoque justam, & magnam, & perspicuam fuisse; nam ut illud incredibile est mortem oblatam esse Patri à filio, sine plurimis, & maximis causis; sic hoc verisimile non est, odio fuisse Parenti filium sine causis multis, magnis & necessariis. Rursus igitur eodem revertamur, & quæramus, quæ tanta vitia fuerint in unico*

nico filio, quare is Patri displiceret: at perspicuum est nullum fuisse. Pater igitur amens, qui odisset eum sine causa, quem procrearat. At is quidem fuit omnium contrariissimus. Ergo illud jam perspicuum profectum est; si neque amens Pater, neque perditus filius fuerit: neque odii causam Patri, neque sceleris Filio fuisse.

Plura hujusmodi Confutationis exempla vide in Orationibus Ciceronis pro Caelio Nro 55. 56. 58. Pro Cluentio Nro 173. Pro Dejotaro Nro 15.

2do. Fit Confutatio excusatione facti. Cum scilicet factum non negamus, sed aut jure factum fuisse contendimus, aut quod crimini ab adversario vertitur, id virtuti dandum esse ostendimus, aut fatendo crimen, rogamus, ut vel precibus amicorum, vel ipsius personæ accusatæ meritis & officiis venia concedatur. Sic Cicero pro Rabirio Saturnii mortem, quæ illi objiciebatur, adeo non expavescit ut scelus, ut potius illius auctorem exoptet fuisse Rabirium: *Arguis occisum esse à C. Rabirio L. Saturnium. Et id C. Rabirius, multorum testimonis, Q. Hortensio copiosissime defendente antea falsum esse docuit. Ego autem si mihi esset integrum, susciperem hoc crimen, agnoscerem, confiterer. Utinam hanc mihi facultatem causa concederet, ut possem hoc prædicare. C. Rabirii manu L. Saturnium hostem Populi Rom: interfectum.*

Plura hujusmodi exempla invenies pro Milone Nro 84. Pro Cluentio ab his ver-

bis: *Quid? negasne illud iudicium esse corruptum? Non.* Pro Ligario Nro 36.

3tio Fit confutatio retorsione facti, cum scilicet, aut factum in adversarios detorqueamus, & sic suis ipsos (quod Ciceroni frequentissimum est) argumentationibus jugulamur: aut alia pari, vel etiam majori re objecta, eosdem lacesimus. Sic Cicero pro Roscio Nro 44. *Vides Eruci, quantum distat argumentatio tua abs re ipsa, atque à veritate. Quod consuetudine. Patres faciunt, id quasi novum reprehendis; quod benevolentia fit, id odio factum criminaris: quod honoris causa Pater filio suo concessit, id eum supplicii causa fecisse dicis. Neque tu hæc non intelligis, sed usque eo, quid arguas non habes, ut non modo tibi contra nos dicendum putes, verum etiam contra rerum naturam, contraque consuetudinem hominum, contraque opinionem omnium.*

Plura ejusmodi exempla invenies eadem Oratione Nro 80. Pro Sextio Nro 47, 84. Pro Rabir: Nro 23. Item pro Ligario probat, quod Tubero accusator Ligarii, in eadem causa fuit, cujus Ligarium accusabat.

Denique utile est nonnunquam in confutatione jocos, sales, & facetias adhibere, quæ si nec in nimiam scurrilitatem degenerent, nec in atrocius maledictum, mirum quantum causæ profunt, & animos auditorum exhilarant. Sic manifeste constat, non alia re, quam jocorum opportunitate L. Flac- cum in manifestissimis criminibus accusatum, severitati iudicum à Cicerone ereptum.

Sic idem Cicero in Fannium jocatur Ora-
tio-

tione pro Q. Roscio. *Qui id circo capite & superciliis semper est rasis, ne ullum pilum viri boni habere videatur.*

Item Erucium Roscii accusatorem hac ironia bellissime perstringit: *Quæso, Eruci, ut hoc in bonam partem accipias; non enim exprobrandi causa, sed admonendi gratia dica n: si tibi fortuna non dedit, ut Patre certo nascere, ex quo intelligere posses, qui animus patrius in liberos esset; at natura certe dedit, ut humanitatis non parum haberes.*

Ipse etiam Demosthenes, licet grandis magis severusque Orator, quam venustus effivusque videatur; jocis tamen & cavillationibus interdum satis libenter indulgit; quorum duo exempla subjungimus. Cum Demostheni objecisset Æschines, quod inter dicendum manum in sinu contineret, hoc venustissimo ejus sermonem excepit scommate: *Non dedecet, inquit, manum in sinu habentem concionari; sed dedecet manum in sinu habentem legationem obire.* Alludens, quod Æschines auro corrumpi se passus erat in legatione sua ad Philippum Macedoniæ Regem.

Nec minùs scite, cum quidam Pitheas, qui ob furti suspicionem male audiebat, exprobrasset, quod ejus Oratio oleum & lucernam redoleret: *Scio, inquit Demosthenes, tibi molestos esse, qui nocte lucernam accendunt.* Alludens fures tenebras amare.

§. VII.

De Usu & venustate Argumentationum.

Syllogismus, seu ratiocinatio servit exor. *Quis est*
na- *usus ar-*

*gumen-
tatio-
num?*

nationi & amplificationi, ubi res ampla dicenda est, ac fuscæ per theses probationeque explicanda.

Enthymemate sapissime utuntur Oratores, quia efficax est & breve ad probandum.

Inductio delectat, & est vulgo apta propter similitudines & exempla.

Dilemma utrimque urget, capitque adversarium. Sorites, si sine sophismate sit, est valida & fortis argumentatio.

*Quibus
modis
reddi-
tur ve-
nusta
argu-
menta-
tio?*

Tribus potissimum modis venusta redditur argumentatio. *1mo.* Si argumentationes venusta quapiam varietate distinguantur; qua in re mirabilis est Cicero, qui semper ita variat argumentationes, ut dum unum argumentum effert Syllogismo, mox alterum Enthymemate, tertium Sorite, 4tum Inductione, Dilemmate, aut exemplo mirifice efferat.

2do. Si singulæ argumentationis partes diversis verborum & sententiarum figuris (de quibus Lib: III, tractabimus) exornentur.

3tio. Si argumentationes ipsæ aptis transitionibus & digressionibus connectantur. Porro cum aptis huiusmodi transitionibus ut plurimum laborent Tyrones Eloquentiæ Candidati, juvat aliquot earum ex Cicerone formulas, ad varias orationis partes accommodatas adferre.

Transitiones in Narrationibus.

*Pro Ro-
scio.*

Atque ut facilius intelligere possitis ea, quæ facta sunt indigniora esse, quàm hæc sunt, quæ dicimus, ab initio res, quemadmodum gesta sit, vobis exponemus. *Ibidem*

dem: Omnia in hac causa sunt misera atque indigna, tamen hoc nihil neque indignius neque acerbius proferri potest.

Atque ut inde Oratio mea proficiatur, unde hæc omnis causa ducitur, bellum grave &c. *Ibidem:* Causa quæ sit videtis, nunc quid agendum sit, considerate. *Ibidem:* Quoniam de genere belli dixi, nunc de magnitudine pauca dicam. *Ibidem:* Reliquum est, ut de felicitate pauca dicamus. Ego enim sic existimo &c. *Pro Lege Manilia.*

Quæ quoniam in Senatu illustrata, patefacta, comperta sunt per me, vobis jam exponam breviter, ut & quanta & quam manifesta, & qua ratione investigata & comprehensa sint, scire possitis. *In Catilinam II.*

Id quo facilius facere possitis, dabo operam, ut à principio rem, quemadmodum gesta & contracta sit, cognoscatis. *Pro Quinctio.*

Quam spem nunc habeat in manibus, & quid moliatur breviter jam, Iudices, exponam; sed prius, ut ab initio res ab eo constituta sit, quæso, cognoscite. Primum &c. *In Verrem II.* Quantam potestatem habuerit, videtis, quas res gesserit, cognoscite. *In Verrem I.*

Sed antequam de accusatione ipsa dico, de accusatorum spe pauca dicam. *Pro Dejotaro.*

Exposui profectionis consilium, nunc reversionis, quæ plus admirationis habet, breviter exponam. *In Antonium.*

Quæ cum sunt gravia, Iudices, tum illud acerbissimum est, quod habet accusatores. &c. *Pro Murena.*

Transitiones in partitionibus Propositionum.

De me autem ipso vereor, ne arrogantis sit, *Pro Lege*
apud

*ge a-
graria.* apud vos dicere: ingrati tacere. Quare adhibebitur à me certa ratio. *Ec.*

*Pro
Quin-
tio.* Etenim rem facilius totam accipietis, si hæc memineritis, & me facile vestra estimatione revocabitis, si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circumdedi.

*Pro
Clien-
tio.* Quamobrem alteram partem causæ sic agemus, ut vos doceamus: alteram sic, ut oremus: in altera diligentia vestra nobis adjugenda est, in altera fides imploranda.

*In An-
toniam.* Sed cum mihi P. C. & pro me aliquid, & in M. Antonium multa dicenda sunt, alterum peto à vobis, ut pro me dicentem benigne: alterum ipse efficiam, ut contra illum cum dicam attente audiat,.

*Pro Ro-
scio.* His de rebus tantis, tamque atrocibus, neque satis me commode dicere, neque satis graviter conqueri, satis libere vociferari posse intelligo. Nam commoditati ingenium, gravitati ætas, libertati tempora sunt impedimento.

*In Ver-
rem IV.* Magna videor dicere, attendite etiam, quemadmodum dicam:

*Pro
Sex-
tio.* Itaque si aut acrius egero, aut liberius, quam qui ante me dixerunt, peto à vobis, ut tantum Orationi meæ concedatis, quantum & pio dolori, & justæ iracundiæ concedendum putetis.

Transitiones in Confirmationibus & Confutationibus.

Ad confirmationem, five causam rei probandæ transitur nonnunquam simpliciter per particulas causales: *Nam, Etenim, Enimvero,*

verò, siquidem. Item Et recte, Recte enimvero, Et profecto sapientissime, nec levibus de causis &c.

Verum sæpius fiunt transitiones ad Confirmationes & Confutationes figuratæ; enaliquot earum formulas.

Adeste modo animis, qui corporibus ad-
fistis. *Item:* Nunc vos appello, quotquot ad-
fistis, utilitatem expendite. *Item:* Quamobrem
sapientiæ vestræ erit P. C. videre hoc fædus
sine magna turpitudine vestra peragi non
posse. Age vero de periculo modo disse-
ramus.

*Per A-
postro-
phen.*

Ego vos Auditores hujus rei arbitros &
iudices volo. *Item:* Vestrum facio iudicium
Auditores. *Item:* Ea vestris ingeniis conje-
cturisque committo.

*Per
Communi-
cationem.*

Tanta vis probitatis est, ut eam vel in
hoste diligamus! *Item:* Quam vellem ad illas
pulcherrimas Epulas me invitasses!

*Per E-
pipho-
nem a.*

Quæ ego nisi tanta esse fatear, ut ea vix
cujusquam mens aut cogitatio capere possit,
amens sim; sunt tamen alia majora.

*Per In-
clemen-
tiam.*

Nisi vero errasse Demosthenen fateamur.
Item: Credo insipiens erat Horatius.

*Per Iro-
niam.*

Grave dictu, sed dicendum tamen.

*Per Li-
centi-
am.*

Argumenti prioris. De exercitatione &
consuetudine dixi, age sis nunc de ratione
videamus.

Sed ut eo revertatur, unde digressa est
Oratio. *Item:* Sed quorsum tam multa de Cæ-
cilio? quorsum? Nempe ut intelligatis. *Item:* Per Re-
Sed ad propositum revertamur. Ad Confuta-
tionem fit sæpe transitio per particulas: *Ve-*
runtamen, sed, enimvero, verum enimvero,
sed enim.

*Per Re-
petitio-
nem.
Per Re-
vocati-
onem.*

Di-

Quid est Digressio? Digressio est rei alienæ quidem, sed ad utilitatem causæ pertinentis, extra ordinem excurrrens tractatio; ut si eximie alicujus fortitudinis factum explicas, ad laudes eorum, qui similia patrarunt, cum iudicio excurris, & apta transiitione ad rem tuam te recipis. Adverte tamen, quod res, ad quam excurritur, debet cohærere cum causa, nec debet esse per vim & temere inserta.

Exempla digressionis vide pro Quintio Nro 44. Pro Roscio Nro 55 Item Verrina II. Ubi Cicero in Siciliæ laudes, & alibi sæpius in suas digreditur.

C A P U T IV.

DE PERORATIONE.

Quid est Peroratio? Peroratio sive Epilogus, est ultima Orationis pars, in qua id, quod tota Oratione expetebat Orator, majori vehementia evincere & obtinere contendit.

Quot partibus constat peroratio? Peroratio duabus constat partibus: scilicet Enumeratione & Motu, sive affectuum commotione.

§. I.

De Enumeratione.

Quomodo fit Enumeratio? Enumeratio fit, cum ea, quæ per totam Orationem varie sparsa sunt, summam colligimus, & sub uno veluti aspectu ponimus. Fit autem:

Vel

Vel simplici repetitione rerum, quæ dicta sunt per Orationem: Exemplum sit Pro Lege Manilia Nro 49. *Quare cum & bellum ita necessarium sit, ut negligi non possit; ita magnum, ut accuratissime sit administrandum; & cum ei Imperatorem præficere possitis, in quo sit eximia belli scientia, singularis virtus, clarissima auctoritas, egregia fortuna; dubitabitis Quirites, quin hoc tantum boni, quod à Diis immortalibus oblatum & datum est, in Rempubl: conservandam, atque amplificandam conferatis?*

Vel enumerando ea, quæ ab Adversario dicta sunt: Exemplum sit pro Amerino Nro 145. *Prædia mea tu possides, ego aliena misericordia vivo. Concedo. & quod enim æquus est, & quia necesse est. Mæ domus tibi potest, mihi ciuitas est; fero. Familia mea maxima uteris, ego servum habeo nullum; patior & ferendum puto. Quid vis amplius? quid insequeris? quid oppugnas? qua in re tuam voluntatem lædi à me putas? ubi tuis commodis officis? quid tibi obstat? &c.*

Vel conferendo argumentum Adversarii cum nostris: Exemplum vide Oratione III de Lege Agrar: Nro 15.

Fit denique Enumeratio per Interrogationem, cujus exemplum vide Pro Amerino Nro 152. vel per Præteritionem, ut pro Cluentio Nro 188.

In hac autem Enumeratione duo hæc vel maxime sunt observanda: imo ut cursim & raptim ea duntaxat repetas, in quibus causa potissimum consistit, & quæ maxime velis

lis Auditorum animis inhærere. Si enim omnia minutatim repetas, *Non erit hæc peroratio, sed nova quædam Oratio* inquit Fabius.

2do. Quæ disperse diffuseque dicta sunt, ita summam enumerabis, ut ea cum novo aliquo pondere dicantur, figurisque illuminentur, & ornentur sententiis.

§. II.

De Affectuum commotione.

Altera Perorationis pars, munusque alterum est, affectuum concitatio, quod quidem ita proprium est illius, ut propterea Peroratio *Sedes affectuum* à Magistris Artis appelletur; quod nempe in eo potissimum loco debeat Orator omnia Orationis vela pandere, omnes Eloquentiæ fontes aperire, & Auditorum animis quasi faces stimulosque subicere. Atque in hac parte incredibilem quandam admirationem habuit eloquentia Ciceronis, qui dum peroraret, non incendebat modo Indices & Auditores, sed arde- re ipse quodammodo videbatur, ac præsertim, quando concitanda erat erga reos commiseratio, ita ut non raro plangore & lamentatione forum compleverit. Verum cum de his motibus satis fuisse in Libro I. egimus, hic breviter, quinam pro variis dicendi generibus adhibendi sint, indicamus.

Cum laudamus, excitandi sunt motus: *Amoris, gratulationis, admirationis, lætitiæ.*

Cum vituperamus: *Odii, invidiæ, contemptus, pudoris.*

Cum

Cum deliberamus de re facienda, excitanda est *spes*, de re fugienda, excitandus est *timor*, & *periculi metus*.

Cum accusamus: *Odium*, *invidiam* & *indignationem* movere debemus

Cum defendimus: *Amorem* & *misericordiam*.

Hic tamen cavendum est, ne in rebus levioribus vehementiores motus concitentur,

Denique Peroratio sit brevis, ne inflammatus Auditor refrigescat, vel alio animus rapiatur. Ut enim observat Tullius: *Lachrymæ cito arescunt, & animorum incendia celeriter restinguuntur*.

§. III.

De Artificio componendæ Orationis.

Tribus potissimum rebus constat artificium conficiendæ Orationis, scilicet: Exordio, Contentione, & Peroratione. Narratio enim, (si genus judiciale excipis) non semper, nec ubique adhibetur.

Exordium continet prima quasi semina argumentationum, amplificationum, affectuum, in reliqua Oratione tractandorum.

Contentio continet quæstionem, seu propositionem brevem & distinctam, ad quam seligenda sunt ex locis Oratoriis duo, tria vè argumenta præcipua, quibus & proposita quæstio niti, & in quæ quasi in suas partes Oratio distribui possit. Tum accedent argumentationes, uti Syllogismus, Enthymema, Inductio &c. Singulas autem argumentationis partes, cum Amplificatio rerum ac ver-

bo-

lis Auditorum animis inhærere, Si enim omnia minutatim repetas, *Non erit hæc peroratio, sed nova quædam Oratio* inquit Fabius.

2do. Quæ disperse diffuseque dicta sunt, ita summatim enumerabis, ut ea cum novo aliquo pondere dicantur, figurisque illuminentur, & ornentur sententiis.

§. II.

De Affectuum commotione

Altera Perorationis pars, munusque alterum est, affectuum concitatio, quod quidem ita proprium est illius, ut propterea Peroratio *Sedes affectuum* à Magistris Artis appelletur; quod nempe in eo potissimum loco debeat Orator omnia Orationis vela pandere, omnes Eloquentiæ fontes aperire, & Auditorum animis quasi faces stimulosque subicere. Atque in hac parte incredibilem quandam admirationem habuit eloquentia Ciceronis, qui dum peroraret, non incendebat modo Iudices & Audicores, sed arde-
re ipse quodammodo videbatur, ac præsertim, quando concitanda erat erga reos commiseratio, ita ut non raro plangore & lamentatione forum compleverit. Verum cum de his motibus satis fuisse in Libro I. egimus, hic breviter, quinam pro variis dicendi generibus adhibendi sint, indicamus.

Cum laudamus, excitandi sunt motus: *Amoris, gratulationis, admirationis, lætitiæ.*

Cum vituperamus: *Odii, invidiæ, contemptus, pudoris.*

Cum

Cum deliberamus de re facienda, excitanda est *spes*, de re fugienda, excitandus est *timor*, & *periculi metus*.

Cum accusamus: *Odium*, *invidiam* & *indignationem* movere debemus

Cum defendimus: *Amorem* & *misericordiam*.

Hic tamen cavendum est, ne in rebus levioribus vehementiores motus concitentur,

Denique Peroratio sit brevis, ne inflammatus Auditor refrigescat, vel alio animus rapiatur. Ut enim observat Tullius: *Lachrymæ cito arescunt, & animorum incendia celeriter restinguuntur*.

§. III.

De Artificio componendæ Orationis.

Tribus potissimum rebus constat artificium conficiendæ Orationis, scilicet: Exordio, Contentione, & Peroratione. Narratio enim, (si genus judiciale excipis) non semper, nec ubique adhibetur.

Exordium continet prima quasi semina argumentationum, amplificationum, affectuum, in reliqua Oratione tractandorum.

Contentio continet quæstionem, seu propositionem brevem & distinctam, ad quam seligenda sunt ex locis Oratoriis duo, triavè argumenta præcipua, quibus & proposita quæstio niti, & in quæ quasi in suas partes Oratio distribui possit. Tum accedent argumentationes, uti Syllogismus, Enthymema, Inductio &c. Singulas autem argumentationis partes, cum Amplificatio rerum ac verbo-

borum exornare, tum aptæ transitiones colligere debent. Ad extremum affectuum commotio, interdum per totam orationem spargitur.

Peroratio colligit vehementius per Orationem sparsa, ac primum argumentationes strictim, ac sapienti quadam confusione recenset, deinde sparsos per Orationem affectus resumit, adauget, & ad summum perducit. Nonnunquam etiam nova, sed brevi argumentatione, aut gravi quopiam dicto vel effato, tanquam forti telo ad finem reservato, Auditorem vincit.

Ad hæc perficienda proderunt non parum, ut opinor, hucusque dicta; sed magis proderit continua bonarum Orationum lectio, meditatio, & sollicita, quomodo intus à magnis ingeniis disposita sint, consideratio.

FINIS LIBRI SECUNDI.

ARTIS RHETORICÆ

LIBRI II. TABULA II.

DISPOSITIO

Inferenda Pag: 140.

Est rerum inventarum in ordinem distributio pag: 81.
Partes ejus præcipuæ sunt quatuor. pag: 82.

EXORDIUM

Cum Propositione & Partitione, seu Divisione.

Exordium est pars Orationis Auditorum animos idoneè comparans ad reliquam dictionem Pag: 83.

Est duplex.

Aliud dicitur Exordium justum ac legitimum, quod etiam temperatum appellatur; aliud ex abrupto. Pag: 83.
Exordium temperatum illud est, quo Auditorum animi artificiosa quadam verborum conciliatione præparantur.
Exordium ex abrupto est illud, quo Orator, quasi quodam abreptis impetu Auditores repentino & inopinato motu percellit. Pag: 83.

Exordii virtutes.

Quatuor vulgo recensentur: Proprietas, Cura, Verecundia Brevitas. Pag: 85.
Proprietas Exordii in eo consistit, ut sit cum reliqua Oratione conjunctum, hoc est; ex ipsius causæ visceribus depromptum, scilicet: ab adjunctis vel personæ, quæ dicit, vel loci ubi dicit, vel eorum, apud quos dicit, vel temporis, quo dicit, vel materiæ, de qua dicit. Pag: 85.
Cura Exordii in eo posita est, ut sit accuratum, acutum, sententiis instructum. Pag: 86.
Verecundia Exordii in eo consistit, ut Orator dicere incipiens præferat ingenuum pudorem.
Brevitas Exordii in eo consistit, ut reliquæ Orationis magnitudini sit accommodatum. Pag: 86.

Exordii vitia.

Tria potissimum recensentur:
Primum est, si sit commune ita, ut aliis, & fortassis etiam contrariis causis possit accommodari.
Secundum est, si sit procul accersitum, longiusque petitum.
Tertium est, si pluribus verbis aut sententiis, ultra, quam reliquæ orationis brevis postulatur, producat.

Exordii finis.

Exordii officium ac finis triplex est, nempe: Reddere Auditorem benevolum, attentum & docilem. Pag: 90.
Benevolus redditur.
1. à Persona Oratoris ipsius.
2. à Persona adversariorum.
3. à Persona Auditorum vel Judicum.
4. à Persona illius, pro quo dicitur. Pag: 91.
Attentus redditur.
1. Promissione rerum novarum, magnarum, & utilium.
2. Petitione studiosi & diligentis auditus. P. 94.
Docilis redditur.
1. Brevitate.
2. Simplicitate.
3. Partitione. Pag: 96.

PROPOSITIO

Est brevis dicendorum in Oratione enuntiatio. Quinque potissimum numerantur, Nempe: ut sit simplex, clara, copiosa, nova, utilis.
Simplex est, quæ constat una & simplici sententia.
Clara est, quæ ita proponitur, ut nequidem possit ab Auditoribus non intelligi.
Copiosa est, quæ amplam dicendi Segetem supeditat.
Nova est, si argumentum ita proponatur, ut ex trito vulgarique fiat inusitatum.
Utilis est, quæ plus habet activitatis, quam contemplationis. Pag: 97. 98.
Divisio Propositionis tribus de causis adhibetur.
1. Quia lumen affert Orationi.
2. Quia juvat memoriam Oratoris & Auditorum.
3. Quia levat audiendi fastidium. Pag: 98.

Propositionis Dotes.

NARRATIO

Narratio est rerum explicatio, & quædam quasi sedes ac fundamentum constituendæ fidei. Pag: 101.

Est Triplex.

Alia Pœtica, alia Historica, alia Civilis five Oratoria.
Narratio Pœtica rem fictam exponit. Historica rem gestam. Civilis five Oratoria rem exponit, quæ quandoque in controversiam adducitur. Pag: 109.

Narrationum Discrimen.

Inter tria narrationum genera, triplex etiam intercedit discriminem.
1. *Historicus* & Orator ordinem temporis & rei gestæ seriem in narrando sequuntur. Poeta etiam a fine aut a medio rem solet ordiri.
2. *Historicus* veritatem confectatur. Orator verisimilitudinem. Poeta commentitiis etiam fabulis veritatem aspergit.
3. Narratio Historica sit sermo simplex, brevis ac nuda. Oratoria sit ornatio & fusior. Pœtica omnibus artis coloribus & ornamentis abundat. Pag: 109.

Narrationis Dotes.

Narrationis dotes seu virtutes quatuor potissimum a Cicerone recensentur.
1. Perspicuitas.
2. Probabilitas.
3. Brevitas.
4. Suavitas. Pag: 101.

Perspicua erit.

1. Si temporum servetur ordo & series.
2. Si verbis propriis & usitatis efferatur.
3. Si res non interrupte narretur.
4. Si vitetur verborum ambiguitas. Pag: 102.

Probabilis erit.

1. Si is qui narrat, sit notæ probitatis & fidei.
2. Si rei gestæ seriem exponat sine furo
3. Si nihil adferat fidei absonum, quod abhorreat a communi hominum sensu.
4. Si clarè ac pertèque exponat rerum circumstantias, & adjuncta personarum locorum, ac temporum, ex quibus maxime pender facti probabilitas. Pag: 103.

Brevis erit.

1. Si narrandi initium altius, & ab ævo ut ajuat, non petatur.
2. Si inutiles circumstantiæ, quæ nihil ad rem faciant, refecerant. Pag: 105.

Suavis erit.

1. Si efferatur verbis leniter & numerosè sonantibus.
2. Si adhibeantur certæ quædam narrandi formulæ Tullio persimiles.
3. Si narrentur nova, magna & inexpectata.
4. Si stylus Narrationis per incisa potius, quam per periodos instituatur, nec eodem tenore omnia, sed parva preste, magna subtiliter, atrocia invidiose, tristia miserabiliter, læta jucunde efferantur.
5. Si Narratio diversis figuris illuminetur, quarum præcipuæ sunt: Hypotyposis, Suspensio, five sustentatio, Exclamatio, & Communicatio. Pag: 106.

CONFIRMATIO

Cum Confutatione.

Confirmatio est illa pars Orationis, in qua firmamenta ac robora causæ afferuntur. Pag: 110.

Eius partes duæ sunt.

Prima, quæ etiam Confirmatio proprie dicta audit, est: in qua ea, quæ pro nobis sunt, firmantur ac stabiliuntur. *Secunda*, est Confutatio, in qua contrariæ Adversariorum rationes refelluntur. Utraque tractatur per argumenta & argumentationes. Pag: 110.

Argumentum & Argumentatio.

Argumentum est probabile inventum ad faciendam fidem.
Argumentatio est fusior & artificiosa ipsius argumenti dilatatio.
Utrumque petitur a locis Oratoriis, tum intrinsecis, tum extrinsecis. Pag: 111.

Argumentationum Species.

Argumentationum species præcipuæ sunt quatuor. Scilicet Syllogismus seu Ratio, cinctio, Enthymema, Inductio, Dilemma. His affines adduntur: Sorites & Epicherema.

Syllogismus.

Syllogismus est argumentatio ex duabus Propositionibus conclusionem necessario inferens. Prima Propositio dicitur *Major* seu simpliciter Propositio, quia id proponitur in quo est vis ad probandum. *Secunda* dicitur *Minor* seu assumptio, quia aliud assumit ex prima ad probandam Conclusionem. Tertia dicitur *Complexio*, estque ipsa quæstio ex duabus præcedentibus legitime illata.

Est duplex.

Syllogismus duplex distinguitur. Alius Philosophicus, alius Oratorius. Philosophicus constat tribus tantum partibus. Majore, Minore, & Conclusionem. Oratorius constat quinque partibus, nempe: Majore, & majoris probatione. Minore & minoris probatione, denique Conclusionem. Interdum in Oratorio etiam omittitur vel majoris vel minoris probatio. Pag: 112. 113. 115.

Enthymema.

Enthymema est ratiocinatio imperfecta, cui deest alterutra ex primis Propositionibus Syllogismi. Constat duabus partibus, quarum una vocatur Antecedens, altera Consequens. Fit omittendo vel Propositionem, vel assumptionem, prout hæc aut illa clarior & evidentior fuerit. Pag: 118.

Inductio.

Est Argumentatio, quæ ex multis singularibus enumeratis, Propositio universalis inferitur. Fit tripliciter. 1mo. Enumerationem partium sub eodem genere contentarum. 2do. Congestione plurium similitudinum & comparationum. 3^{ia}. Congerie plurium exemplorum. Pag: 120. 121.

Dilemma.

Est argumentatio constans duabus partibus, quæ utrinque adversariorum capiunt. Fit dupliciter. 1mo. Cum utraque ejus propositio nude & sine ullo ornatu efferatur. 2do. Cum amplificatione figurata utraque vel alterutra illius pars exornatur. Pag: 123.

Sorites & Epicherema.

Sorites est series & veluti catena multarum Propositionum, ex quibus gradatim & acervatim collectis eruitur aliqua Conclusio. Pag: 125.
Epicherema est Enthymema contractum, cuius duæ Propositiones in unam conferuntur. Pag: 127.

PERORATIO

Peroratio five Epilogus, est ultima pars Orationis, in qua id, quod tota Oratione expetebat Orator, maiori vehementia evincere contendit. Pag: 136.

Eius partes duæ sunt.

Peroratio duabus partibus constat; nempe: Enumeratione & Motu, five Affectuum commotione. Pag: 136.

Enumeratio.

Enumeratio fit, cum ea, quæ per totam Orationem varie sparsa sunt, summam colligimus, & sub uno veluti aspectu ponimus.

Fit modis quatuor.

1. Simplici repetitione rerum, quæ dictæ sunt per Orationem.
2. Enumerando ea, quæ ab adversario dicta sunt.
3. Conferendo argumenta Adversarii cum nostris.
4. Per Interrogationem vel Præteritionem. Pag: 137.

Affectuum commotio.

Affectuum commotio ita propria est Perorationi, ut propterea Peroratio, *Sedes Affectuum* a Magistris artis appelletur, quod nempe in eo potissimum loco debeat Orator Auditorum animis, quasdam quasi faces stimulosque subicere. Pag: 138.

Qui & quando affectus in Peroratione excitandi.

In laude excitantur affectus. *Amoris, gratulationis, admirationis, lætitiæ.*
In Vituperatione. *Odii, invidiæ, contemptus, pudoris, In Deliberatione.*
Spei, timoris, Emulationis.
In Accusatione. *Odii, invidiæ, indignationis.*
In Defensione. *Mansuetudinis, Misericordiæ, Amoris.* Pag: 139.

Artificium Conficiendæ Orationis.

Tribus potissimum rebus constat artificium conficiendæ Orationis, nempe: Exordio, Contentione & Peroratione.
Exordium.
Continet prima quasi semina argumentationum, amplificationum, affectuum, in reliqua Oratione spargendorum.
Contentio.
Continet quæstionem seu propositionem brevem & distinctam, ad quam seligenda sunt duo triave argumenta præcipua, quibus & proposita quæstio niti, & in quæ, quasi in suas partes Oratio distribui possit.
Peroratio.
Colligit vehementius, per Orationem sparsa, Argumentationes strictim recenset; Affectus per Orationem sparsos resumit, augeat, & ad summum perducit. Pag: 139. 140.

ARTIS RHETORICÆ

LIBER TERTIUS

De Elocutione.

Haftenus de solida inventione, & recta inventorum dispositione tractavimus, restat, ut de inventorum & dispositorum Elocutione, quæ tertia Rhetoricæ & potissima Eloquentiæ pars est, agamus. Neque enim ad bene dicendum sufficit, bene cogitare, cogitataque recte disponere, sed necesse est insuper, cuncta, quæ mente volvimus, verbis delectis, ac propriis cuique idiomati dicendi modis exponere, eademque certis quibusdam Eloquentiæ ornamentis sobrie adhibitis adspargere, ac veluti sale quodam condire.

Porro quod verborum delectum spectat, illa imprimis sint propria; secundo perspicua; tertio ornatum Orationi asserant est necesse.

Proprietas verborum consistit in puro sermone & elegancia idiomatis, quo in Elocutione utimur. Perspicuitas orationi facile
con-

conciliabitur, si verba non sint à communi usu remota; si eorum connexio non sit prolixior; si vitentur longiores interjectiones, denique si neque inanis verborum multiplicitas congeratur, neque verbum aliquod, quod necessarium est, subtrahatur.

Jam vero ornatum Elocutioni adferunt Tropi & Figuræ.

C A P U T I

DE TROPIS.

*Quid est
Tropus?*

Tropus est verbi, vel orationis à propria significatione ad aliam cum virtute quadam ac dignitate translatio, ut cum dicimus: *lætas segetes*, verbum lætus à propria significatione, qua lætos homines dicimus, ad segetes cum virtute transfertur.

*Quot-
plex est
Tropus?*

Tropi duplices sunt, alii in uno verbo, alii in pluribus, seu in oratione.

§. I.

De Tropis in uno verbo positis.

*Quot
sunt
Tropi
in uno
verbo?*

Tropi in uno verbo sunt septem, scilicet: Metaphora, Synecdoche, Metonymia, Antonomasia, Catachresis, Matalepsis, Onomatopæja.

M E T A P H O R A.

*Quid est
Metapho-
ra?*

Metaphora est translatio vocis à propria significatione ad alienam. Ut cum ait Tullius: *Parietes hujus Curia tibi gratias agere gestiunt.*

Va.

Varii cum Quintiliano varios Metaphoræ fontes deducunt, hos omnes ad quatuor revocamus.

Unde-
nam po-
tissimum
ducun-
tur Me-
taphoræ?

1mo Fit Metaphora: Cum à re quapiam animata ad rem aliam animatam, verbum substantivum, aut adjectivum transferimus. Ut cum ait Livius: *Scipionem à Catone solitum allatrari.*

2do Fit Metaphora: Cum inanimata pro aliis inanimatis ponuntur. Ut *Habena pro Gubernaculo: Frænum pro Lege.* &c.

3tio Fit Metaphora: Cum inanimata transferuntur ad animata. Ut cum ait Cicero: *Contra ejectionem Naufragorum manum, florem Italiae ac robur educite.*

4to Præcipuam quandam venustatem habet Metaphora, cum rebus inanimatis sensuque carentibus sensum quendam animosque, ac veluti vitam damus. Ut Cicero pro Ligario: *Quid enim tuus ille, Tubero, districtus in acie Pharsalica gladius agebat? cuius latus murro ille petebat? qui sensus erat armorum tuorum?* &c.

Caveat Orator, ne frequenter utatur Metaphora; frequens enim illius usus plurimum affert satietatis atque fastidii. 2do. Metaphora non sit invereconda. 3tio Non sit nimis humilis; ut si Consulem *Aurigam* Civitatis vocares.

Quæ in
Meta-
phora
cavenda
Oratori?

4to Non sit nimis Poëtica; ut si pro *Garulo*, Architæ *crepitaculum* in Oratione poneretur.

5to Ne sit nimis dissimilis; ut *Cauda* Orationis, pro *Epilogo*: *Vagina* Animæ, pro *Corpore*: *Saxeæ* Mundi *verrucae*, pro *Rupibus*.

Juvat hic selecta Verborum, substantivorum, & Adjectivorum Metaphoricorum exempla ex Classicis Authoribus in gratiam Tyrionum adferre.

VERBA METAPHORICA.

Ex Cicerone. Idem tumulus, qui corpus *contexerat*, nomen *metu obruit*. Gloria brevitate vitæ *consolatur*. Quos ferro trucidare oportebat, nondum voce *vulnere*, *Silent* leges inter arma. &c.

Ex Livio. Hærente in ipsius visceribus *urimur* bello. Venandi studium homines, per nives ac pruinas, in montes silvasque *rapit*. Lætitia *luxuriat*. Luxuria *marcet*. *Frangere* hostis audaciam. *Lacerat* invidia Principes.

Ex Cicerone. Conscientiæ notas in ipso ore *deprehendere*. Vires discrimini bellorum *offerre*. *Instamur* varietate fortunæ. Fluvius quidquid *alluit*, floribus *vestit*. *Incaluit* mero. Senectus corpora *solvit*. Languentem *revocavit* animam. Surdas jam dudum aures pulso &c.

SUBSTANTIVA METAPHORICA.

Ex Cicerone. Vita rustica parsimoniam *magistra* est. *Pondus* verborum non sustinebat. Fons perennis gloriæ. Fortunæ *curfus*. Luctuosissimi belli *semen* fecisti. Libidinoli veræ laudis *gustum* non habent. Orationis *vela* pandere.

Ex Livio. Insolentia sermonis offenderunt aures. Tua *vestigia* laudis sequar. Belli *procellæ*. *Ludibrium* fortunæ.

Ex Cicerone. Incertæ famæ captare *auram*. *Sævitia* maris. Juvenis primo ætatis *flore* pubescens.

Ar-

Armatorum frequens globus. Illa disciplina
paupertate *magistra* stetit &c.

ADJECTIVA METAPHORICA

Muta solitudo crimen indicavit. Victo- Ex Ci-
cerone.
ria naturâ *insolens ac superba*. *Effrænata*
audacia. *Vaga & volubilis* fortuna.

Insanabile ingenium. Legis *superbæ* vin- Ex Li-
vio.
cula. *Labantem* fortunam sustinuit.

Laxata vis morbi. *Præceps* Senectus. Ex Cur-
tio.
Pertinax fortuna. *Segnes* aquæ. *Infractus*
animus. *Emerita* arma.

SYNECDOCHE.

Synecdoche est deductio unius ex alio.

*Quid est
Synec-
doche?*

Fit octo modis.

1mo Ponitur pars pro toto: ut, *Mucro* pro
gladio, *teſtum* pro domo, *vela* pro navibus.

2do Totum pro parte: ut, *ſilvam* cædere,
pro lignis. *Formoſiſſimus Annus*, pro vere.
Mari imperat.

Modus hic ſolis ferme Pœtis familia-
ris eſt.

3tio Unus pro pluribus: ut, *Phryx* pla-
gis emendatur, pro Phryges. *Hoſtis* imminet
Urbi, pro hoſtes.

4to Plures pro uno: ut, Cicerones & De-
moſtēnes noſtra fert ætas. Oratores viſi ſu-
mus; huc etiam revocantur formulæ: Nos
Rex, Nos Imperator.

5to Pro genere ſpecies: ut, *Eurus*, vel *A-
quilo*, pro quolibet vento. *Maſſicum*, *Phaler-
num*, pro vino. *Qui Curioſi* ſimulant, pro fru-
galibus.

6to Pro Specie genus: ut, *Consul hostem jubet urbe exire*; id est: Cicero Catilinam. Est in milite *virtus*; id est: fortitudo.

7mo Materia pro re, ut: *Ferrum*, pro Ense, *aurum* pro nummis, *Pinus* pro navi.

8vo Antecedens pro Consequente, vel contra: ut, *Pecora domum redeunt*, pro *vespere*. Jam hirundo redierat, pro *vere*. *Ciconiæ* avolant, pro *autumno*.

*Exempla ex Cicero-
ne.* Pro *capite* alterius causam dicere. *Mucronem* à jugulis rejecimus. *Ferro* rem assequi censuerunt. Sua *testa* defendere. De *focis* vestris judicandum est. Ad puerorum *incunabula* pertinet.

Ex Livio. In singulas horas *capite* dimices tuo. *Ferrum* timet. In tuo *capite* periclitabantur.

Ex (Curtio.) Fastigium hoc *per ignes ferrumque* petitur. Multa *cedro* ædificata erat Regia. Mensas *auro* onerare. Tot Civium *animas* trahis tecum in casum.

Ex Plinio. Non *trabibus* aut *saxis* nomen, sed monumentis æternæ laudis inciditur. *Rhenum* & *Euphratem* admirationis famam conjunxit.

METONYMIA.

Quid Metonymia? Metonymia est tropus, quo unum ex alio intelligitur.

Fit quinque modis.

imo Cum Causa ponitur pro effectu. Ut *Martem* spirat; id est bellum. *Ruris* in se habet plurimum; id est morum rusticorum. Sub *Jove* frigido; id est aëre. Sic etiam dicimus: Pro igne *Vulcanum*; pro aqua *Neptunum*; Pro tellure *Vestam*, pro tempore *Saturnum*:

rdo

pro ventis *Æolum*, pro somno *Morpheum*. Verum hæc potius sunt Pœtica, quam Oratoria.

2do Cum effectus ponitur pro causa. Ut *victoria* naturâ insolens; idest, victor. *Diligentia* coronatur; idest, diligens. *Scelus & sacrilegium* deprehensum; idest, scelestus & sacrilegus.

3tio. Continens pro Contento. Ut, *Athenæ* scientiarum inventrices; idest, *Athenienses*. *Urbs* bene morata, idest incolæ Urbis. *Sæculum* felix; idest, homines hoc sæculo viventes. *Rhetorica* diligens vel pigra; idest, Rhetores.

4to Possessor pro re possessa, Ut, Hannibal ad portas; idest Milites Hannibalis. Ardet Ucalegon; idest, domus Ucalegontis.

5to Signum pro re signata. Sic ponuntur signa Regionum pro ipsis Regionibus: ut, *Lilia*, pro Gallia: *Aquila biceps*, pro Austria: *Cornua lunæ*, pro Turcia.

Item signa Populorum à fluviis. Ut *Rhenus*, pro Germanis. *Nilus*, pro *Ægyptiis*. *Euphrates* pro *Parthis*: *Ganges* pro *Indis*: *Tyberis*, pro *Romanis*: *Tagus*, pro *Hispanis*: *Thamesis* pro *Anglis*: *Jordanus* pro *Palestinis*. &c. Sic etiam signa scientiarum, pro scientiis. ut, *Pallium* Philosophiæ, *Thyrus* Rhetoricæ: *Laurus* Pœticæ, *Soccus* Comicæ: *Cothurnus* Tragicæ Artis. Item illa: *Oliva*, vel *Toga*, pro pace: *Laurus* pro victoria: *Fasces* pro Magistratu &c.

Semper mea consilia paci & togæ sacra fuerunt. Illa vita est, quam posteritas alet, quam æternitas ipsa tuebitur. Opressi vir-
tute

Exempla
ex Cice-
rone.

tute *'audacia est. Martis manubias Musis consecrare. In Cinere urbis & Sanguine. Repente Cælum terramque ademerunt. Quale bellum, nulla unquam barbaria gessit.*

Ex Livio. Vario Marte pugnatum est. Dandus est invidiæ sanguis. *Superbas* medius fidius *an-*
res habemus. Sorte quadam nutriendæ Græ-
ciz datus.

Ex Curtio. Quot ille tum extinxit *faces*, quot con-
didit *gladios*. Captivum *Aurum*. Victus *con-*
tinentiæ hostis. *Paupertas* nostra velocior
erit, quàm exercitus tuus. *Emoriens* terra.

Ex Plinio. Quibus erat mos *paludamento* mutare
prætextam. Magnus pudor erat *fascibus*. Ma-
gnum *sæculo* dedecus, magnum Reipublicæ
vulnus impressum. *Oriens* triumphis, *Occidens-*
que lustratus. Animadverto Deos tam accu-
ratis *'adorantium* precibus, quàm *innocentia*
lætari: gratioremque existimari, qui delubris
eorum puram castamque *mentem*, quàm qui
meditatum *carmen* intulerunt.

ANTONOMASIA.

Quid est Antonomasia est tropus, in quo pro vero
Antono- nomine ponitur aliquid rei per excellen-
masia? tiam conveniens. Ut *Eversor* Carthaginis,
pro *Scipione*. *Asiæ domitor* pro *Alexandro*:
Romanzæ Eloquentiæ Princeps, pro *Cicero-*
ne. *Conditor Urbis* pro *Romulo*. Item: *Rex*
Catholicus, pro *Hispaniæ*, *Rex Apostolicus* pro
Hungariæ: *Rex fidelissimus*, pro *Lusitaniæ Re-*
gibus.

Quid est CATACHRESIS, METALEPSIS, ONOMA-
Catachre- TOPÆJA.
sis?

Catachresis est abusio vocis, nempe quan-
do vocabulo alieno proinde, ac proprio uti-
mur.

mur. Sic *Parricidam* (qui proprie Patris interfectorem significat) vocamus etiam eum, qui matrem aut sororem interfecit, cum *Matricida* & *Sororicida* non recte latine dicantur. Tale est etiam illud Plinii: *Lanianda Patriæ viscera præbuimus*; Et illud Ciceronis: *Orationis vela pandere*.

Metalepsis est tropus, quo ex una significatione ad aliam, veluti per gradus ascenditur. Ut, cum dixit Virgilius: *Post aliquot mea regnavidens, mirabor Aristas*; idest post aliquot annos. Nam ex aristis spicas, ex segetibus æstates, & ex æstatibus annos intelligimus. Similia sunt etiam: *Tertia messis erat*, *Primæ lanuginis ætas*; idest juvenus. *Venit ad albentes comas*; idest ad senectutem.

Nota: hic tropus parcissime apud Oratores usurpatur.

Onomatopæja est fictio vocis, ad rem significatam nativa aliqua soni similitudine accedentis. Ut *Rivus murmurat*; *Æther immugit*; *Gemituque ejulatuque* tota personabat regio.

§. II.

De tropis, qui in pluribus verbis sive in Oratione fiunt.

Tropi in pluribus verbis, sive in Oratione tres numerantur; Scilicet: Allegoria, Hyperbole & Ironia.

ALLEGORIA

Allegoria est plurium Metaphorarum continuatio, seu tropus, quo aliud verbis dicitur, aliud re ipsa intelligitur.

Ne-

Exempla
ex Cicero-
ne.

Neque tam fui tibi idus, ut qui in maximis *turbibus ac fluctibus* navem Reipublicæ gubernassem, salvamque in *portu* collocassem, frontis tuæ *nubeculam* pertimescerem: alios ego vidi *ventos*, alias animo prospexi *procellas*: aliis impendentibus *tempestatibus* non cessi, sed his unum me pro omnium salute obtuli. In *Pisonem*. Invenies pulcherrima Allegoriæ exempla pro Milone Nro 5. Pro Marcello Nro 4. Pro Murena Nro 35.

Ex Livio. Non statu tranquillo navigamus; sed jam aliquot *procellis submersi* pene sumus. Ex *nausfragiis* prioris culpæ cladisque *æversimus*. Ea tandem *vulnera* attingo, quæ, nisi tacta *tractataque*, sanari non possunt. Aluistis hoc *incendium*, quo nunc ardetis.

Ex Curtio. Impone felicitati tuæ *franos*, facilius illam *reges*. Et præteritæ fortunæ *fastigium* capio, & præsentis *jugum* pati possum. Quod Imperium sub uno *flare* potuisset, dum à pluribus *sustinetur*, ruit; non *revirescet* solum, sed etiam *florebit* Imperium.

Observandum maxime est, ut Allegoria sibi constet, idest, ut quo genere cæperis translationem, eodem finias. Quis enim non improbaret sequentem Allegoriam: *Invidiæ incendio deflagravi, ac demum ejus fluctibus demersus sum*; in qua initium ab incendio sumptum, tempestate & fluctibus concluditur.

HYPERBOLE.

Quid est
Hyper-
bole.

Hyperbole est tropus, quo res plus æquo vel augetur, vel minuitur.

Pom.

Pompejus sæpius cum hoste conflixit, quam quisquam cum inimico concertavit: plura bella gessit, quam cæteri legerunt. Fines vestri Imperii non terræ, sed Cæli regionibus terminavit. Nonne ipsum caput, & supercilia illa penitus abraça olere malitiam, & claudicare calliditatem videntur? nonne ab imis unguibus, usque ad verticem summum, ex fraude, fallaciis, mendaciis constare totus videtur? qui idcirco capite & superciliis semper est rasis, ne ullum quidem pilum viri boni habere videatur.

Plura & illustria ejus tropi exempla invenies Pro Marco Marcello Nro 4. Pro Lege Manilia Nro 28. Philip: II. Nro 67. Verri-
rina VII. Nro 144.

Ex Curtio.

Plura, quam sol videt loca, victoriâ illustrare. Trahi extra sidera & solem.

Fingenti mihi Principem, quem æquata diis potestas deceret, nunquam voto concipere succurrit similem huic, quem videmus... Princeps, qui terrarum fecunditatem, nunc huc, nunc illuc, ut necessitas posceret, transferret... Omnia tam prona, tamque ceditia virtutibus tuis, ut subsedis montes, flumina exaruisse videantur.

Ex Plinio.

IRONIA.

Ironia est tropus contrarium significans, cum illusione. Ut si de timido ac fugaci milite diceres: *O virum strenuum, & columen exercitus nostri! quem nullus unquam hostis viderit.* Aut de rustico & inurbano: *En scitum hominem & urbanum! delicias meras, & leporem!* Frequens est Cicero in Ironia,

Quid est Ironia?

præ-

præsertim si joculari in aliquem mordacius voluerit; eximia est inter cæteras hæc Miloniana: *Sed stulti sumus, inquit, qui Drusum, qui Africanum, Pompejum, nosmetipsos cum Publio Clodio conferre audiamus. Tolerabilia fuerunt illa; Clodii mortem æquo animo ferre nemo potest: luget senatus, mæret Equester ordo, tota Civitas confecta senio est: squalent municipia, affliguntur Coloniae: agri denique ipsi, tam beneficium, tam singularem, tam mansuetum civem desiderant.* Similis est etiam illa in Verrem: *Integritas, credo, te tua purgavit, pudor eripuit, vita antea facta servavit &c.*

Quibus in exemplis simulatio tota fit in singulis verbis, à sua significatione in contrariam mutatis; nam quid de Clodio & Verre senserit Cicero, abunde patet ex ejusdem contra utrumque Orationibus.

Porro Ironia fit, vel simpliciter per contemptum, ut Cicero in Antonium: *Tu homo sapiens, diserto quid dicis? Et, O præclarum custodem Ovium, ut ajunt, lupum!* vel per sarcasum, quæ est irrissio amarissima; ut pro Cælio: *Quod facerem vehementius, nisi mihi intercederent inimicitiae cum istius mulieris viro; fratrem volui dicere, semper hic erro.* Vel per scomma; ut pro Roscio Amerino Nro 44. *Quæso, Eruci, ut hoc in bonam partem accipias, non enim exprobrandi causa, sed commonendi gratia dicam. &c.*

Observandum autem, Ironiam facile intelligi vel ex modo, quo pronuntiatur, qui irrisionem sonat, vel ex persona, aut rei natura, verbis, quæ proferuntur contraria.

§. III.

Ufus Troporum in genere.

U^Usurpatur vel in laude, vel in vituperio, vel etiam cum rem inanimatam oculis sub-
Metonymia.
 jicere volumus. Ut Cicero in Verrem Nro 3. *Quas res luxuries in flagitiis, crudelitas in suppliciis, avaritia in rapinis, superbia in contumeliis, efficere potuisset &c.* Ubi vitia pro ipsis sceleratis personis sumuntur.

Adhibetur vel dum ipsum adversarium irridemus, vel dum, ne ipsius argumenta valeant, ea in risum convertimus. Sic Cicero in Pisonem Nro 58. *Non est integrum Cnejo Pompejo consilio uti tuo; erravit enim, non gustarat illam tuam Philosophiam &c.*

Non parum confert, vel ad laudem, vel vituperium, ut patet ex adductis exemplis. *Ironia.*

Usurpatur ad delectationem, dummodo non sit nimia. *Metaphora.*

Adhibetur, vel propter penuriam alicujus vocis, vel ad ornatum. *Allegoria.*

Adhibetur, vel ut aliquid ultra condignum augeatur, vel infra condignum minuatur. *Antonomasia.*

Monendi hic sunt Adolescentes, ne nimis tropos in Oratione quærent, ipsimet naturaliter influant necesse est; longeque plura sine tropis esse efferenda. *Hyperbole.*

CAPUT II.

DE FIGURIS VERBORUM.

F^{Fi}gura est loquendi modus illustrior, à communi consuetudine remotus. *Quid est Figura?*

Figuræ duplices sunt: aliæ verborum, sententiarum aliæ, hæ in sententiis, illæ in verbis vim habent & elegantiam.

Figuræ verborum fiunt:

1. Per Adjectionem	} Vocum,
2. Per Detractionem	
3. Per Similitudinem	

§. I.

Figuræ per Adjectionem.

Quæ verborum figuræ fiunt per Adjectionem? Figuræ verborum per Adjectionem octo sunt præcipuæ: nimirum: Repetitio, Conversio, Complexio, Conduplicatio, Gradatio, Synonymia, Traductio, Polysyntheton.

REPETITIO

Repetitio, est figura, in qua ab eodem

Quid est vocabulo sæpius inchoatur Oratio.

Repetitio? Nihil agis. nihil moliris, nihil cogitas,

Exempla quod ego non modo non audiam; sed etiam
ex Cicero- non videam, planeque sentiam. Pro Quintio
no. Nro 82. Quid hæc amentia, quid hæc festinatio, quid hæc maturitas tanta significat? non vim? non scelus? non latrocinium? non denique omnia potius, quàm jus, quàm officium, quàm pudorem? Ibidem Nro 51, & 52.

Ex Livio. Metius est ductor itineris hujus, Metius hujus machinator belli, Metius fœderis Romani Albanique ruptor.

Ex Curtio. Illam indolem, qua omnes reges antecessit, illam in subeundis periculis constantiam, in rebus moliendis velocitatem, in deditos fidem, in captivos clementiam, haud tolerabili vini cupiditate fœdavit.

[Ni.

Nihil severitati ejus, hilaritate, nihil gravitati, simplicitate, nihil majestati humanitate, detrahatur jam firmitas, jam proceritas corporis, jam honor capitis, jam dignitas oris, nonne Principem ostentant.

Ex Plinio.

CONVERSIO

Conversio est figura Repetitioni prorsus contraria, in qua sæpius eodem vocabulo clauditur oratio. Ut illud Philippica II. Nro 55. *Doletis tres exercitus Populi Romani interfectos? interfecit Antonius; desideratis clarissimos Cives? eos quoque vobis eripuit Antonius; auctoritas hujus Ordinis afflictæ est? afflixit Antonius.* Item ad Herennium Lib: 4. *Ex quo tempore concordia de Civitate sublata est, fides sublata est, amicitia sublata est, Respublica sublata est.*

Quid est Conversio?

Item in Vatinius Nro 37. *Atque illud etiam audire a te cupio; quare, cum ego legem ex Senatus Consulto de ambitu tulerim, sine vi tulerim, salvis auspiciis tulerim, tu eam esse legem non putes?*

COMPLEXIO.

Complexio est figura, quæ Repetitionem simul & Conversionem complectitur; cum nimirum ab eadem voce inchoatur, & eadem sæpius finitur Oratio. Sic Cicero ad Herennium *Quem Senatus damnarit, quem Populus Romanus damnarit, quem omnium existimatio damnarit, eum vos sententiis vestris absolvetis? Et pro Lege Agrar: Quis legem tulit? Rullus, quis majorem Populi partem suffragiis privavit? Rullus; quis comitiis præfuit? idem Rullus.*

Quid est Complexio?

Sic

Sic etiam Plinius: *Si iero ad fratrem iu-
vitatus, moriendum est; si recepero intra ja-
nuam commestatum fratrem, moriendum est:
nec eundo, nec manendo insidias evito.*

Nota: Tres præcedentes figuræ mirum
in modum valent in exaggerandis virtutibus
ac vitiis, faciuntque, ut acrior sit ac vehe-
mentior oratio; quia tamen statim incurrunt
in oculos, propterea non sunt diutius con-
tinuandæ, sed satius est, ut aliarum figura-
rum admixtione temperentur. Plura illarum
exempla invenies:

Divinatione in Verrem Nro 21. Pro Ro-
scio Nro 13. Pro Lege Manilia Nro 40. In
Rullum Nro 9. Catilinaria ima Nro 1. Phi-
lip: 2da, Nro 19. Pro Mil: Nro 59, 94 & 100.

CONDUPPLICATIO.

*Quid est
Condu-
plicatio?*

Conduplicatio est ejusdem vocis, aut plu-
rium geminatio, idque vel initio Orationis;
ut Catilinaria ima: *Vivis, & vivis, non ad
deponendam, sed ad confirmandam audaciam.*
Vel in medio, ut Philip: 2da: *Etiam audes
horum in conspectum venire, Proditor Patriæ,
proditor, inquam, Patriæ, venire audes in ho-
rum conspectum?* Vel in fine, ut pro Sextio:
*Ademit Albino soceri nomen mors filia, sed
charitatem illius necessitudinis & benevolen-
tiam non edemit.*

Interdum etiam tota sententia, alio quo-
piam interjecto repetitur; ut Verrina VII.
*Quid Cleomenes facere potuit, (non enim pos-
sum quempiam insimulare falso) quid inquam
Cleomenes magnopere facere potuit.*

Exem-

Exempla alia:

Accede, liſſor, accede. Virtute cepiſtis Ex Li-
vio.
locum, virtute oportet evadere.

Ille ſuum, illa neptium vicem flebat, illi Ex Cur-
tio.
aureos torques, illi veſtem auro diſtinctam
habebant.

*Nuncupare vota & pro æternitate impe-
rii, & pro ſalute Principum, imò pro ſalu-
te Principum, ac propter illos, pro æterni-
tate imperii ſolebamus.* Ex Pli-
nio.

Hæc figura ad vehementiam & ſvavita-
tem Orationis plurimum confert.

GRADATIO.

Gradatio eſt figura, qua per rerum in-
crementa, ceu per gradus quosdam vel ascen-
ditur ad ſummum, vel descenditur ad in-
ſimum. Quid eſt
Grada-
tio?

*Africano virtutem induſtria, virtus glo-
riam, gloria æmuloſ comparavit. Ad Heren-
tium pro Roſcio: In urbe luxuries creatur,* Exem-
pla ex
Cicero-
ne.
*ex luxuria exiſtat avaritia neceſſe eſt: ex
avaritia erumpat audacia, inde omnia ſcele-
ra ac maleſicia gignuntur. Item lepidum
illud ad Atticum: Si dormis, expergiſcere; ſi
ſlas ingredere; ſi ingrederis, curre; ſi cur-
ris advola.*

Plura exempla Ciceronis vide pro Quin-
tio Nro 95. Verri: VII. Nro 75. Pro Milo-
ne Nro 61. Pro Archia Nro 4. Pro Sextio
Nro 32.

*Scies Regum majeſtatem difficilius à ſum-
mo ſaſtigio ad medium detrahi, quam à me-
diis ad ima præcipitari.* Ex Li-
vio.

Ma-

*Ex Pli-
nio.* *Magnum erat, cum promitteres, majus
postquam præstitisti.*

Hæc figura, cum affectatam artem sapiat,
rarius est usurpanda; adhibetur tamen in-
terdum ad venustatem, & ad vim adden-
dam Orationi.

SYNONIMIA.

*Quid est
Synoni-
miu?* *Synonimia est figura, qua plura idem fe-
re significantia congeruntur instanti urgen-
dique gratiâ.*

*Exem-
pla ex
Cicero-
ne.* *An vero vos soli ignoratis, vos hospites
in hac urbe versamini, vestrae peregrinan-
tur aures, neque in hoc pervagato Civitatis
sermone vagantur?*

Item Catil: 2da Nro 1. *Tandem aliquan-
do Catilinam furem audacia, scelus an-
helantem, pestem Patriæ nefarie molien-
tem, ex urbe vel ejecimus, vel emisimus, vel
ipsum egredientem urbe persecuti sumus;
abiit, excessit, erupit, evasit.*

Plura hujus figuræ Ciceronis exempla vi-
de Catilinaria 1ma Nro 10. Post reditum in
Senatu Nro 1. Pro Milone Nro 33. In Piso-
nem Nro 47.

Observa: In hac figura magnum imprimis
habendum esse verborum delectum, ne oratio-
nem potius onerent, quàm ornent; secundo
ut verba, quæ extremo loco ponuntur, sint
graviora prioribus, imò etiam aliquid paulo
diversum sonent.

T R A D U C T I O.

*Quid est
Tradu-
ctio?* *Traductio est variata casibus, aut generi-
bus, aut modis, aut temporibus ejusdem vo-
cabuli repetitio.* *Eum.*

Eum tu hominem appellas, qui si fuisset
 hom., nunquam hominis vitam tam crudeli-
 ter petisset Lib: 4 ad Heren: Ibidem: Divi-
 tias sine divitum esse, tu verò virtutem præ-
 fer divitiis; nam si voles divitias cum virtu-
 te comparare, vix satis idoneæ tibi divitiæ
 videbantur, quæ virtutis pedisequæ sint.

*Exempla
 ex Cice-
 rone.*

Ad hanc figuram etiam revocatur, cum
 idem vocabulum in diversa significatione re-
 petitur. Ut Cicero ad Heren: Nro 19. Cur
 eam rem tam studiose curas, quæ multas tibi
 dabit curas. Item: Amari jucundum est, si
 curetur, ne quid insit amari.

Qui aliis exemplo esse debetis, aliorum e-
 xemplo peccatis potius, quam alii vestro recte
 faciunt.

Ex Livio.

POLYSINDETON

Poly Sindeton est figura conjunctionibus
 abundans.

*Quid est
 Poly sin-
 det n?*

Teque, tuique similes, tibi que charos &
 aspernor, & adversor, & execror; nec timeo
 minas, quæ jactas, nec terrent me pericula,
 quæ denuncias. Item: Et justitia, & libera-
 litate, & fortitudine ceteros omnes Impera-
 tores superavit.

*Exempla
 ex Cice-
 rone.*

Quotiescunque Patria in mentem venit, hæc omnia occurrebant: colles, campique, &
 Tiberis, & asæta oculis regio, & hoc Cælum,
 sub quo natus educa'usque essem.

Ex Livio.

In tui adoptione, non servius nostra, sed
 libertas, & salus, & securitas fundabatur.

*Ex Plin.
 nio.*

§. II.

De Figuris per detractionem.

Quæ sunt
figuræ
per detrac-
tionem?

Figuræ per detractionem quatuor sunt se-
quentes: Reticentia, Adjunctio, Disjun-
ctio, & Syneciosis.

R E T I C E N T I A.

Quid est
Reticentia?

Reticentia est figura, in qua vox omissa,
commode ex cæteris intelligitur.

Exempla
ex Cicero-
ne.

*Vix è domo disceserat, mærare servi, lu-
gere filii, conjux misera lamentari; supple, cæ-
perunt.*

Item: *Sermo nullus, nisi de te. Supple,
falsus est.*

Item: *Sed vos, qui tandem? Supple, estis.*

Item: *Huncine hominem? huncine impu-
dentiam? huncine audaciam? Supple, feremus.*

Ex Curtio.

*Rex unus tanti mali patiens, circuire mi-
lites, contrahere dispersos, allevare prostra-
tos. Supple, cepit.*

Item: *Fluctuare animo Rex, & modo suum,
modo Parmenionis consilium perpendere.*

Ex Plinio.

*Hæcenus ille, parcus fortasse, quam de-
cuit optimum Principem, sed non parcus,
quam optimum patrem. Supple, vixit.*

Item: *Iter illi sæpius in forum, frequenter
tamen in campum. Supple erat.*

Hæc figura, ob suam brevitatem frequen-
tissima est in narrationibus.

A D J U N C T I O.

Quid est
Adjunctio?

Adjunctio est figura, in qua ad unum ver-
bum plures sensus referuntur.

Ex multa
ex Cicero-
ne.

*Vicit pudorem libido, timorem audacia,
rationem amentia. Pro Quintio.*

Pro Lege Manil: *Non eum avaritia ob in-
stituto cursu, ad prædam revocavit, non libido
ad*

ad voluptatem, non amicitias ad delectationem, non nobilitas urbis ad cognitionem, non denique libertas ipsa ad quietem.

Non senibus, non fœminis, non infantibus *Ex Curtio.*
parcitur.

Reddita est amicis fides, liberis pietas, ob- *Ex Plinio.*
sequium servis.

Certare cum fugacibus feris cursu, cum audacibus robore, cum callidis astu, non mediocre pacis decus habebatur.

DISJUNCTIO

Quid est Disjunctio?
Disjunctio sive dissolutio est figura, in qua conjunctiones & particulæ tolluntur, ut incitator feratur Oratio.

Exempla ex Cicerone.
Hæc studia literarum adolescentiam alunt, severitatem oblectant, secundas res ornant, adversis perfugium ac solatium præbent, delectant domi, non impediunt foris, pernoctant nobiscum, peregrinantur, rusticantur.

Ex Livio.
Vixite! prædam abigi, fumare incensa passim testæ, ager uritur, urbs obsidetur, belli gloria penes hostes est.

Ex Plinio.
Devehunt cæci, quod terra genuit, quod si-
dus aluit, quod annus talit.

SYNECIOSIS. *Spoicivie*

Quid est Syneciosis?
Syneciosis est figura, quæ duas res contrarias uno verbo conjungit.

Exempla ex Cicerone.
Tam deest avaro, quod habet, quàm quod non habet.

Item: Pessima res est: & nimia servitus, & nimia libertas.

Item: Mavult commemorari de se, cum pos-

posset perdere, pepercisse; quàm cum parcere potuisset, perdidisse.

Ex Livio. Plebicolæ, qui vos nec in armis, nec in otio esse sinunt.

Ex Curtio. Hæc tecum, quàm sine te cum his, loqui malui.

Nota: Hæc figura plurimum confert ad acutas brevesque sententias & allusiones.

§. III.

De Figuris per Similitudinem.

Quæ sunt figuræ per similitudinem? Figuræ per similitudinem tres in primis numerantur; nempe: Paronomasia, similiter cadens, & similiter desinens.

PARONOMASIA.

Quid est Paronomasia? Paronomasia est figura, qua voces pene similes, ac colludentes usurpantur in sensu dissimili.

*Exempla ex Cicero-
ne.* Consul ipse parvo animo & pravo, facit magis, quam facietis ridiculus. Ad Atticum. Item in Antonium: Cum in gremio mimarum mentum & mentem deponeres.

Et alibi: De hujus urbis, atque adeo Orbis exitio cogitat.

Item Philip 3. Ex aratore factus Orator.

Ex Livio. Plebis ritum, quo oneratus magis, quam honoratus sum, primus antiquo abrogoque.

Ex Curtio. Quid iniquius, quàm me, qui, si tibi non paruissem, jure daturus fui pœnas; nunc perire, qui parui.

SIMILITER CADENS.

Quid est similiter cadens?

Similiter cadens est vocabulorum per eosdem

dom casus, vel per eadem tempora expresso-
rum, suavis quidam concentus.

Quid tam commune, quam spiritus vivis, terra mortuis, mare fluctuantibus, littus ej-
ctis? Pro Roscio Amerino. *Exem-
pla ex
Cicero-
ne.*

Item in Rullum: *Contemni populi Romani
majestatem, vexari Rempublicam, deludi vos-
me iustos patientin?*

Hæc est eadem familia, cujus vi compul-
si, sacrum non tem cepistis: hæc, adversus
quam tribunitiū auxilium vobis compara-
stis: hæc, propter quam Aventinum insedistis.

*Eripite viscera mea ex vinculis, restituite
mihi pignora, pro quibus ipsi mori non recu-
satis, credite parentes, liberos tendere ad vos
manus.* *Ex Li-
vio.*

*Quin modicus erat cultu, quam parcus
comitatu, quam civilis incessu.* *Ex Cur-
tio.*

SIMILITER DESINENS.

Similiter desinens est figura, in qua plu-
ra Orationis membra eodem modo terminan-
tur, ut apud Quintilianum: *Ejusdem non
est, & facere fortiter, & vivere turpiter.* *Quid est
Simili-
ter desi-
nens?*

Itaque non sum prædicaturus, quantos res
ille domi militiæque, terra marique, quanta-
que felicitate gesserit, ut ejus voluntatibus
non modo cives semper assenserint, socii ob-
temperarint, hostes obsecuerint, sed etiam ven-
ti tempestateque obsecundarint. Pro Lege
Manilia. *Exem-
pla ex
Cicero-
ne.*

Et Verrina III. Nro 9. *Cum fana spolia-
rit, cum tot homines innoxentes necarit, cum
Cives Romanos morte, cruciatu, cruce affe-
rit, cum prædonum daces accepta pecunia di-
miserit.*

Agi-

Ex Li-
vio.

Agite, ubi curiam circum sederitis, infestum feceritis, carcerem principibus impleveritis; egredimini extra portam.

Ex Cur-
tio.

Hi territores regere non poterant, Equi crebra jactatione cervicum jugum excusserant, currus everterant.

C A P U T III.

DE FIGURIS SENTENTIARUM.

Quid
sunt fi-
guræ
senten-
tiarum?

Figuræ Sententiarum sunt illa Orationis ornamenta, in quibus, juxta Quincilianum *Libr: 9. Cap: 2.* maxime Elocutio sita est; quæque non in verbis, sed in ipsis sententiis collocatam habent suam dignitatem.

§. I.

De Interrogatione, Responsione & Subjectione.

INTERROGATIO.

Quid in-
terro-
gatio?

Interrogatio est vehemens non tam sciscitandi, quam instandi potius, & urgendi gratia suscepta percontatio. Hujus figuræ, tot sunt apud Ciceronem exempla, ut in singulis pene ejus paginis occurrant. Fit autem.

imo. Interrogando de eo, quod negari non potest. Ut Cicero Catilin: I. Nro 1. Patere consilia tua non sentis? Constrictam jam horum omnium conscientiam teneri conjurationem tuam non vides? Quid proxima, quid superiore nocte egeris, ubi fueris, quos convocaveris, quid consilii ceperis, quem nostrum ignorare arbitraris?

Et

Et Verrina VII. Nro 146. *An dices hominem non esse a te interemptum, quem palam & in ipsa Civitatis luce occidisti?*

2do. Quærendo de eo, cui respondere sit difficile. Ut Cicero pro Plancio: *Quid taces? quid dissimulas? quid tergiversaris? Etiam atque etiam insto, atque urgeo, inspector, posco, atque adeo flagito crimen; quamcunque tribum, inquam, delegeris, quam tulerit Plancius, tu ostendito, si poteris, vitium.*

3tio. Jocando & irridendo. Ut pro Roscio Amer: Nro 54. *Quid affers, quare id factum putemus? vere nihil potes dicere. Finge aliquid saltem, commode; ut non plane videaris id facere, quod aperte facis, hujus miseri fortunis, & horum virorum talium dignitati illudere. Exhæredare filium voluit: quam ob causam? nescio. Exheredavitur? non. Quis prohibuit? Cogitabat. Cogitabat? Cui dixit? nemini. &c.*

4to. Invidiam alicui accersendo; ut pro Sextio Nro 17. *Quid dicam? Consules? Hoccine ut ego apellem nomine eversores hujus imperii, proditores vestræ dignitatis, hostes bonorum omnium, qui ad delendum senatum, affligendum Equestrem ordinem, extinguenda omnia jura, atque instituta majorum, se illis fascibus, cæterisque insignibus summi honoris, atque imperii ornatos esse arbitrabantur?*

Plura hujus figuræ exempla vide pro Cælio Nro 71. Pro Flacco Nro 19. Pro Cluentio Nro 62.

Quæ tristitia hæc, milites? quæ insolita cunctatio est? quid Arma arbetis? quid Ex Li.
vio.

bet-

bellum intulistis? in otio tumultuosi, in bellis segnes; quid hic stantibus spei est?

RESPONSIO.

Quid est Responsio? Responsio est figura, qua aliquid interroganti aliud, quod utilius est, responde ut. Ut Cicero: *An fustibus vapulasti? Et innocens quidem.* Item. *Hominem occidisti? Imo latronem & parricidam.*

Plura & longiora ejus figuræ exempla vide Pro Roscio Amerino Nro 143. Pro Murena Nro 73. Pro Flacco Nro 4.

SUBJECTIO.

Quid est Subjectio? Subjectio est figura, qua Orator vel interrogat se ipsum, & respondet sibi, vel dum interrogat alium, non expectat ejus responsum, sed aliquid de suo addit. Ita Cicero pro Lege Manilia Nro 61.

Quid tam novum, quàm Adolescentulum privatum, exercitum difficili Reipublicæ tempore conficere? confecit: huic præesse? præfuit: rem optime ductu suo gerere? gessit.

Item de Harusp: Respon: Nro 23. *Tu meam domum religiosam facere potuisti? ecquamente? quâ invaseras. Quâ manu? quâ disturbaras: quâ voce? quâ incendi jussuras: quâ lege? quàm in illa tua quidem impunitate scripseras.*

Habes alia hujus figuræ exempla: Pro Quinto Nro 43 44. 79. Pro Roscio Amerino Nro 54. 74. In Rullum Nro 45. Verr: IV. Nro 102.

Ex Livio. Pro Desim fidem! quid vobis vultis? Tribunos plebis concupistis? concordiae causa
con-

concessimus. Decemviros desiderastis? creari passi sumus. Decemvirorum vos pertæsum est? cogimus abire Magistratu.

Jubes esse liberos? erimus. Jubes, quæ sentimus, proferre in medium? proferemus. Ex Plinio.

At quomodo objecit? non possum dicere. Formula Sub-
Quid ergo est? primum magnitudo periculi f. Aio-
Etc. At quis erat procurator? credo Etc. nis Ciceroni-

Nota tres præcedentes figuræ usurpantur maxime cum vehementius urgendus est adversarius. ana.

§. II.

De Anteoccupatione, Correctione & Dubitatione.

ANTEOCCUPATIO.

Anteoccupatio est figura, qua id occupat Orator, quod ab Adversario posset obijci. Quid est Anteoccupatio?

Quæret quispiam, quid? illi ipsi summi Viri, quorum virtutes literis proditæ sunt, istane doctrina, quam tu laudibus effers, eruditi fuerunt? Difficile hoc est de omnibus confirmare; sed tamen est certum quid respondcam. Ego multos homines excellenti animo ac virtute fuisse, & sine doctrina, naturæ ipsius habitu prope divino, per se ipsos & moderatos & graves extitisse fateor; etiam illud adjungo, sæpius ad laudem atque virtutem naturam sine doctrina, quàm sine natura valuisse doctrinam. Atque idem ego contendo, cum ad naturam eximiam atque illustrem accesserit ratio quædam, confirmatioque doctrinæ; tum illud nescio quid præ-

Exempla ex Cicero.

cla-

clarum ac singulare solere existere. Pro Archia Pœta Nro 15.

Plura, eaque eximia hujus figuræ exempla vide Pro Cœlio Nro 39. Pro Rabirio Nro 1. Pro Sextio Nro 4. Pro Lege Manilia Nro 22. Verrina VII Nro 2.

*Ex Cur- At enim Equitum peditumque multitudo
tio. vos commovet? Testis adversus multitudinem
invicti Macedonum raboris Granicus amnis,
& Cilicia inundata cruore Persarum, & Ar-
bela, cujus campi devictorum a nobis ossibus
strati sunt.*

*Ex Pli- Sed parum est, ut in curiam venias, nisi
nio. & convoces. Ut intersis Senatui, nisi & præ-
sideas. Vis illud augustissimum Consulum tri-
bunal aliquando Majestati tuæ reddere?
Ascende. Vis constare reverentiam Magi-
stratibus, legibus, auctoritatem, modestiam
postulantibus? adi.*

*Formu- Forsitan quæretis? Forte dicet quis? Eti-
la Cice- am dicere audebis? Ac etiam sunt qui di-
ronia- cant. Reprehendo igitur? minime vero.
næ hu- Nota: hæc figura ad solide aliquid con-
jus si- firmandum, vel refutandum plurimum valet.
gura:*

CORRECTIO.

*Quid est Correctio est figura, qua Orator dictam
Corre- sententiam, aliâ magis idoneâ corrigit.
tio?*

*Exem- Cæsar adolescens, pene potius puer,
pla ex incredibili ac divina quadam mente, atque
Cicero- virtute, tum maxime, cum arderet furor An-
ne. tonii . . . firmissimum exercitum comparavit:
Patrimonium effudit. Quamquam non sumus
usi eo verbo, quo decuit: non enim effudit,
sed in salute Reipublicæ collocavit. Philip:
III. Nro 3. Item*

Item Philip: II. Nro 42. *Hæc ut colligeres, homo amentissime, tot dies in altera villa declamasti. Quamquam tu quidem, ut tui familiarissimi didicant. vini exhalandi, non ingenii acuendi causâ declamitas.*

Et pro Ligario Nro 24. *Quæro, quid facturi fuissetis? Quamquam quid facturi fueritis, non dubitem, cum videam, quid feceritis.*

Orbitas quoque mea, quod sine liberis sum, spernitur, sed erro. In vobis liberos, parentes, consanguineos habeo. Vobis salvus orbus esse non possum.

Quamquam quid loquor? Sed quid ego de illis omnibus? Quas illæ leges? si leges nominandæ sunt. &c.

Ex Cur-
tio.

Formu-
læ Cor-
ræctionis
Cicero-
nianæ

DUBITATIO.

Dubitatio est figura, in qua Orator quasi fluctuans, fingit nescire se, quid sibi agendum, dicendumve sit.

Quid est
Dubita-
tio?

Quid primum quærar? aut unde potissimum exordiar? aut quod, aut a quibus auxilium petam? Deorumne immortalium? Populine Rom: vestramne, qui summam potestatem habetis, hoc tempore fidem implorem?

Exem-
pla ex
Cicero-
ne.

Item pro Quintio Nro 56. *Quo te nomine appellemus? num malitiosum? negas. Fraudulentum? id quidem arrogas tibi, & præclarum putas. Audacem? cupidum? perfidiosum? vulgaria, & obsoleta sunt, res autem nova & inaudita.*

Plura hujus figuræ exempla vide Verrina VI. Nro 88. Verrina II. Nro 37. Philip: XI. Nro 19. Pro Cluentio Nro 4.

Apud vos quemadmodum loquar, nec consili-

Ex Li-
vio.

filium, nec Oratio suppeditat. Quos, nec quo nomine quidem appellare debeam, scio. Cives? qui a Patria descivistis. Milites? qui Imperium auspiciumque abnuistis. Sacramenti religionem rupistis. Hostes? Corpora, ora, vestitum, habitum Civium agnosco. Facta, dicta, consilia, animos, hostium video.

Ex Cur-
tio.

Sed jam non verba puniendi sunt, linguæ temeritas pervenit ad gladios. . . Quo me conferam, milites? cui caput melius credam? Unde præsidium petieram, periculum extitit. Quam feliciter in acie occidissem, potius hostis præda, quàm Civis victima.

Ex Plin-
io.

Initium mirer, an fidem? multum est, quod perseverastis, plus tamen, quod timuistis, ne perseverare posses.

Formula
Dubita-
tionis Ci-
ceroni-
ana.

Quo te nomine appellemus? Quid ergo est? Vereor me hercule. Illud vero quid sit? Quidagam, Iudices? Quo accusationis meæ? &c.

Ufus hujus figuræ in omni genere dicendi amplissimus est. In genere Exornativo, quando ea rerum gestarum, aut virtutum alicujus & ornamentorum ubertas, & magnitudo occurrit, ut Orator fingat nescire, unde potissimum debeat ordiri, & quid primum dicere. In genere Judiciali, cum indignitas alicujus facinoris est exaggeranda, aut multitudo vitiorum redarguenda. In genere Deliberativo, quando rei gerendæ tot occurrunt rationes, ut quam primo loco ponat, fateatur Orator, se omnino nescire.

§. III.

De Communicatione, Apostrophe & Prosopopæja.

COM-

COMMUNICATIO.

Communicatio est figura, qua Orator, *vos* dem ipsos, apud quos, vel contra quos dicit, consulit ac compellat. *Quid est Communicatio?*

Nun ego, iudices, jam vos consulo, quid mihi faciendam putetis; id enim consili mihi *Exempla ex Cicerone.* pro se to taciti dabit, quod egomet mihi necessario capiendum intelligo. Verr: II. Nro 32.

Et pro Rabirio Nro 22 Tu denique, Labiene! quid faeres tali in re ac tempore? quam tandem auctoritatem, quam vocem, cujus seclam sequi, cujus potissimum imperio parere velles?

Invenies alia hujus figuræ exempla: Pro Cæcin: Nro 32. 35. Pro Quinctio Nro 54. Pro Sextio Nro 43. 81. Pro Domo sua Nro 130. Philip: II. Nro 34.

Nun ullam auctoritatem ejus literæ habuerunt? Ego ipse quoties, quæ audieram, detuli, cum ludibrio crudelitatis repulsus sum. Si & cum indicamus, invisi, & cum taceremus suspecti sumus; quid facere nos oportet? Finem facio dicendi, quoniam ultima verba gratia sunt auribus vestris. *Ex Cicerone.*

Fortasse sufficit tibi tertius consulatus? id nobis tanto minus sufficit. *Ex Plinio.*

Quid tu, Vir optime? ecquid habes, quod dicas? ausculta mihi, vide, ne tibi desis. Si hæc gesta non audiretis, sed pfecta videretis &c. *Formula Communicationis Cicer:*

Hæc figura plurimum valet, cum causæ nostræ confidimus, & adversariam refellimus.

APOSTROPHE.

Apostrophe est figura, qua Orator conver- *Quid Apostro-* tit

postrophæ? tit Orationem suam, vel ad DEUM, vel ad Judices. vel ad Adversarios, vel etiam ad res inanimales.

*Exempla
ex Cicero-
ne.*

O Dii immortales! Vos enim hæc audire cupio: Clodius vestra Sacra curat? Vestrum Numen horret: res omnes humanas religione vestra contineri putat? Hic non illudit authoritati horum omnium, qui adsunt, summorum virorum? Non vestra Pontifices gravitate abutitur? ex isto ore religionis verbum excidere, aut elabi potest? Pro Domo sua Nro 104.

Item Verr: VII. Nro 122. ad Judices: Per Deos immortales, Judices! quo tandem animo sedetis? aut hoc quem admodum auditis? Utrum ego desipio, & plus, quàm satis est, doleo in tanta calamitate miseriaque sociorum? An vos quoque hic acerbissimus innocentium cruciatus & mæror pari sensu doloris afficit?

Item pro Ligario Nro 9. ad Adversarios: Quid enim, Tubero, tuus ille districtus in acie Pharjatica gladius agebat? qui sensus erat armorum tuorum? quæ tua mens, oculi, manus, ardor animi? quid cupiebas, quid optabas?

Item pro Milone Nro 85: Vos enim jam Albani tumuli atque luci, vos, inquam, imploro, atque testor: vosque Albanorum obrutæ aræ, sacrorum Populi Romani sociæ, & æquales vestræ tum aræ, vestræ religiones vignerunt, vestra vis valuit &c.

Plura ejus figuræ exempla vide Catilin: I. Nro 33. Pro Cælio Nro 59. Philip: II. Nro 33. 82. Pro Ligario Nro 6. Pro Muren: Nro 78. Verrina I. Nro 35. Pro Roscio Ameri-

no Nro 144. Pro Balbo Nro 13. Verr: VII.
Nro 170. Philip: II. Nro 32.

*Jupiter optime, maxime, Junoque Re-Ex Livio.
gina, ac Minerva cæterique Dii, Deæque; qui
Capitolium Arcemque incolitis; siccine ve-
strum militem ac præsidem finitis vexari ab
inimicis? Hæc dextra, quâ Gallos fudi a De-
lubris vestris, jam in vinculis & catenis erit?*

*Ergo, Charissime Pater, & propter me mo-Ex Curtio.
rieris & mecum? ego tibi vitam adimo: ego
senectutem extinguo. Quid me procreabas in-
felicem, averfantibus Diis? an ut hos ex me
fructus perciperes, qui te manent? Nescio,
Adolescentia mea inferior sit, an senectus
tua.*

Valet hæc figura, ut ex adductis exem-
plis patet, tum ad increpandos acrius ad-
versarios, tum ad commiserationem commo-
vendam.

PROSOPOPÆJA.

Prosopopæja est fictio personæ, seu figu-<sup>Quid Pro-
sopopæja.</sup>
ra, qua Orator Personæ absenti, vel mortuæ,
aut etiam rei sensu carenti sermonem tri-
buit.

Sic Cicero Milonem absentem, cum Pa-^{Exempla}
tria & secum loquentem inducit Nro 93. ex Cicero-
*Me quidem, judices, exanimant, & interimunt,
hæ voces Milonis, quas audio assidue, & qui-
bus intersum quotidie. Valeant, inquit, Ci-
ves mei, valeant, sint incolumes, sint floren-
tes, sint beati: stet hæc urbs præclara, mihi-
que Patria charissima, quoquo modo merita
de me erit. Tranquilla Republica Cives mei,
quoniam mihi cum illis non licet, sine me
ipsi,*

ipsi, sed per me tamen perfruantur. Ego cedam, atque abibo: si mihi Republicâ bonâ frui non licuerit, at carebo malâ.

Item in Antonium. Brutum mortuum sic loquentem inducit: *Quodsi nunc ille Brutus reviviscat, & hic ante vestros pedes adsit, nonne hac uteretur oratione: Ego Reges ejeci, vos tyrannos introducitis? Ego libertatem, quæ non erat, peperî; vos partam servare non vultis?*

Denique rebus etiam inanimatis & sensu carentibus sic sermonem tribuit Catilin: I. Nro 18. *Quæ (Patria) tecum Catilina sic agit, & quodammodo tacita loquitur: Nullum jam tot annos facinus extitit, nisi per te, nullum flagitium sine te; tibi uni multorum Civium necesse, tibi vexatio, direptioque sociorum impunita fuit ac libera. Tu non solum ad negligendas leges & quæstiones, verum etiam ad evitendas, perfringendasque valuisti. Superiora illa, quamquam ferenda non fuerunt, tamen, ut potui, tuli; nunc vero me totam esse in metu propter te unum: quidquid increpuerit, Catilinam timeri: nullum videri contra me consilium iniri posse, quod a tuo scelere abhorreat; non est ferendum. Quamobrem discede, atque hunc mihi timorem eripe. Si verus es, ne opprimar: sin falsus, ut tandem aliquando timere desinam.*

Similia plurima hujus figuræ exempla vide Pro Murena Nro 38 45. Pro Plancio Nro 12. In Pison: Nro 59. Pro Cælio Nro 33. 36. Verrina IV. Nro 19. Catilin: I. Nro 27. & 28.

Similiter Livius inducit strenuum militem, sic jam post mortem loquentem: *Ego*
ter

ter & vices cum hoste per provocationem pugnavi; ex omnibus, cum quibus manum conserui, spolia retuli, insigne corpus honestis cicatricibus, omnibus adverso corpore exceptis, habeo. Ego hoc ferro sæpe vexatum corpus, vetus miles adolescentibus ostendi.

Nota hæc figura non vulgarem eloquentiæ vim habet ad objurgandum, laudandum & miserandum, ad quam etiam reducitur Dialogismus, seu duarum, aut plurium personarum inter se collocutio. Qualis est apud Ciceronem Pro Quintio Nro 71. 77. & Verr: VII. Nro 109.

§. IV.

De Hypotyposi. Ethopæja & Sustentatione.

HYPOTYPOSIS.

Hypotyposis, est tam viva rei alicujus descriptio, ut cerni oculis potius, quam audiri, vel legi videatur. Quid est Hypotyposis?

Ipse inflammatus scelere & furore in forum venit, ardebant oculi, toto ex ore crudelitas eminebat. Expectabant omnes, quotandem progressurus, aut quidnam acturus esset; cum repente hominem corripit, atque in foro medio nudari, ac deligari, & virgas expediri jubet. Clamat ille miser, se Civem esse Romanum &c. Verrina VII. Exempla ex Cicero-ne.

Item Philip: II. Nro 7. Ponite igitur ante oculos miseram illam quidem, & flebilem speciem, sed ad incitandos animos vestros necessariam; nocturnum impetum in urbem Asiæ clarissimam, irruptionem armatorum in Tremonii domum: cum miser ille prius latronum

gladios videret, quàm, quæ res esset, audisset, furentis introitum Dolabellæ vocem inpuram, atque os illud infame, vincula, verbera, equuleum, carnificem, tortoremquè Samarium &c.

Plura, illaque elegantissima Hypotyposis exempla vide Pro. Roscio Amerino Nro 98. Pro Milone Nro 28. Philip: II. Nro 105. Verrina III. Nro 67. 141. Verr: IV. Nro 108. Verr: VI. Nro 74. Verr: VII. à Nro 26. ad 29. & Nro 105. 141. denique in Oratione pro Murena illustris est, eademque vehementissima gemina hypotyposis Nro 85. & 188.

Ex Livio. Omnes rapiunt, spoliant, verberant, vulnerant, occidunt, quotidie capitur urbs nostra, quotidie diripitur, dies noctesque omnia passim mulierum puerorumque, qui rapiuntur, atque asportantur, ploratibus sonant! Mirretur, qui sciat, quomodo aut nos ad patiendum sufficiamus, aut illos, qui faciunt, nondum tantarum injuriarum satietas ceperit.

Ex Curtio. Facebant totis campis opes regie. Illa pecunia stipendio ingenti militum præparata: ille cultus tot nobilium virorum, tot illustrium sæminarum: aurea vasa, aurei fræni, tabernacula regali munificentia ornata, vehicula a suis destituta, ingentis opulentie plena . . . Non sufficiebant prædantium manus prædæ.

Ex Plinio. Videres referta tellus, oppletas undique vias, alacrem hinc atque inde populum, ubique par gaudium, paremque clamorem.

Hæc figura mirum in modum valet, in narrationibus in descriptionibus locorum, rerum & personarum.

Ero.

ETOPÆJA.

Etopæja est figura, qua Orator vitam, personam & indolem alicujus, quibusdam signis ita describit, ut in cognitionem ejusdem morum deducat. *Quid, est Etopæja?*

Quorum si nondum scelera vulneraque iniusta Reipublicæ vultis recordari, vultum atque incessum animis intueamini, facilius facta eorum occurent mentibus vestris, si ora ipsa oculis proposueritis. Alter unguentis affluens, calamistrata coma. . . . Alter o Dii boni, quàm teter incedebat, quàm truculentus, quàm terribili aspectu! &c. Pro Sextio Nro 19. *Exempla ex Cicero-
ne:*

Et pro Roscio Amer: Nro 135. Ipse verò quemadmodum imposito, & dilibuto capillo passim per forum volitet, cum magna caterva togatorum; videtis Judices, ut omnes aspiciat, ut hominem præ se neminem putet, ut se solum rarum, solum potentem putet.

Plura hujus figuræ exempla vide Pro Comædo Nro 20. In Rullum Nro 13. Post reditum in Senatu Nro 12. Verrina VII. Nro 27.

Me jam non eundem, sed umbram nominisque relictum videtis. Vires corporis effætae, sensus oculorum atque aurium hebetes, memoria labet, vigor animi obtusus. *Ex Livio.*

Ipse occursum visumque terribilis: superbia in fronte, ira in oculis, scæmineus pallor in ore: in corpore impudentia, multo rubore suffusa. Non adire quispiam, non alloqui audebat: tenebras semper, secretumque cap- *Ex Plinio.*

tantem, nec unquam ex solitudine sua prodeuntem, nisi ut solitudinem faceret.

SUSTENTATIO.

Quid est Sustentatio? Sustentatio est figura, qua Orator suspensos tenet aliquamdiu Auditorum animos, donec aliquid inexpectatum subjungat.

Habes illustre figuræ hujus exemplum Verrina. VII. Nro 10. & 11. *Res delata ad istum; ut par fuit, jussu ejus homines, qui nominati fuerant, comprehensi adductique Lilybæum: Domino denunciatum est, ut adesset: causa dicta damnati sunt . . . Etiamnum mihi expectare videmini, Judices, quid deinde factum sit. Expectate facinus, quàm vultis improbum, vincam tamen expectationem vestram; nomine sceleris conjurationisque damnati, ad supplicium traducti, ad polum alligati, repente multis hominum millibus inspectantibus, soluti sunt, & Leonidæ illi Domino redditi.*

Elegantissima est illa sustentatio, quæ dubitationem adjunctam habet, quæquæ allatis multis rebus, iisdemque rejectis, novum tandem aliquid, & minime expectatum subjicit; quod videre est apud Ciceronem Philip: II. Nro 2. *Quid putem, contemptumne me? Non video, nec in vita, nec in gratia, nec in rebus gestis, nec in hac mea mediocritate ingenii, quod despiciere possit Antonius. An in senatu facillime de me detrahi posse credidit? Qui Ordo Clarissimus Civibus bene gestæ Reipublicæ, testimonium multis, mihi uni conservatæ dedit. An decertare mecum voluit contentione dicendi? hoc quidem beneficium*

cium est; quid enim plenius, quid uberius, quam mihi & pro me, & contra Antonium dicere? Illud profecto est: non existimavit, sui similibus probari posse, esse se hostem Patriæ, nisi mihi esset inimicus.

Habes alia Sustainationis exempla pro Roscio Amerino Nro 39. Pro Quintio Nro 66. In Rullum Nro 11. Pro Dejotaro Nro 26.

Cognitorem adscribit Schemo, quem? *Formula sustenta-*
gnatum aliquem, aut Propinquum? non. Ali- *tionis Ci-*
quem honestum hominem? ne id quidem. *ceronica.*

Item: Amandat hominem, quo? Lilybæum fortasse? .. minime Judices; Panormum igitur? ... Ne Panormum quidem. Quid igitur, quid putatis? &c.

§. V.

De Aposiopesi, Præteritione & Licentia.

APOSIOPESES.

Aposiopesis est figura, qua Oratio interci- *Quid Apo-*
ditur, alicujus gravioris affectûs signifi- *siopefis.*
candi gratiâ.

Sic Cicero ad Heren. Tu, qui nuper alienæ domus... non ausim dicere, ne cum te digna dixero, me indigna dixisse videar.

Et pro Cælio Nro 69. Hic etiam miramur, si illam commentitiam pixidem, obscœnissima sit fabula consecuta. Nihil est, quod in ejusmodi mulierem cadere non videatur; audita, & pervulgata, celebrata sermonibus res est. Percipitis animis, Judices, jam dudum, quid velim, vel potius, quid nolim dicere ... quod etiam est factum, certe a Cælio non est factum.

Ille

Formula
hujus
figuræ Ci-
ceronia-
næ.

Ille vero ... sed stomachari definamus.
Item Si morem gesseris, primum feres. Sin? ...
Sed non ero hodie asperior. &c.

PRÆTERITIO.

Quid
Præteriti-
tio?

Præteritio, (quæ Ciceroni videtur præ cæteris in deliciis & amore fuisse;) est figura, qua Orator simulat se vel nescire vel nolle dicere id, quod vel maxime dicit; mirum in modum valet tam ad laudandum, quam ad vituperandum. Sic Cicero tuum Pompejum magnifice laudat per præteritionem: Itaque non sum prædicaturus, Quirites, quantas ille res, domi militiæque, terra marique, quantaque felicitate gesserit, ut ejus semper voluntatibus non modo Cives assenserint, socii obtemperarint, hostes obedierint; sed etiam venti tempestatesque obsecundarint. Hoc brevissime dicam &c. Econtra Verri-
na III. Nro 32. 33. sic Verrem vituperat:

Itaque primum actum istius vitæ turpissimum & flagitiosissimum prætermittam; nihil a me de suæ pueritiæ flagitiis audiet, omnia præteribo, quæ mihi turpia dictu videbuntur, neque solum quid istum audire, verum etiam quid me deceat dicere, considerabo. Vos quaeso, date hoc, & concedite pudori meo, ut aliquam partem de istius impudentia reticere possim.

Habes alia hujus figuræ exempla. Verr. I. Nro 26. 29. Verr. II. Nro 14. Verr. III. Nro. 75. 128. In Rullum Nro 21. Pro Flacco Nro 79. In Pison: Nro 38. 87.

Vetera omitto, Porſenam, Gallos, Samnites; a Punicis bellis incipiam: quot Classes, quot

quot duces, quot exercitus priore bello amissi sunt? Nam quid hoc bello memorem? omnibus aut ipse adfui cladibus, aut quibus abfui, maxime unus omnibus eas sensi.

Omittam Illyricos, Triballos, Bæotiam, Traciam, Spartam, Peloponesum, quorum alia ductu meo, alia imperio auspicioque perdomui. Ecce orsi bellum ab Helesponto &c.

Ex Curtio.

Sed jam hoc totum omitte. Sentio moderandum esse orationi meæ, non tibi obicio. Hic nolite expectare, dum ego hæc critica. &c. Non versabor in uno genere. Nunc agam modice, nec longius progrediar. Sinile me hoc loca præterire. Possem multa dicere. Prætereo; non dico, non commemoro.

Formula præteritionis Ciceri.

L I C E N T I A.

Licentia est præsumpta Orationis in dicendo libertas; dum scilicet dicit aliquid audacius apud eos, quos revereri & metueri deberet.

Quid est Licentia?

Attende jam, Torquate, quam ego non defugiam auctoritatem Consulatus tui. Maxima voce, ut omnes exaudire possint, dico, semperque dicam, adeste omnes animis, qui adestis corporibus, quorum ego frequentia magnopere lætor, erigite mentes auresque vestras, & me de invidiosis rebus, ut ille putat, dicentem attendite. Pro Sylla Nro 33,

Exempla Ex Cicerone.

Et pro Domo sua: Quare Rempublicam; dirumpatur licet ista furia (Clodium intelligit) atque audiat hæc ex me, quoniam lacessivit, bis servavi: & cum Consul togatus armatos vici: & cum privatus armatis cessi.

Plu-

Plura hujus figuræ exempla vide Pro Mil:
Nro 33. Pro Sylla Nro 46. & 47. In Rull:
Nro 23. Phil: X. Nro 8. Verr: VII Nro 153.

Ex Livio. Quem modo decoratum ovantemque victoria incedentem vidisti, Quirites, eum sub furca victum inter verbera videre potestis? quod vix Albanorum oculi tam deforme spectaculum ferre possent. Victor! colliga manus, quæ paulo ante armatæ, Imperium Populo Romano pepererunt; i. caput obnube liberatoris hujus urbis: arbori infelici suspende.

Ex Curio. Tu hercule (si verum audire vis) Rex! hujus nobis periculi causa es; quis enim alius effecit, ut ad Philotam decurrerent, qui placere vellent tibi?

Ex Plinio. Assuescat Imperator. cum Imperio calciculum ponere, sic exeat, sic redeat. tanquam rationem redditurus. Præterea futuri Principes velint, nolint, sciant: &c

Formula Lacesso vos, in concionem voco, Populo
Licentiæ Romano disceptatore uti volo. Erumpat enim aliquando vera, & me digna vox. Equidem dicam ex animo, quod sentio. Vide, quid
Cicer: licentiæ Cæsar, tua nobis liberalitas det, aut potius audaciæ.

Usurpatur hæc figura ad ostendendam fiduciam, ad objurgandum, ad insultandum Adversario. Interdum etiam assentationi deservit. Ut pro Marcello Nro 26.

Nunc cum omnium salutem civium, cunctamque Rempublicam res tuæ gestæ complexæ sunt, tantum abes a perfectione maximorum operum, ut fundamenta, quæ cogitas, nondum jeceris.

§. VI.

De Concessione, Deprecatione. Imprecatione,

CONCESSIO.

Concessio est figura, qua Oretor aliquid *Quid est Concessio?*
 etiam iniquum causæ suæ videtur con-
 cedere, ut exinde acrius in adversarium in-
 surgat.

Utrum quid agatur non vides? aut apud quos agatur? Agitur de parricidio, quod si ne multis causis suscipi non potest. Apud homines autem prudentissimos agitur, qui intelligunt, neminem, ne minimum quidem maleficium sine causa admittere. Esto: causam proferre non potes; tametsi vicisse debeo; de meo jure decedam, Et tibi, quod in alia causa non concederem, in hac concedam, fretus hujus innocentia. Non quæro abs te, quare Patrem Sextus Roscius occiderit, quæro quomodo occiderit? *Exempla ex Cicerone.*

Et Verr. IV. Nro 46. *Verum esto: eripe hæreditatem propinquis, da palæstritis, prædare in bonis alienis nomine Civitatis, verte leges, testamenta, voluntates mortuorum, jura vivorum, Num etiam Heraclium bonis privari oportuit?*

Plura hujus figuræ exempla vide Pro Quintio Nro 56. Verr. V. Nro 28. 219. Pro Domo sua Nro 43. Pro Murena Nro 41.

Scedat nunc, avocet plebem, patet via. Rapiant frumenta ex agris nostris, utantur annona; audeo dicere &c. *Ex Livio.*

Quantalibet vis omnium gentium conspiret in nos, impleat armis virisque totum orbem, *Ex Curtio.*

hem, classibus maria consternat; inusitatas belluas inducat. Tu nos præstabis invictos.

Ex Terentio.

Perfrica frontem, & dic te digniorem, qui Prætor fieres, quàm Catonem. Item: Tibi si istud placet, profundat, perdat, pereat: nihil ad me.

Formula
Concessio-
nis Cicer-

Esto: verum fac. Patior non moleste. Sit ita sane. Hoc do tibi. Tamen de meo jure cedam. Ut tibi concedam hoc indignum esse. Verum quoniam id tu tibi arrogas, & concedi postulas: concedamus.

Nota multam vim habet concessio, si cum Ironia jungatur; ut est Philip: II. Nro 5: At beneficio sum usus tuus? Quo? quod me Brundusii non occideris. Quod est aliud P. C. beneficium latronum, nisi ut commemorare possint, iis se dedisse vitam, quibus non ademerint . . . Sed sit beneficium? quondomodum majus obtineri a latrone non potuit. An de interitu Reipublicæ queri non debui &c.

2do. Delectat summopere Concessio, cum id, quod conceditur, Adversario nocet; ut pro Ligario Nro 2. Habes igitur, Tubero, quod est accusatori maximè optandum, confitentem rem; sed tamen ita confitentem, se in ea parte fuisse, qua te, Tubero, qua virum omni laude dignum Patrem tuum. Itaque prius de delicto vestro fateamini, necesse est; quàm Ligarii ullam culpamprehendatis.

DEPRECATIO.

Quid est
Deprecatio?

Deprecatio est figura, qua Orator aliqujus sive Dei, sive hominis opem, aut misericordiam implorat.

Quæ-

Quæ cum ita sint, primum, quod in tanta dimicatione capitis, famæ, fortunarumque omnium fieri necesse est; ab Jove Optimo, maximo, cæterisque Diis, Deabusque immortalibus, quorum spe & auxilio multo magis hæc Respublica, quàm ratione hominum & consilio gubernetur, pacem ac veniam peto, precorque ab iis, ut hodiernam diem, & ad hujus salutem conservandam, & ad Rempublicam constituendam illuxisse patiantur. Deinde vos, Quirites, quorum potestas maxima ad Deorum immortalium Numen accedit, oro atque obsecro, quoniam uno tempore vita C. Rabirii, hominis miserrimi, atque innocentissimi: salus Reipublicæ vestris manibus suffragiisque permittitur; adhibeatis iu hominis fortunis misericordiam, in Reipublicæ salute sapientiam, quam solentis. Pro Rabirio Nro 5.

Plura hujus figuræ exempla vide: Verr. VII. Nro 183. Pro Quintio Nro 10. Pro Roscio Amer: Nro 11. Pro Domo sua Nro 146. Pro Murena Nro 86.

Per Te, patriumque nomen, quod utri nostrum sanctius sit, jam pridem sentis, ita me audias, precor, tanquam si voce & comploratione nocturna excitus mihi quiritanti intervenisses. Ex Livio.

Per ego vos decora majorum, qui totius Orientis regna cum memorabili laude tenuerunt, per illos Viros, quibus stipendium Macedonia quondam tulit, per tot navium classes in Græciam missas, per tot trophæa Regum oro & obtestor; ut nobilitate vestra Gentisque dignos spiritus capiat: ut eadem con Ex Curatio.

constantia animorum, qua præterita tolerastis, experiamini, quidquid deinde fors tulerit.

Adhibetur hæc figura potissimum in Perorationibus, quia nata est tota ad movendos affectus; ut videre est in Perorationibus Ciceronis pro Murena, pro Rabirio, Cælio, Cluentio, Dejotaro.

IMPRECATIO.

Quid est Imprecatio? Imprecatio est figura, qua Orator malum alicui imprecatur,

Exempla ex Cicero. *Dii te perdant, fugitive. ita non modo nequam & improbus, sed satius & amens es.*
Pro Dejotaro.

Et In Antonium Philip: XIII. Nro 48.
Quin tu abi in malam pestem, malumque cruciatum! ad te quisquam veniat?

Ex Plinio. *Ereptum alienas pecunias eunt? Perdant, quas habent. Expellere penatibus gestiunt? Juis exturbentur.*

Valet hæc figura ad significandum odium & indignationem, rarius tamen ab Oratoribus, frequentius a Poëtis usurpatur.

§. VII.

De Antithesi, Exclamatione & Epiphonemate.

ANTITHESIS.

Quid est Antithesis? Antithesis est figura, in qua vel verba verbis, vel sententiæ sententiis opponuntur. Spectat proinde tam ad Verborum, quam ad Sententiarum figuras.

Est

Est enim hæc non scripta, sed nata lex, quam non didicimus, accepimus, legimus; verum ex natura ipsa arripuimus, hausimus, expressimus; ad quam non docti, sed facti, non instituti, sed imbuti sumus. Pro Mil:
Nro 10. Exempla ex Cicero-
ne.

Et Catilin: II. Nro 25. *Ex hac parte pugnat pudor, illinc petulantia: hinc pudicitia, illinc stuprum: hinc fides, illinc fraudatio: hinc pietas, illinc scelus: hinc honestas, illinc turpitudine: hinc continentia, illinc libido. Denique æquitas, temperantia, fortitudo, prudentia, virtutes omnes certant cum iniquitate, cum luxuria, cum temeritate, cum vitiis omnibus.*

Vide alia hujus figuræ illustria exempla Verrina VI. Nro 121. Pro Roscio Amerino Nro 13. Pro Cælio Nro 12. Pro Leg: Nro 15.

Quod ad me attinet, jam ætas senem in Patriam revertentem, unde puer profectus sum; jam secundæ, jam adversæ res, ita erudierunt; ut rationem sequi, quàm fortunam malim. Ex Livio.

Non de Tyranno, sed de Rege loquimur: non de Domino, sed de Parente; qui non crudelitatis, sed amoris excubiis defenditur. Ex Plinio.

Ejusdem etiam generis est memorabile illud dictum Augusti jam ætate provecti ad nobiles quosdam juvenes, qui tumultuabantur: *Audite, Juvenes, Senem, quem Juvenem senes audivere.*

Illustis est hæc figura, si e re nata occurrat, nec studio longe accersita videatur.

Ex

EXCLAMATIO.

Quid est Exclamatio? Exclamatio est figura, qua Orator vehementem aliquem affectum, cujuscunque tandem generis ille sit, significat.

Nihil tam obviū apud Ciceronem, quam hæc figura; quare satis habebimus illustriora quædam illius exempla, quibus varios exprimit affectus, designare.

*Exempla ex Cicero-
ne.* Oratione prima in Catilinam per summam indignationem sic exclamat: *O tempora, o mores! Senatus hæc intelligit, Consul videt; hic tamen vivit! Vivit? imo vero etiam in Senatum venit. & ibidem Nro 9. O dii immortales! ubinam gentium sumus? quam Rempublicam habemus? in qua urbe vivimus?*

Et pro Cælio: *Proh Dii immortales! cur interdum in hominum sceleribus maximis, aut connivetis, aut præsentis fraudis pœnam in dies reservatis?*

Misericordiam sic conciliat Pro Sylla: *O miserum & infelicem diem illum! quo Consul omnibus centuriis P. Sylla renunciatus est; o fallacem, o volucrem fortunam! o cæcam cupiditatem! o præposteram gratulationem! quàm cito illa omnia ex lætitia & voluptate ad luctum & lacrimas redierunt!*

Et pro Milone: *O terram illam beatam, quæ hunc virum exceperit, hanc ingratham, si ejecerit, miseram, si amiserit!*

Odium & invidiam concitat Oratione pro Roscio Amerino Nro 146. *Per Deos immortales! quæ ista tanta crudelitas est? quæ tam fera immanisque natura? quis unquam præ-*

prædo fuit tam nefarius, quis pirata tam barbarus, ut cum integram prædam sine sanguine habere posset, cruenta spolia detrahere mallet.

Dolorem sic elicit in Anton: *O miserum me! consumptis enim lacrymis, infixus tamen pectori hæret dolor.*

Ironiam jungit Exclamationi Oratione in Pisonem Nro 98. *O stultos Camillos, Curios, Fabricios, Scipiones, Marcellos! O amentem Paulum! rusticum Marium! nullius consilii Patres istorum amborum Consulum, qui triumpharunt.*

Et Philip: III. *O præclarum custodem ovium, ut ajunt Lupum! Custosne urbis, an direptor & vexator esset Antonius!*

O Patria! ferrum, quo pro te armatus hanc arcem defendere volebam, hosti minime parcens, quando Parens extorquet, recipere. Ex Livio.

O novum, atque inauditum ad principatum iter! quanta Religio æquitatis? quanta legum reverentia? o rem memorie literisque mandandam! Ex Plinio.

Nota: Exclamatio adjunctam ferme habet aliquam ex hisce interjectionibus: *O! heu! ah! vah! proh superi! proh superum, atque hominum fidem!* Persæpe tamen subintelligitur interjectio; ut: *Miserum me! Hoccine sæculum!* Veteres pro interjectione *O!* sæpe adhibebant voces istas; *Ædepo! Hercle! Mehercule! Jupiter! Medius fidijs! Me Castor!*

Exclamatio non solet, nisi post rem aliquam insignem bene amplificatam & probatam

190 ARTIS RHETORICÆ LIB: III.
tam adhiberi. Exclamare enim in rebus minutis frigidum omnino est, ac puerile.

EPIPHONEMA.

Quid est Epiphonema? Epiphonema est Exclamatio sententiosa, quæ fieri solet post rem aliquam insignem narratam & probatam.

Exempla ex Cicero- ne. Pro Milone Nro 9. Postquam laudavit adolescentis cujusdam pudicitiam, qui Tribunal militare Imperatoris propinquum, vim sibi inferentem interfecerat, subdit: *Facere probus Adolefcens periculose, quam perpeti turpiter maluit.*

Et pro Sextio Nro 86. Postquam docuit, oportere legibus ac judiciis vitam tueri, quod si fieri non possit, vim vi propulsandam, subdit: *Hoc sentire, prudentiæ est; facere fortitudinis; sentire vero & facere, perfectæ cumulataque virtutis.*

Et Paradoxo I. Postquam parsimoniam multis extulit laudibus, concludit: *Dii immortales! non intelligunt homines, quam magnum vectigal sit parsimonia.*

Ex Cur- tio. Adeo pavor etiam auxilia formidat. Item: Tantulo impendio ingens victoria stetit!

Ex Plin. Ita nemo existit, cujus virtutes nullo vitiorum confinio læderentur. Item. Adeo nulla magis omnibus displicent, quam quæ sic sunt, tanquam omnibus placeant.

Usurpatur potissimum hæc figura, in rebus singulari aliqua admiratione dignis.

§. VIII.

Usus figurarum in genere.

imo. Usus figurarum debet esse parvus & mo-

& moderatus ne crebra hujusmodi ornamentorum usurpatio tædium generet, ac puerilitatem redoleat.

2do. Inter figuras, aliæ docent, aliæ delectant, aliæ movent magis.

Anteoccupatio, Subjectio, Concessio, Correctio, Sustentatio, Antithesis, Communicatio. *Docent.*

Apostrophe, Hypotyposis, Prosopopæja, Echopæja, Hyperbole. *Delectant.*

Exclamatio, Dubitatio, Obsecratio, seu Deprecatio, Imprecatio, Interrogatio, Præteritio, Licentia, Epiphonema. *Mouent.*

3tio. Quædam figuræ sunt, quæ sparsim adhiberi possunt in omnibus Orationis partibus, ut sunt: Communicationes, Apostrophæ; aliæ sunt singularum Orationis partium magis propriæ; scilicet: quæ ad docendum valent, pertinent ad Exordium; quæ ad delectandum, pertinent ad Confirmationem & Confutationem; quæ ad movendum, pertinent ad Perorationem. Quæ tamen non ita scrupulose intelligenda sunt, ut non liceat aliquando ordinem hunc immutare.

4to. Nonnullæ figuræ sunt, quæ statim initio Orationis usurpantur, ut Interrogationes, Apostrophæ. Nonnullæ aliquam veluti præparationem requirunt, ut Exclamationes, Hypotyposes, Prosopopæjæ, & aliæ vehementiores, quæ non usurpantur, nisi post probatas & explicatas res graviores; quasque absurdum esset statim ab initio alicujus Orationis adhibere, nisi adhibendum sit aliquando Exordium ex abrupto.

Denique nulla re magis potest de recto
N. *figu-*

figuraram usu judicari, quàm frequenti Ciceronis lectione, qui figuras suis quibusque locis sic accomodat, ut ad eadem pertractanda, facta & nata quodammodo videantur.

C A P U T IV.

DE AMPLIFICATIONE.

Cum Elocutio Oratoria, non ornata tantum, sed rei etiam, de qua dicitur, accomodata, & numerosa esse debeat; fiat autem ornata per tropos & figuras: accomodata per rationes & argumentationes; numerosa per amplificationes & periodos; ordo rei postulat, ut postquam de tropis, figuris, & argumentationibus in superioribus tractavimus, aliqua in sequentibus de Amplificatione adjiciamus. Quod autem Periodos spectat, harum struendi artificium in Classe humanitatis communiter tradi solet.

Quid est Amplificatio? Amplificatio, prout a Cicerone definitur, *Est gravior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliat in dicendo fidem.* Seu est vehementius quoddam, copiosiusque dicendi genus, quo rei vel dignitatem & amplitudinem, vel indignitatem & atrocitatem verborum & sententiarum pondere ita demonstramus, ut feriat animos, permoveat affectus, & memoriæ audientium penitus infideat.

Quotuplex est Amplificatio. Amplificatio duplex est, alia est amplificatio verborum, alia rerum.

§. I.

§. I.

De Amplificatione Verborum.

Verba, quibus amplificatio constare debeat, *Quibus
verbis
consta-
re debe-
at Am-
plifica-
tio?*
 hæc præsertim recenset Tullius Libr.
 Partitionum Oratoriarum Nro 53. *Est igitur
 amplificatio, gravior quædam affirmatio, quæ
 motu animorum conciliat in docendo fidem: Ea
 & verborum genere conficitur & rerum. Ver-
 ba ponenda sunt, quæ vim habeant illustrandi,
 nec ab usu sint abhorrentia, graviora, plena, so-
 nantia, superlata, imprimisque translata
 Augent etiam relata verba, iterata, duplicata,
 & ea, quæ ascendunt gradatim ab humilioribus
 verbis ad superiora &c. De his operæ preti-
 um est, pauca dicere, & singula illustrioribus
 quibusdam exemplis commendare.*

Amplificatio per verba graviora & illustriora.

Amplificatio per verba graviora & illu- *Quomo-
do fit
Ampli-
ficatio
per ver-
ba gra-
viora
& illu-
strio-
ra?*
 striora fit, cum adhibentur verba splendida,
 quæ rem significantius exprimant. & in qui-
 bus plenum quiddam, numerosum & sonans
 esse videatur. Sic Cicero; brevem hanc sen-
 tentiam: *Memoria posteritatis, brevitatem
 vitæ nostræ consolatur; pro Milone Nro 97.*
 sic gravioribus & illustrioribus verbis ampli-
 ficat: *Ex omnibus præmiis virtutis, si esset
 habenda ratio præmiorum, amplissimum esse
 præmium gloriam, esse hanc unam, quæ brevi-
 tatem vitæ, posteritatis memoria consolaretur,
 quæ efficeret; ut absentes adesse, mortui
 viveremus: hanc denique esse, cujus gradibus
 etiam homines in cælum videantur ascendere.*

Similiter hanc: *Cupio, ut me laudes, sic amplificat ad Lucejnm: Ardeo cupiditate incredibili, neque, ut ego arbitror, reprehendenda, nomen ut nostrum, scriptis illustretur & celebretur tuis.*

Porro verba illa graviora sunt, quæ majorem vim virtutis alicujus, aut vitii ostendunt, ut charitas & pietas, gravius aliquid sonant, quàm amor & benevolentia. Item raptor, latro, prædo, parricida, gravius sonant quàm fur, homicida &c. Sic Cicero Lib: I. Epi: 9. *Perjucundæ mihi fuerunt literæ tuæ, ex quibus intellexi, te perspicere meam in te pietatem; quid enim dicam benevolentiam, cum illud ipsum sanctissimum & gravissimum nomen pietatis, levius mihi meritis erga me tuis esse videatur?*

Et in Verrem *Non enim furem sed raptorem, non adulterum, sed exagnatorem pudicitiae, non sacrilegum, sed hostem sacrorum, Religionumque, non sicarium, sed crudelissimum carnificem Civium sociorumque, in vestrum judicium adducimus.*

Amplificatio per verba Superlata.

Quomodo fit amplificatio per verba Superlata. Amplificatio per verba superlata fit, cum adhibentur ejusmodi verba, quæ veritatem superant, sive plus dicunt, quam res in se esse possit.

Ut Cicero pro Lege Manilia Nro 28.

Qui extrema pueritia, miles fuit summi Imperatoris; ineunte adolescentia, maximus ipse exercitus Imperator; qui sæpius cum hoste confligit, quam quisquam cum inimico concertavit, plura bella gessit. quam cæteri lege-

legerunt, plures Provincias confecit, quàm
alii concupiverunt. Cujus adolescentia ad
scientiam rei militaris, non alienis præcep-
tis, sed suis imperiis, non offensionibus bel-
li, sed victoriis, non stipendiis, sed triumphis
est erudita.

In quo exemplo vide, quàm copiose,
quàm graviter amplificet Cicero brevissimam
hanc sententiam: Pompejus fuit rei milita-
ris peritissimus.

Plura similia exempla vide In Pison: Nro
53. Pro Milone Nro 105. Pro Archia Nro 19.
Pro Marcello Nro 8.

Amplificatio per verba Translata.

Amplificatio per verba translata fit, cum *Quomodo*
adhibentur ejusmodi verba, quæ a propria *fit ampli-*
significatione ad alienam propter similitudi- *ficatio per*
nem transferuntur. *verba*
transla-

Sic Cicero hanc sententiam: Nemo po- *ta?*
test res tuas gestas satis laudare, amplificat
per verba translata Oratione pro Marcello
Nro 4. Nullius est tantum flumen ingenii,
nulla dicendi, aut scribendi tanta vis, tanta-
que copia, quæ non dicam exornare, sed
enarrare C. Cæsar, res tuas gestas possit.

Similiter hanc sententiam: Sola virtus est
stabilis. Philip: 4. Nro 13. sic amplificat:
Virtus est una altissimis defixa radicibus,
quæ nunquam vi labefactari potest, nunquam
dimoveri loco.

Plura hujusmodi exempla vide *superius*
sub Tropis Metaphora, & Allegoria.

Am-

Amplificatio per Repetitionem.

Quomodo fit Amplificatio per Repetitionem? Amplificatio per Repetitionem fit, dum eadem verba, aut ornatûs, aut vehementioris motûs excitandi causa, iterantur.

Sic Cicero Pro Mil: Nro 91. *Excitate, excitate eum, si potestis ab inferis.* Item: *Matrem tuam occidisti; quid dicam amplius? Matrem tuam occidisti.*

Et pro Roscio Amerino: —, Accusant ii, qui „ in fortunas ejus invaserunt, causam dicit is, „ cui præter calamitatem nihil reliquerunt. „ Accusant ii, quibus occidi Patrem Sexti Rosci, bono fuit; causam dicit is, cui non modo luctum mors patris attulit, verum etiam „ egestatem. Accusant ii, qui hunc ipsum jugulare summe cupiebant; causam dicit is, qui „ etiam ad hoc ipsum judicium cum præsidio „ venit, ne hic ibidem ante oculos vestros trucidetur. Denique accusant ii, quos populus „ poscit; causam dicit is, qui unus relictus ex „ illorum nefaria cade restat. —.

Similia alia exempla vide supra, ubi de figura Repetitionis tractatur.

Amplificatio per Periphrasim, seu Circumlocutionem.

Quomodo fit Amplificatio per Periphrasim? Amplificatio per Periphrasim fit, cum longiori verborum ambitu, circuituque effertur id, quod brevius ac simplicius dici poterat. Sic Cicero Philip: II. —, „ Tu ingredi illam domum ausus es? Tu illud sanctissimum limen intrare, tu illarum ædium Diis „ penatibus, os illud importunissimum ostendere. —.

Et

Et Pro Milone cum brevius potuisset dicere, Clodium a Milone fuisse occisum; maluit illud hac verborum circuitione efferre: —
 „ In quos incensos ira, vitamque Domini de-
 „ sperantes, cum incidisset, hæsit in pænis, quas
 „ ab eo servi fideles, pro Domini vita expe-
 „ tierunt. —

Nota: ad hoc amplificationis genus refer-
 tur etiam amplificatio per verba synonyma,
 five idem fere significantia: Ut Cicero — „ An
 „ vero iudices, vos soli ignoratis, vos hospites
 „ in hac urbe versamini? vestræ peregrinantur
 „ aures, neque in hoc pervagato Civitatis ser-
 mone versantur. —

Et Catil: I. Nro 10. — „ Quæ cum ita sint, Ca-
 „ telina, perge, quo cæpisti, egredere tandem
 „ aliquando ex urbe, patent portæ; proficisce-
 „ re... nobiscum versari jam diutius non po-
 „ tes; non feram, non patiar, non sinam. —

Plura exempla vide supra, ubi de Syno-
 nymia tractatur.

§. II.

De Amplificatione Rerum.

Hactenus de verbis egimus, ex quibus am-
 plificatio constat; reliquum est, ut de
 rebus, seu de locis, ex quibus eruitur am-
 plificatio, dicamus. Nam illa etsi ex omni-
 bus tum intrinsecis, tum extrinsecis locis
 peti possit; potissimum tamen fit, *imo*. Per
 congeriem Definitionum, seu per Definitio-
 nes conglobatas. *2do*. Per congeriem Ad-
 junctorum. *3tio*. Per congeriem seu Enume-
 rationem partium. *4to*. Per congeriem cau-
 sa-

farum & effectuum. 5to. Per congeriem consequentium. 6to. Per congeriem Similium, Comparationum, Exemplorum. 7mo. Per Contrariorum, Dissimilium & inter se pugnantium conflictionem. Denique per Incrementum. Singula hæc capita singillatim persequamur.

Amplificatio per congeriem Definitionum.

*Quid est
Amplifi-
catio per
congeriem
Definitio-
num?*

Amplificatio per congeriem Definitionum est illa, in qua variae ejusdem rei definitiones coacervantur.

Sic Cicero Curiae & Senatus Romani Majestatem amplificat per definitiones conglobatas Pro Milone Nro 90. — „ Quo quid mi-
„ serius, quid acerbius, quid luctuosius vid-
„ mus? Templum sanctitatis, amplitudinis, men-
„ tis, consilii publici, caput urbis, aram so-
„ ciorum, portum omnium gentium, sedem ab
„ universo Populo Romano concessam uni or-
„ dini inflammari, excindi, furestari. —

Et Oratione pro Cluentio amplificat, leges summa religione esse colendas, coacervando varias legum definitiones: *Nam sunt fundamentum libertatis, fons æquitatis: mens, & animus, & consilium, & sententia Civitatis posita est in legibus.*

Similiter vitandam esse prodigalitatem, seu ut Tacitus loquitur prodigentiam, probabis per conglobatas ejusdem Definitiones. — „ Prodigalitas est Patrimonii fortunarumque
„ imprudens, ac immoderata largitio: est im-
„ modica liberalitas, aut potius malus libera-
„ litatis usus, est paupertatis, inopiæque pa-
„ rens: est flagitiorum, furtorum, rapinarum,
se-

„ seditionum conjurationumque fax quædam,
 „ illicium & origo: est opum vortex, familia-
 „ rum ruina, Reipublicæ detrimentum, hone-
 „ stas & famæ perniciēs. Prodigalitas est,
 „ quæ scit perdere, donare nescit, cujus bene-
 „ ficia non virtus, non decorum, non benigni-
 „ tas, sed casus & fortuna regunt: quæ disji-
 „ cit projicitque potius, quam donat, aut bene-
 „ facit: quæ fraudi, assentationi ac sceleri to-
 „ tum, virtuti largitur nihil: quæ Patrimonia,
 „ collectasque diu a Majoribus opes abligu-
 „ rit, quæ ex opulentis inopes, deinde mendi-
 „ cos: tum Catilinario exemplo, fures, raptos-
 „ res, sicarios, seditiosos, & incendiarios fa-
 „ cit &c. —

Plura exempla vide Lib: 1. ubi agitur
 de Definitione in locis intrinsecis.

Amplificatio per congeriem Adjunctorum.

Amplificatio ab Adjunctis est ea, quæ duci-
 tur ab omnibus seu rerum, seu personarum,
 seu locorum circumstantiis simul coacervatis.

*Quid sit
 Amplifi-
 catio ab
 Adjunctis?*

Sic Cicero Catilinaria III Nro 13. ab Ad-
 junctis personarum, Conjuratos sceleris reos
 arguit: — „ Ac mihi quidem, Quirites, cum illa
 „ certissima sunt visa argumenta atque indicia
 „ sceleris, tabellæ, signa, manus, denique unius
 „ cujusque confessio; tum multo illa certiora,
 „ color, oculi, vultus, taciturnitas; sic enim
 „ obstupuerant, sic terram intuebantur, sic fur-
 „ tim nonnunquam inter se aspiciebant, ut non
 „ jam ab aliis judicari, sed ipsi a se vide-
 „ rentur. —

Habes etiam illustre comitantium adjun-
 ctorum exemplum Oratione pro Mil: Nro 54.

Si

Si hæc non gesta audiretis. sed picta videretis; tamen apparet, uter esset insidiator: uter nihil cogitaret mali, cum alter veheretur in rheda penulatus, una sederet uxor, quid horum non impeditissimum? vestitus? an vehiculum? an comes? quid manus promptum ad pugnam? cum penula irritus, rheda impeditus, uxore pene confictus esset? Videte nunc illam, primum egredientem è villa subito. Cur? Vesperis; quid necesse est? tarde; qui convenit, id præsertim temporis? Divertit in villam Pompeji. Pompejum ut videre? sciebat in Alsienfi esse. Villam ut perspiceret? millies in ea fuerat. Quid ergo erat moræ? Et tergiversationis? dum hic veniret, locum relinquere noluit. Age nunc iter expediti latronis, cum impediementis Milonis comparate. Semper ille antea cum uxore, tum sine ea; nunquam non in rheda; tum in Equo: Comites, Græculi, quocunque ibat, etiam cum in castra Etrusca properaret; tum nugarum in comitatu nihil. Milo, qui nunquam, tum casu pueros Symphoniacos uxoris ducebat, Et ancillarum greges. Ille, qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat; tum neminem, nisi ut virum à viro lectum esse diceres. Cur igitur victus est? quia non semper viator à latrone, nonnunquam etiam latro à viatore occiditur: quia quanquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros.

In quo exemplo vide, quam solide probat, quam copiose ab adjunctis personarum, locorum, temporum amplificat Cicerò Miloni à Clodio structas fuisse insidias. Plu-

Plura ejusmodi exempla vide Pro Sylla Nro 52. Pro Flacco Nro 99. Philip: II. Nro 63, 66. Verr: VII. Nro 160.

Et in nostra Rhetorica Libro I. ubi tractatur de Adjunctis.

Amplificatio per Congeriem, seu Enumerationem Partium.

Amplificatio per enumerationem partium fit, dum totum aliquod in suas partes distribuitur, seu dum rei alicujus partes vel omnes, vel præcipuæ quædam singillatim enumerantur.

*Quid est
Amplifi-
catio per
enumera-
tionem
Partium?*

Sic Cicero Oratione in Pisonem Nro 96. magna sermonis ubertate ostendit, Pisonem mortalium omnium sententiis esse damnatum: „An ego expectem, dum de te quinque & septu- „aginta tabellæ diribeantur, de quo jam pri- „dem omnes mortales omnium generum, æta- „tum, ordinum judicaverunt? Quis enim te a- „ditu, quis ullo honore, quis denique communi „salutatione dignum putet? Omnes memoriam „consulatûs tui, facta, mores, faciem denique ac „nomen à Republica detestantur: Legati, qui una „fuere, alienati: Tribuni militum, inimici: Cen- „turiones, & si qui ex tanto exercitu reliqui mi- „lites existunt, non dimissi abs te, sed dissipati, „te oderunt, tibi pestem exoptant, te execran- „tur: Achaja exhausta, Thessalia vexata, lace- „ratæ Athenæ, Epirus excissa, Locri, Photii, „Bæotii exusti: Macedonia condonata barbaris, „Ætolia amissa, Dolopes finitimique Montani, „oppidis atque agris exterminati: Cives Roma- „ni, qui in illis locis negotiantur, te unum, fo- „lum suum depeculatorem, vexatorem, prædo- „nem, hostem venisse senserunt.

Plu-

Plura exempla vide inter locos intrinsecos, ubi de enumeratione partium tractatur.

Amplificatio per Congeriem Causarum & Effectuum.

Quid est

Amplificatio per congeriem causarum & effectuum?

Amplificatio per congeriem causarum & effectuum est illa, in qua multæ simul unius rei causæ, & effectus conglobantur. Ut si dicas cum Cicerone: — „Quæreris multis modis vexatam esse Provinciam, sed ad causas calamitatis attende: vigeat in ea ambitus, luxuria, dominabatur, segnes erant magistratus, populus ipse molli otiosaque segnitie difflebat. Expecta igitur damna longe graviora. Exhaurientur pecuniæ, jacebit sprete Religio, fures impune grassabuntur &c. —

Pariter Eloquentiæ dignitatem per congeriem effectuum amplificat Libr: I, de Oratore Nro 30. 31. 32.

— „Neque vero mihi quidquam præstabilius videtur, quam posse dicendo tenere hominum cætus, mentes allicere, voluntates impellere, quo velit; unde autem velit deducere. Hæc una res in omni libero populo, maximeque in pacatis tranquillisque civitatibus præcipue semper floruit, semperque dominata est. . . . Quid tam porro regium, tam liberale, tam munificum, quàm opem ferre supplicibus, excitare afflictos, dare salutem, liberare periculis, retinere homines in civitate &c. —

Plura exempla vide libr: I. hujus Rhetoricæ, ubi agitur de Causis & Effectis.

Amplificatio per Congeriem Consequentium.

Quid Amplificatio

Amplificatio per congeriem consequentium est illa, in qua plura acervatim ponuntur ex eadem re consequentia. Ha-

Habes egregium exemplum consequenti-
um Oratione pro Marco Marcello. Ubi Cice-
ro monet Cæsarem ne putet se satis Patriæ,
facis gloriæ vixisse, priusquam curet ordina-
re & constituere Rempublicam; quod ampli-
ficat à consequentibus; nempe constituta Re-
publica, sequetur pax & otium, Cæsarem ve-
ro sequentur gloria immortalis, præclara
Posterorum de eo judicia &c.

*ficatio
per con-
geriem
conse-
quens?*

—, Hæc igitur tibi reliqua pars est, hic restat
actus, in hoc elaborandum est, ut Ren publi-
cam constituas, eaque tu imprimis cum summa
tranquillitate & otio perfruare.... Nec vero
hæc tua vita dicenda est, quæ corpore & spi-
ritu continetur. Illa inquam, illa vita tua est,
quæ vigebit memoria sæculorum omnium,
quam posteritas alet, quam ipsa æternitas
semper tuebitur. Huic te ostentes oportet, quæ
quidem, quæ miretur, jam pridem multa ha-
bet; nunc etiam, quæ laudet, expectat. Obstu-
pescent posteri certe: Imperia, Provinciæ,
Oceanum, Nilum, pugnas innumerabiles, in-
credibiles victorias, monumenta, munera, tri-
umphos audientes & legentes tuos, sed nisi hæc
urbs stabilita tuis consiliis & institutis erit;
vagabitur modo nomen tuum longe lateque;
sedem quidem stabilem & domicilium certum
non habebit. Erit inter eos etiam qui nascen-
tur, sicut inter nos fuit magna dissensio, cum
alii laudibus ad Cælum res tuas gestas effe-
rent, alii fortasse aliquid requirerent, idque vel
maximum; nisi belli civilis incendium salute
Patriæ restinxis, ut illud fati fuisse vide-
atur, hoc consilii. Servi igitur iis etiam judi-
cibus, qui multis post sæculis de te judica-
bunt,

„ bunt, & quidē haud scio, an incorruptius,
 „ quam nos; nam & sine amore, & sine cupidi-
 „ tate, & rursus sine odio & sine invidia ju-
 „ dicabunt.

Plura consequentium exempla vide Pro
 Milōne Nro 61. 78. Pro Flacco Nro 99. Et Phi-
 lippica septima pene tota negat Antonium ad-
 mittendum esse in civitatem, idque probat &
 amplificat ex iis malis, quæ secum esset in
 urbem importaturus.

*Amplificatio per Congeriem Similium, Com-
 parationum & Exemplorum.*

Quid est Amplificatio per congeriem similium, com-
Ampli- parationum & exemplorum est ea, in qua plu-
ficatio res ejusdem rei comparationes, similitudines,
per Con- pluraque exempla coacervantur.

Simil; Habes illustre similitudinis & compara-
Comp: tionis exemplum Oratione pro Roscio Ame-
& E. rino Nro 56. Ubi accusatores comparat cum
xem? anseribus & canibus:

*Anseribus cibaria publice locantur, & ca-
 nēs aluntur in capitolio, ut significant, si fu-
 res venerint; at fures internoscere non pos-
 sunt, significant tamen, si qui noctu in Capi-
 tolium venerint; & quia id est suspiciosum,
 tametsi bestię sunt, tamen in eam partem
 potius peccant, quæ est cautior. Quodsi luce
 quoque canes latrent, cum Deos salutatum a-
 liqui venerint, opinor, iis crura suffringan-
 tur, quod acres sint etiam tum, cum suspi-
 cio nulla sit. Simillima est accusatorum ra-
 tio: alii vestrum anseres sunt, qui tantummo-
 do clamant, nocere non possunt; alii canes,
 qui latrare & mordere possunt. Cibaria vo-
 bis*

bis præberi videmus, vos autem debetis maxime impetum in eos facere, qui merentur. &c.

Egregia est etiam illa apud Tertullianum ad probandam corporum nostrorum resurrectionem, per conglabbatas similitudines & comparationes amplificatio:

Lux quotidie interfecta resplendet & tenebræ pari vice decedendo succedunt; sidera defuncta reviviscunt: tempora ubi finiuntur, incipiunt; fructus consumuntur & redeunt. Certe semina nonnisi corrupta & dissoluta fecundius surgunt, omnia pereundo servantur, omnia de interritu reformantur. &c.

Vide etiam Orationem pro Plancio Nro 51. Ubi probat Exemplorum collectione nihil esse quod Laterensis doleat, quod in petitione Aedilitatis repulsam passus fuisset. Et pro Roscio Amerino Nro 66, probat Orestis exemplo eos exagitari furis qui patricidium admiserunt. Vide etiam Libr: I. hujus Rhetoricæ, ubi tractatur de Similitudine & Comparatione.

Amplificatio per conflictionem Contrariorum.

Amplificatio per congeriem Contrariorum & inter se pugnantium est illa, in qua plura contraria per Antitheses opponuntur.

Talis est illa Ciceronis in Catilinam: *Hoc vero quis ferre possit, inertes homines fortissimis insidiari, stultissimos prudentissimis, ebriosos sobriis, dormientes vigilantibus.*

Item illud ejusdem Ciceronis in Pisonem & Gabinium Consules:

Qui

*Quid est
Amplificatio
per congeriem
Contrariorum?*

Qui latrones igitur, siquidem vos Consules? qui prædones? qui hostes? qui tyranni nominabuntur? Magnum nomen est, magna species, magna majestas Consulis. Non capiunt angustiae pectoris tui, non recipit levitas ista, non egestas, non infirmitas ingenii sustinet, non insolentia rerum secundarum tantam personam, tam gravem, tam severam &c.

Plura Contrariorum exempla vide Oratione pro Roscio Amerino Nro 75. 88. Pro Cælio Nro 12. Catil: H. Nro 25. & in Nostra Rhetorica Lib: I. ubi tractatur de Contrariis & Repugnantibus.

Amplificatio per Incrementum.

Quid est Amplificatio per incrementum? Amplificatio per incrementum est ea, in qua Oratio veluti per gradus videtur augeri & ascendere, donec ad summum pervenerit.

Ita Tullius Verris crudelitatem eo per incrementum deducit, ut verba explanando crimini non ulterius suppeditent Nro 5. — „Facinus est vincere Civem Romanum; prope par-
„ricidium. necare; quid dicam in Crucem tol-
„lere? Nihil addi jam videtur ad hanc amen-
„tiam, improbitatem, crudelitatemque posse, &
„recte videtur, nam si cum aliorum improbita-
„te certet, longe omnes multumque superabit,
„sed secum ipse certat, idque agit, ut semper
„superius suum facinus, novo scelere vincat.

Et Nro 116. Verr: VII. In eundem Verrem dicit: *Levia sunt hæc in hoc reo crimina. . . . Non vult Populus Romanus obsoletis criminibus accusari Verrem, nova postulat, inaudita desiderat.* &c.

Plu-

Et pro Quintio Nro 48. — „ Ad hæc extrema
 „ & inimicissima jura tam cupide decurrebas;
 „ ut tibi nihil in posterum, quod gravius at-
 „ que crudelius facere posses, reservares. Nam
 „ quid homini potest turpius, quid vero mise-
 „ rius, aut acerbius usuvenire? quod tantum
 „ evenire dedecus, quæ tanta calamitas inve-
 „ niri potest? Pecuniam, si cuipiam fortuna
 „ ademit, aut si alicujus eripuit injuria, tamen;
 „ dum existimatio est integra, facile consola-
 „ tur honestas egestatem. At non nemo aut
 „ ignominia affectus, aut judicio turpi convictus
 „ bonis quidem suis utitur; alterius opes (id
 „ quod miserrimum est) non expectat; hoc ta-
 „ men in miseriis adjumento & solatio subleva-
 „ tur. Cujus vero bona venierant: cujus non
 „ modo illæ amplissimæ fortunæ, sed etiam vi-
 „ ctus vestitusque necessarius sub Præcone cum
 „ dedecore subjectus est; is non modo ex nu-
 „ mero vivorum, sed, si fieri potest, infra etiam
 „ mortuos amandatur. Etenim mors honesta
 „ sæpe vitam quoque turpem exornat; vita tur-
 „ pis ne morti quidem honestæ locum relinquit:
 „ Plura hujusmodi exempla vide Verr: VI.
 „ Nro 88. Philip: II. Nro 63. 99.

§. III.

Quid in Amplificatione vitandum?

Duo sunt imprimis vitia, ac veluti scopu-
 li quidam, in quos incurrere solent Tyro-
 nes, dum Orationem amplificanti. Primus sco-
 pulus est illorum, qui minutissima quæque sin-
 gillatim, exiliter, & perexigue consectantur;
 O quod

quod certe est in Oratore vitium vel maximum Ut recte monet Cicero: In amplificationibus nihil est nimis tenuiter enucleandum, quia hic locus grandia potius, quam exilia minutaque requirit.

Alter scopulus est illorum, qui ad explendum Orationis numerum, nihil nisi vacuas voces, & inanem verborum sonitum in illam infarciunt. Hoc vulgare vitium fugies, si nihil prorsus dicas, quod vim & pondus non addat Orationi. *Quid est enim tam furiosum, inquit Cicero Libro I. de Oratore, quam verborum vel optimorum sonitus inanis nulla subiecta sententia?*

Quamquam, ut dicam id, quod res est, si Tyroni peccandum sit in alterutram partem, malim, ut peccet potius ubertate copiaque verborum, quam eorundem jejunitate atque inopia. Quia, ut optime notat idem Cicero, nimia hæc & redundans verborum ubertas, & quasi luxuries, stylo atque exercitatione brevi depascetur.

FINIS LIBRI TERTII

ARTIS RHETORICÆ

LIBRI III. TABULA III.

ELOCUTIO

Inferenda Pag: 141.

Est idoneorum verborum & sententiarum ad res inventas accomodatio.
Consistit in Tropis, Figuris verborum & sententiarum; ac Amplificatione.

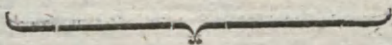
TROPI	FIGURÆ VERBORUM	FIGURÆ SENTENTIARUM	AMPLIFICATIO.
Tropus in genere, est verbi vel Orationis à propria significatione ad aliam, cum virtute quadam ac dignitate translatio. Pag: 142. Tropi duplices sunt alii in uno verbo, alii in pluribus fiunt. In uno verbo fiunt 7. Scilicet: Metaphora, Synecdoche, Metonymia, Antonomafia, Carachresis, Metalepsis; Onomatopæja. In pluribus verbis fiunt 3. Allegoria, Hyperbole, & Ironia.	Figura est loquendi modus illustrior a communi consuetudine remotus. Figuræ verborum alie fiunt per adjectionem, alie per Detractionem, alie per similitudinem vocum. Numero sunt 15. Pag: 153.	Figuræ Sententiarum, sunt illa Orationis ornamenta, in quibus juxta Quintilianum maxime Elocutio sita est, quæque non in verbis, sed in ipsis sententiis collocatam habent suam dignitatem. Numero sunt 21.	Amplificatio prout à Cicerone definitur, est gravior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliat in dicendo fidem. Est duplex, alia verborum, alia rerum. Pag: 192.
<i>Metaphora.</i> Est translatio vocis à propria significatione ad alienam. Pag: 142. Fit modis 4. 1. A re animata ad rem aliam animatam. 2. A re inanimata ad rem inanimatam. 3. A re inanimata ad rem animatam. 4. A re animata ad rem inanimatam. Pag: 143.	<i>Repetitio.</i> Est figura, in qua ab eodem vocabulo sæpius inchoatur Oratio. Pag: 154. <i>Conversio.</i> Est figura, in qua sæpius eodem vocabulo clauditur Oratio. Pag: 154. <i>Complexio.</i> Est figura, in qua & ab eadem voce inchoatur, & eadem voce sæpius finitur Oratio. Pag: 155. <i>Condupplicatio.</i> Est ejusdem vocis, aut plurium geminatio, vel initio orationis vel in medio, vel infine. Pag: 156.	<i>Interrogatio.</i> Est vehemens, non tam sciscitandi, quam instandi potius & iugendi causa suscepta percontatio. Pag: 164. <i>Responsio.</i> Est figura, qua aliquid interroganti, aliud, quod utilius est, respondetur. Pag: 166. <i>Subjectio.</i> Est figura, qua Orator vel interrogat se ipsum, & sibi respondet, vel interrogat alium & non expectato ejus responso, aliquid de suo addit. Pag: 166.	Amplificatio per verba graviora & illustriora fit, cum adhibentur verba splendida, quæ rem significantius exprimant & in quibus plenum quiddam, & numerosè sonans esse videatur. Porro verba illa graviora sunt, quæ majorem vim virtutis alicujus aut vitii ostendunt. Pag: 193.
<i>Synecdoche.</i> Est deductio unius ex alio. Pag: 145. Fit modis 8. 1. Ponit partem pro toto. 2. Totum pro parte. 3. Unum pro pluribus. 4. Plures pro Uno. 5. Speciem pro Genere. 6. Genus pro Specie. 7. Materiam pro re. 8. Antecedens pro Consequente. Pag: 146.	<i>Gradatio.</i> Est figura, qua per rerum incrementa eum per gradus quoddam vel ascenditur ad summum, vel descenditur ad infimum. Pag: 157. <i>Synonymia.</i> Est figura, qua plura idem fere significantia congeruntur, instandi urgendique gratia. Pag: 158.	<i>Anteocupatio.</i> Est figura, qua id occupat Orator, quod ab Adversario posset obijci. Pag: 167. <i>Correctio.</i> Est figura, qua Orator, dictam a se sententiam, alia magis idonea corrigit. Pag: 168. <i>Dubitatio.</i> Est figura, in qua Orator, quasi fluctuans fingit nescire se, quid sibi agendum dicendumve sit. Pag: 169.	Amplificatio per verba superlata fit, cum adhibentur ejusmodi verba, quæ veritatem superant, sive plus dicunt, quam res in se esse possit. Per verba translata fit, cum adhibentur ejusmodi verba, quæ a propria significatione ad alienam, propter similitudinem transferuntur. Pag: 195.
<i>Metonymia.</i> Est tropus, quo unum ex aliointelligitur. Pag: 147. Fit modis 5. 1. Ponit causam pro Effectu. 2. Effectum pro causa. 3. Continentem pro contento. 4. Possessorem pro re possessa. 5. Signum pro re Signata. Pag: 147.	<i>Traductio.</i> Est variata calibus aut generibus aut modis, aut temporibus ejusdem vocabuli repetitio. Pag: 158. <i>Polyindeton.</i> Est figura conjunctionibus abundans. Pag: 159.	<i>Communicatio.</i> Est figura, qua Orator eosdem ipsos, apud quos vel contra quos agit, consulit ac compellat. Pag: 171. <i>Apostrophe.</i> Est figura, qua Orator convertit Orationem suam vel ad Deum vel ad Judices vel ad Adversarios vel etiam ad res inanimales. Pag: 172.	Amplificatio per Repetitionem fit, dum eadem verba, aut ornatus, aut vehementioris motus excitandi causa iterantur. Per Periphrasim seu circumlocutionem fit, cum longiori verborum ambitu, circuituque effertur id, quod brevius dici poterat. Pag: 196.
<i>Antonomafia.</i> Est tropus, in quo pro vero nomine ponitur aliquid rei per excellentiam conveniens. Pag: 148. <i>Carachresis.</i> Est abusio vocis, quando vocabulo alieno proinde ac proprio utimur. <i>Metalepsis.</i> Est tropus, quo ex una significatione ad aliam, velut per gradus, ascendimus. Pag: 149.	<i>Adjunctio.</i> Est figura, in qua ad unum verbum plures sensus referuntur. Pag: 160. <i>Disjunctio.</i> Est figura, in qua conjunctiones & particula tolluntur, ut incitatio sit Oratio. Pag: 160.	<i>Prosopopæja.</i> Est fictio personæ seu figura, qua Orator personæ absenti, vel mortuæ, aut etiam rei sensu carenti fermem tribuit. Pag: 173. <i>Hypotyposis.</i> Est tam viva rei alicujus descriptio, ut cerni oculis potius, quam audiri vel legi videatur. Pag: 175.	Amplificatio per Congeriem Definitionum est illa, in qua variae ejusdem rei definitiones coacervantur. Pag: 198.
<i>Allegoria.</i> Est plurium metaphorarum continuatio. P. 149. <i>Hyperbole.</i> Est tropus, quo res plus æquo vel augeatur, vel minuitur. Pag: 149. <i>Ironia.</i> Est tropus contrarium significans cum illusione. Pag: 151.	<i>Synecdochis.</i> Est figura, quæ duas res contrarias, uno verbo coniungit. Pag: 161. <i>Paronomafia.</i> Est figura, qua voces pene similes ac colludentes usurpantur in sensu dissimili. Pag: 162. <i>Similitudo cadens.</i> Est vocabulorum per eandem casus, vel per eandem tempora expretorum suavis quiddam concentus. Pag: 163.	<i>Etopæja.</i> Est figura, qua Orator vitam personam & indolem alicujus quibuscumque signis ita describit, ut in cognitionem ejusdem morum deducat. Pag: 177. <i>Sustentatio.</i> Est figura, qua Orator suspensos tenet aliquamdiu Auditorum animos, donec aliquid inexpectatum subjungat. Pag: 178.	Amplificatio per Congeriem Enumerationum est illa, in qua variae ejusdem rei definitiones coacervantur. Pag: 199.
<i>Uti Troporum in genere.</i> <i>Metaphora & Metonymia</i> multum conferunt ad laudem vel vituperium. <i>Ironia.</i> Adhibetur vel dum ipsum Adversarium irridemus, vel dum ne ipsius argumenta valeant, ea in risum convertimus. <i>Allegoria.</i> Dummodo non sit nimia, summaspere delectat. <i>Antonomafia.</i> Adhibetur vel propter vocis alicujus penuriam, vel propter vocis Ornatum. <i>Hyperbole.</i> Adhibetur vel ut aliquid ultra condignum augeatur, vel infra condignum minuatur. Pag: 153.	<i>Similitudo definitiva.</i> Est figura, in qua Plura Orationis membra, eodem modo terminantur. Pag: 162. <i>Observantia in Figuris Verborum.</i> Tres primæ verborum figuræ mirum in modum valent, in exaggerandis virtutibus ac vitiis, faciliusque ut acrior ac vehementior feratur Oratio, quia tamen statim incurrunt in oculos, non sunt digni in oratione continuanda, sed statim est, ut aliquid figurarum admixtione temperentur. <i>Gradatio</i> cum affectatam artem sapiat, rarius est usurpanda. In <i>Synonymia</i> magnus habendus est verborum delectus, ne potius onerent, quam ornent orationem, curandumque ut verba quæ ultimo ponuntur, sint graviora prioribus. <i>Retentia & Adjunctio</i>, ob suam brevitem frequentissimum habent usum in Narrationibus. <i>Synecdochis</i> plurimum confert ad acutas brevemque sententias.	<i>Præteritio.</i> Est figura, qua Orator simulat se vel nescire, vel nolle dicere id quod vel maxime dicit. Pag: 180. <i>Concessio.</i> Est figura, qua Orator aliquid, etiam causæ iniquum videtur concedere, ut exinde acrius in adversarium insurgat. Pag: 181. <i>Deprecatio.</i> Est figura, qua Orator alijus sive Dei, si ve hominis opem aut misericordiam implorat. Pag: 184.	Amplificatio per Congeriem Causarum & Effectuum est illa, in qua multæ simul unius rei causæ & effectus conglobantur. Per congeriem Consequentium est illa, in qua plura acervatim ponuntur ex eadem re consequentia. Pag: 203.
<i>Vitanda in usu Troporum.</i> Non debent studiose quæri, sed ipsimet naturaliter in Orationem influant est necesse; Multoque plura sunt sine tropis, quam cum illis effrenda. Cavendum vero maxime, Ne tota Oratio sub Allegoriis proferatur. Curandum autem, ut allegoria sibi confert; id est, ut quo genere cæperis translationem, eodem & finias; vitiosum enim effect si initium translationis ab incendio sumptum, tempestate & fluctibus terminaretur. Pag: 153.		<i>Imprecatio.</i> Est figura, qua Orator madum alicui imprecatur. Pag: 186. <i>Antithesis.</i> Est figura, in qua vel verba verbis, vel sententiæ sententiis opponuntur. Spectat prout etiam ad verborum, quàm ad sententiarum figuras. P. 186. <i>Exclamatio.</i> Est figura, qua Orator vehementem alicujus affectum, cujuscunque tandem generis ille sit, significat. Pag: 188. <i>Epiphonema.</i> Est exclamatio sententiosa, quæ fieri solet post rem aliquam insignem narratam & probatam. Pag: 190.	Amplificatio per Congeriem Comparationum & exemplorum est ea, in qua plures ejusdem rei comparationes similitudines, pluraque Exempla coacervantur. Pag: 204. Amplificatio per congeriem Contrariorum & inter se pugnantium est illa, in qua plura contraria per Antitheses opponuntur. Pag: 205. Amplificatio per Incrementum est ea, in qua Oratio veluti per gradus videtur ascendere, donec ad summum pervenerit. Pag: 206. Duo in Amplificatione maxime cavenda. 1. Ne minutissima quæque singillatim, exiliter, & perexigue tractentur. 2. Ne inanis verborum sonitus ac vacuæ omnino voces ad explendum Orationis numerum coacerventur. P. 208.

ARTIS RHETORICÆ

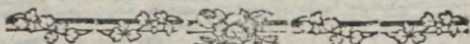
LIBER QUARTUS

De diversis Orationum Generibus.

Hactenus de præceptis Orationis, quæ ad quodlibet argumenti genus facile possunt accommodari, fuisse satis dictum est in genere; sequitur, ut singulas Orationum formas ac species recenseamus. Neque enim satis esse censuimus generatim atque universe indicare fontes, unde manat omnis Oratio, nisi etiam singulas, singularum vias indicare Tyronibus singillatim aggredieremur.

Omnes itaque, quæ passim haberi solent, Orationes ad tria dicendi genera revocantur. Scilicet: ad Demonstrativum, Deliberativum & Judiciale. Ad genus Demonstrativum revocatur Laus vel vituperium; ad Deliberativum svasio, vel dissvasio; ad Judiciale Accusatio vel Defensio.

CAPUT I.

DE ORATIONIBUS, QUÆ PERTINENT AD
GENUS DEMONSTRATIVUM.

AD Genus Demonstrativum pertinent *1mo* Oratio Panegyrica. *2do*. Oratio Natalitia, seu Genethliacon. *3tio* Epithalamium, seu Oratio Nuptialis. *4to* Oratio funebris. *5to* Gratiarum actio, sive Eucharisticum. *6to* Epicinium, sive Oratio gratulatoria.

§. I.

De Oratione Panegyrica.

*Unde no-
men Pa-
negyri-
cus?*

Panegyricæ Orationes proprie dicebantur illæ, quæ magno apparatu habebantur olim in Panegyri, hoc est in publico solemnique Græcorum undique convolantium cætu, sive ad ludos faciendos, sive ad Sacra nundinasque in aliquo emporio celebrandas. Harum porro Orationum initium, quo splendidius esset, sumi solebat a laude numinis illius, qui ludis præesse credebatur; ut Jovis Olympii, in ludis Olympicis: Apollinis, in certamine Pythico &c. Deinde sequebatur laus Gentis, vel Urbis, ubi ludi celebrabantur. Denique Principis vel Magistratûs, qui certamini præerant, Pugiles, qui decertaverant, victores præsertim, qui præmia tulerant, plena manu laudabantur.

Hæc erat ratio veterum illarum Orationum, quæ habebantur in Panegyri. Posterioribus

DE DIVERSIS ORATION: GENER: 211
ribus vero temporibus, illæ etiam vocan-
tur Orationes Panegyricæ, quæ in nobili
quopiam confesſu in laudem Principum, aut
in Templis in laudem Sanctorum habentur.

§. II.

De inventionibus & fontibus Panegyrici.

Series in Panegyrico duplex ſervari poteſt, *Qua ſeries*
Artificialis nempe, vel naturalis. Series *ſervari*
artificialis ſervatur, cum indifcriminatim, & *ſolet in*
confuſo temporis ordine, omnia in Panegy- *Panegy-*
rico dicenda ad certa quædam capita ex *rico?*
arte revocantur. Sic Cicero Pompeji laudes *Quid ſeri-*
refert: *ad ſcientiam rei militaris, ad virtu-* *es arti-*
tem, ad auctoritatem, ad felicitatem. Sic e-
tiam Curtius Alexandrum Magnum laudat
ex hoc duplici capite: Virtute ſcilicet & for-
titudine: *Fatendum eſt, inquit, cum pluri-*
imum virtuti debuerit, plus debuiſſe fortunæ,
quam ſolus omnium mortalium in poteſtate
habuiſſet.

Series naturalis ea dicitur, in qua *Quid ſeri-*
poris ac Hiſtoriæ ordo ſervatur. Hæc ſeries *es natu-*
dividitur in tria tempora; ſcilicet, in illud *ralis?*
quod vitam alicujus anteceſſit, illud, quo
quis vixit, illud quod poſt mortem eſt con-
ſecutum; ſi is de quo fit Panegyricus jam
naturæ conceſſerit.

Hic naturalis ordo, perfacilis eſt; ſed vul-
garis ac plerumque languidus, niſi verborum
ſententiarumque floribus identidem aſperga-
tur, & acutis ſæpius excitetur ſententiis,
uti, factum eſt a Plinio in nobili illo Trajani
Panegyrico, in quem tanquam in eximium e-
xem-

xemplar intueri poterimus. Legi etiam poterunt duæ orationes Juliani in laudem Constantini Imperatoris, quibus adde Panegyricos Claudiani, Synodii & aliorum, quos inter minime aspernandus Panegyricus Ennodii, Theodorico Gothorum Regi dictus.

§. III.

De tempore, quod ortum antecessit.

Quid in illo tempore laudari possit?

In tempore ortum alicujus antecedente laudari potissimum solent Genus, ex quo, & Patria, in qua natus est, his addi etiam poterunt auguria, aut signa, si quæ forte natalem ipsius horam præcesserint.

Quomodo ducitur laus a Genere?

Si Genus sit illustre, laudabis a splendore natalium majorumque rebus gestis, quæ sunt quædam virtutis quasi semina in nobilium animis insita. Dices Majorum virtutem in eum, quem laudas, cum sanguine pariter fuisse transmissam. Juxta illud Horatii: *Fortes creantur fortibus. &c.* & aliud Claudiani: *Nobilitas cunctis exordia pandit laudibus, atque omnes redeunt ad semina causæ*

Sic Eumenius Orator, Constantinum vel sola nobilitate Imperium assequi debuisse, contendit: — „ Inter omnes participes Majestatis tuæ hoc habes, Constantine, præcipuum: „ quod Imperator es, tantaque est nobilitas „ originis tuæ, ut nihil tibi addiderit honoris „ Imperium... Non fortuita hominum consensio, non repentinus aliquis favoris eventus te Principem fecit; Imperium nascendo „ meruisti... Accipe Imperator, accipe nostrorum sensuum confessionem. Dolemus, „ quod

„ quod Constantius excessit a nobis; sed dum te
 „ cernimus, illum excessisse non credimus; idem
 „ enim est, quem rursus in te colimus, aspectus,
 „ eadem in fronte gravitas, eadem in oculis &
 „ in ore tranquillitas. Sic est index modestiæ
 „ rubor, sic testis sermo iustitiæ &c.

Sic etiam Cicero Verr: II. Nro 52 hor-
 tatur Glabionem Prætorem ad severitatem,
 proposita ipsius Majorum laude: *Circum-*
stant te summæ authoritates, quæ te obli-
sci laudis domesticæ non sinant, quæ te dies
noctesque commoveant; fortissimum tibi Pa-
trém, sapientissimum Avum, gravissimum So-
cerum fuisse &c.

Ostendendum erit Oratori nobilitatem ni- Quid fa-
cto opus
est, si ali-
quis ob-
scuro ge-
nere na-
tus lau-
dari de-
beat?
hil homini prodesse, nec ei quidquam de-
coris conferre, cui vera nobilitas, virtus sci-
licet propria non adsit, sine qua generis
splendorem non sustinet, nec illustrat, sed
ignobilem potius reddit & obscurum. Juxta
illud Marii in Jugurta: *Majorum gloria po-*
steris quasi lumen est, neque bona eorum,
neque mala in occulto esse patitur.

Et illud Minucii Felicis in Octavio: *Omnes*
pari sorte nascimur; sola virtute distingui-
mur.

Illud item Senecæ: — „ Non facit nobilem
 „ atrium plenum fumosis imaginibus, Nemo in
 „ nostram gloriam vixit; nec quod ante nos
 „ fuit, nostrum est. Animus facit nobilem, cui
 „ ex quacunque conditione, supra conditionem
 „ licet surgeré. Et alibi: Eadem omnibus prin-
 „ cipia, eademque origo, nemo altero nobilior,
 „ nisi cui rectius ingenium, & artibus bonis
 „ aptius. Qui imagines in atrio exponunt, &

„ no-

„nomina familiæ suæ longo ordine ac multis
 „strematum illigata flexuris in parte prima
 „adum collocant, noti magis, quam nobiles
 „sunt. Qui genus laudat suum, aliena laudat.

Nihil etiam magis pervulgatum, quàm
 effatum illud Ulixis incertamine cum Ajace:
Et genus, & proavos, & quæ non fecimus
ipsi, vix ea nostra puto.

Denique ne generis humilitas, quidquam
 de laudibus detrahat; sint in promptu com-
 munia hæc exempla: Augustum Patre Avo-
 que argentario, Agathoclem Siciliæ Regem
 Patre figulo, Ptolomæum primum Ægypti
 Regem Patre gregario milite, Demosthenem
 Patre gladiatorum fabro natos esse

Erit etiam in promptu magnifica illa Tul-
 lii vox, cum per contemptum *novus Arpinas*
 appellaretur: *Ego, inquit, meis majoribus vir-*
tute mea præluxi. Denique usurpari poterit
 ingeniosum illud dictum Iphicratis, qui ex
 futoris filio factus Atheniensium exercitus
 Imperator, cuidam generis ignobilitatem sibi
 exprobranti facete respondit: *Meum genus*
à me incipit, tuum in te desinit; meorum
primus ego sum, tu tuorum ultimus.

Quomodo Ad laudem a Patria ducendam potissi-
ducitur mum faciunt Conditores, Heroes, Principes,
laus a Pa- Viri rebus gestis illustres, leges, arma, mo-
tria? res, Cæli clementia, Tempia, fora, mænia.
 &c. Totum hoc laudis genus eleganter ex-
 pressit Pacatus in oratione Theodosio dicta;
 dum Hispaniam in qua natus est, descripsit
 „Primum tibi Mater Hispania est, terris
 „omnibus terra felicior, cui excolendæ atque
 „adeo ditandæ impensius, quàm cæteris Gen-
 „tibus

„ tibus Supremus ille rerum fabricator indul-
 „ sit; quæ nec Austrinis obnoxia æstibus, nec
 „ Arctoïis subjecta frigoribus, media fovetur
 „ axis utriusque temperie. Adde tot egregias
 „ Civitates, adde culta incultaque omnia vel
 „ fructibus plena, vel gregibus; adde aurife-
 „ rorum opes fluminum, adde radiantium me-
 „ tallâ gemmarum . . . Sint, ut scribitur Gar-
 „ gara proventu læta triticeo; Mevania me-
 „ moretur armento; Lidia prædicetur Pactolo;
 „ Dum Hispania supra id, quid quid laudatur
 „ assurgat: Hæc durissimos milites, hæc experi-
 „ entissimos Duces, hæc facundissimos Orato-
 „ res, hæc clarissimos Vates parit. Hæc Judicum
 „ Mater, hæc Principum est: Hæc Trajanum il-
 „ lum, hæc deinceps Adrianum misit Imperio;
 „ huic Te debet Imperium. Cedat his terris
 „ Terra Cretensis partus Jovis gloriata cuna-
 „ bulis, & geminis Delos reparata numinibus,
 „ fidem constare nescimus auditis; Deum dedit
 „ Hispania, quem videmus.

Ostendet Orator Patriæ nobilitatem ni- *Quid fa-*
 hil, aut parum omnino ad laudem cuiusquam *cto opus*
 conferre, cum hæc plerumque sit sortis & *est si ejus*
 fortunæ arbitrium, non argumentum virtutis. *qui lau-*
 Dicet cum Zenone Viro Sapientissimo: *datur,*
Patria
quærendum an ex illustri Patria oriundi fue- *fit igno-*
rint homines, sed an ea digni vixerint. Ma- *bilis &*
gnæ Urbes plerumque parvos Cives habent; *obscura?*
parvæ magnos, In sylvis relictus & enutri-
 tus Romulus, Urbium omnium Reginam Ro-
 mam condidit, quam evertere voluit in ma-
 xima urbe genitus Catilina. Concludet deni-
 que non homines factos esse illustres ex sua
 Patria, sed per Viros bonos, & virtute ac-
 eru-

eruditione præstantes Patriam quamque nobilitatam esse.

Sic ingeniose Themistocles, Seriphio cuidam sibi exprobandi, quod non propter se sed propter Athenas fuisset honoratus, respondit: *Neque tu si Atheniensis esses, clarus extitisses, neque ego si Seriphius essem; ignobilis.*

Et illud memorabile Anacharsis, qui a Græco quodam barbarus ac Scythia per contemptum appellatus, perquam ingeniose respondit: *Mihi quidem Patria probro est; tu vero Patriæ.*

Faciet quoque mirum in modum illa Ausonii sententia de Severo Imperatore, qui natus erat in Africa:

Punica origo illi; sed qui virtute probaret, Non ob stare locum, dum valet ingenium.

*Quomodo
dicitur
hanc ab
Auguris,
6 signis?*

Si quid forte singulare contigerit, quo pueri futura claritas & amplitudo quomodocunque portendi videatur, id in laude ponendum erit. Hujusmodi est fax illa, quam utero se gestare somniavit Hecuba, dum prægnans Paridem alvo contineret. Item vitis illa, quam in somnio vidit Astryages, quæ palmitibus Asiam obumbraret; unde Cyri magnitudinem præfagiri ab Ariolis responsum est. Item die, quo Plato Philosophorum Princeps natus est aureum imbrem de Cælo cecidisse veterum monumenta testantur. Sint sane hæc commentitia. At siquidem licet profanis sacra jungere: id genus erit illud examen apum, quod in nascentis D. Ambrosii labris confidisse dicitur. Pia pariter Divi Dominici Mater visa sibi in somnis uterum gestare cane-

gra-

gravem; quo futura tam Sancti viri vigilantia, concionandique vis acerrima portendebatur. His adde venerandam Sanctissimi Nominis JESU effigiem in pectore Matris Sancti Stanislai Kostkæ conspectam.

§. IV.

De iis, quæ in vita ipsa laudari possunt.

Hæc vera, ac propria laus est, quam quisque vivendo sibi comparat; nam hæc, quæ vitam antecedit, ab aliis accipitur; quæ autem eandem est secutura, ab aliis adhuc speratur. In id itaque incumbendum erit Oratori, ut hanc præcipuam Panegyrici partem, pro rerum in vita gestarum copia amplificet, & pro earundem dignitate exornet. Ac imprimis ea duntaxat in materiam laudis erunt sumenda, quæ cuique pro sua ætate, statu, & conditione competunt. Sic puero maxime conveniunt:

Ingenii puerilis alacritas, docilitas, semina quædam & principia virtutum; desiderium rerum magnarum, corporis decor, sermonis affabilitas &c.

*Laus
Pueri.*

Adolescenti maxime conveniunt studium virtutis & sapientiæ; quare in ejus laudem afferatur: apud quos egerit, quibus usus fuerit Præceptoribus, quibus æqualibus, quibus studiis, quibus artibus ac disciplinis, quaque aptitudine & dexteritate vacaverit &c.

*Laus
Ad. sc.
scientis*

Virili ætati conveniunt: prudentia, fortitudo in adeundis periculis, & laboribus sustentendis, magnitudo animi, præclare facta, prudenter tum privatim, tum publice dicta, constantia fidesque in promissis &c.

*Laus
Viri.*

Se-

Laus Senis. Senectuti conveniunt: longus rerum usus, experientia, consilium, vitæ integritas, comitas, morumque dulcedo &c.

Quæ laudari solent in vita? In genere tria in hominis cujusque vita præcipuam laudem merentur. Virtutes scilicet, scientiæ & honores seu dignitates,

Quænam Virtutes sunt vel maxime celestia? Primum ut par est locum obtinet Religio. pietasque in DEUM, in Patriam, in Parentes.

Laus Religionis petitur.

1mo. Ab eo, quod bene sentiat quispiam de existentia & cultu DEI.

2do. Quod Sapienter de Divina Providentia seu administratione hujus universi judicet.

3tio. Quod res Divinas complectatur, gratiamque DEI & auxilium in omnibus sibi conciliet.

4to. Quod Soli DEO omnia sua bona in acceptis referat.

5to. Quod Sacras Ceremonias & ritus Religionis magni faciat, & cum reverentia usurpet.

6to. Quod DEUM templis & donariis colat, magnoque ardore pro modo suo ipsius gloriæ amplificandæ ubique accendatur, preces & vota nuncupet.

7mo. Quod Personas DEO Sacras honore & reverentia prosequatur.

Exemplum hujus invenies in Panegyrico Plinii Nro 52 qui postquam merita Principis sui Trajani recensuit, subdit:

Horum unum si præstitisset alius, illi jam dudum radiatum caput, & media inter deos sedes

sedes auro staret aut ebore, augustioribusque aris & grandioribus victimis invocaretur. Tu delubra nonnisi adoraturus intras, tibi maximus honor excubare pro templis, postibusque prætexi. Sic fit ut dei summum inter homines fastigium serves, cum deorum ipse non adpetas. Quod Deus aliquis haberi fugis, DEI vices in terris agentem te veneramur. &c.

Similiter Mamertinus Oratione 2. laudat Maxim: — „ Nam primum omnium quanta vestra erga DEUM pietas, quam aris, simulacris, templis, donariis vestris, denique nominibus, adscriptis, adjunctis imaginibus ornatis, sanctioresque fecistis exemplo vestrae venerationis; nunc enim vere homines intelligunt, quæ sit DEI potestas, cum tam impense colitur a vobis — .

Et Aufonius in laudibus Gratiani Imperatoris ponit: — „ Nullum tu unquam diem ab adolescentia tua, nisi adorato DEI numine, & reus voti, illico absolutus egisti, totis manibus, mente pura, immaculabili conscientia, & quod in paucis est, cogitatione sincera &c.

Plura exempla nihil opus est congerere, cum pleni sint hujusmodi tum antiquiorum, tum recentiorum Authorum libri. Concludo materiam hanc exemplo Ciceronis in Verr: *Omnes religione moventur, & Deos Patrios, quos a majoribus acceperunt, colendos sibi diligenter, & retinendos arbitrantur; nimirum religione vita constat &c.*

Post Religionem, primum laudis & honoris locum habere Patriam clare pronunciat Plato Lib: 9. de Legibus. Itaque:

Laus

Laus pietatis in Patriam petitur.

1mo. Ab eo, si quis eam velut communem omnium Parentem respiciat.

2do. Si commune ipsius bonum suo privato præferat.

3tio. Si ejus periculis magis, quam suis moveatur.

4to. Si pro ea tuenda bonorum omnium, imo vitæ etiam suæ discrimen subeat. Hinc facile patet, quam multæ, quam illustres a pietate in Patriam laudes deduci possunt; quot enim beneficia conferre licet in eam, tot laudes ab eadem colligere justum est. Multus est in his Valerius Maximus Lib: 5. Cap: 6. Cujus exempla utpote prolixiora non ponimus. Sufficiat unum Ciceronis Lib: 1mo Officiorum:

Illæ enim est communis omnium, antiquissima & sanctissima Parens, omnes omnium charitates complexa, Dea quædam mortalium, quam observare magis & colere debeant, quàm Matrem: pro qua nemo bonus dubitet mortem oppetere, si modo sit ei profuturus.

A Patria proximum pietatis gradum suo sibi jure vindicant Parentes.

Laus pietatis in Parentes petitur.

1mo. Ab amore erga illos.

2do. Ab honoribus illis exhibitis.

3tio. A periculis eorum causa perlatis.

4to. A desiderio & votis pro illorum longiori vita nuncupatis. Ab hoc capite suo suum Trajanum laudat Plinius.

At,

At, quo temperamento, Dii boni, potestatem tuam fortunamque moderatus es? Imperator titulis & imaginibus & signis, cæterum modestia, labore, vigilantia Dux, & legatus, & miles; cum jam tua vexilia, tuas Aquilas, magno gradu anteires, neque aliud tibi ex illa adoptione, quam filii pietatem, filii obsequium adfereres, longamque huic nomini ætatem, longam gloriam precarere. Te providentia Deorum primum in locum provexerat, Tu autem in secundo resistere, atque etiam senescere optabas. Privatus videbaris, quamdiu Imperator & alius esset. Audita sunt vota tua, sed in quantum optimo illi & sanctissimo seni utile fuit, quem Dii cælo vindicarunt. Quem tu lacrimis primum, ita ut filium decuit, mox templis honestasti, non imitatus illos, qui hoc idem, sed alia mente fecerunt. Dicavit Cælo Tiberius Augustum, sed ut Majestatis numen induceret; Claudium Nero, sed ut irrideret: Vespasianum Titus, Domitianus Titum; sed ille ut DEI filius, hic ut frater videretur. Tu sideribus Patrem intulisti, non ad metum Civium, non in contumeliam Numinum, non in honorem tuum.

Laudari etiam poterit, maxime in viris Principibus clementia, de hac agit Seneca:

Nullum clementia ex omnibus magis, quam Regem decet; ita enim virtutes magnis viris decori gloriæque sunt, si illis salutaris potentia est. Nam pestifera vis est, valere ad nocendum. Illius demum magnitudo stabilis fundataque est, quem omnes tam supra se esse, quam pro se sciunt &c.

Totus est in extollenda hac Cæsaris virtute Cicero Oratione pro Marcello.

Laudabitur liberalitas atque beneficentia, qua nimirum tina Reges ac Principes propius ad Deum possunt accedere: Huc servit illud Svetonii de Tito Imperatore, qui nihil cuiquam, quod concedi fas esset, abnuebat: *Negas*, inquit Svetonius, *oportere quemquam a Principe tristem discedere*. Idem Imperator, cum aliquando inter cœnandum diem illam beneficio vacuam abiisse meminisset, conversus ad *amicos* inquit: *Amici, diem perdidimus*. Commendari poterit aurea illa Scytharum Legati ad Alexandrum vox: *Si Deus es, tribuere hominibus beneficia debes, non sua eripere*.

Celebrabitur denique Magnitudo animi excelsi, nihil extimescentis, prudentia in consiliis capiendis, celeritas in exequendis, in adversis æquanimitas, & robur mentis imperterritæ.

Atque ut huic capiti finem imponamus, nullius unquam virtutem splendidius ac magnificentius fuisse laudatam existimo, quàm Catonis, ad quam unam certatim celebrandam summa quæque ingenia conspirasse videntur. Duo hic exempla adjungo. Et primum quidem ex Paterculo Libr: 2do. *Homo*, inquit, *virtuti simillimus Es per omnia ingenio Diis, quàm hominibus propior, qui nunquam recte fecit, ut facere videretur, sed quia aliter facere non poterat*. Alterum ex Salustio in bello Catilinario: *Cato non divitiis cum divite, neque factione cum factionoso; sed cum strenuo, virtute: cum modesto, pu-*
do-

dore; cum innocente abstinentia certabat; esse, quam videri, bonus malebat, ita, quominus gloriam petebat, eo magis assequabatur.

Laus eruditionis & scientiæ.

Petitur imo. Si liberalium artium disciplinis sit instructus is, qui laudatur.

2do. Si literis & literatis faveat, & patrocinetur. Ex utroque hoc Capite sic suum Trajanum laudat Plinius: — „ Quid memorem „ iam? quid mores juventutis, quam principaliter formas? quem honorem dicendi Magistris, quam dignitatem Sapientiæ doctoribus habes? Sub te spiritum & sanguinem, & Patriam receperunt studia, quæ priorum temporum immanitas exiliis puniebat; cum sibi vitiorum omnium conscius Princeps, inimicas vitiis artes non odio magis, quam reverentia relegaret. At tu easdem artes in „ complexu, auribus, oculis habes; præstas enim, quæcunque præcipiunt, tantumque eas „ diligis, quantum ab illis probaris. &c. —.

Hoc etiam pertinet illud Senecæ Episto: 88.

Quare liberalia studia dicta sunt? vides: quia homine libero digna sunt. Cæterum unum studium vere liberale est, quod liberum facit. Hoc Sapientiæ, sublimæ, forte, magnanimum. Cætera pusilla & puerilia sunt.

Laus ab honoribus.

Petitur imo. A modestia, quæ inter honores observatur.

2do. A suavitate morum in honoribus.

3tio. A modo obtinendi honores.

4to. Ab honorum etiam promeritorum contemptu.

Pro exemplo sit illud Plinii de Trajano.

Nonne tot, tantisque meritis novos aliquos honores, novos titulos merebare? At tu etiam nomen Patris Patriæ recusabas, Quàm longa nobis cum modestia tua pugna? quam tarde vicimus? Nomen illud, quod alii primo statim principatus die, ut Imperatoris & Cæsaris receperunt, tu usque eo distulisti, donec tu quoque, beneficiorum tuorum parcissimus æstimator, jam te mereri fatereris. Itaque soli omnium contigit tibi, ut Pater Patriæ eses, antequam fieres. Eras enim in judiciis nostris, nec publicæ pietatis intererat, quid vocarere, nisi quod ingrata sibi videbatur, si te Imperatorem potius vocaret & Cæsarem, cum Patrem experiretur. Quod quidem nomen, qua benignitate, qua indulgentia exerces! ut cum civibus tuis, quasi cum liberis parens vivis! ut reversus Imperator, qui privatus exieras, agnosceris! Eosdem nos, eundem te putas, par omnibus, & ob hoc tantum cæteris major, quo melior &c.

§. V.

De tempore, quod mortem subsequitur.

Quæ in
hoc tem-
pore, ab
Oratore
confide-
randa
sunt?

Consideranda sunt in hoc tempore ab Oratore:

1mo. Genus ipsum mortis, si quis pie ac fortiter, ut sapientem ac probum decet, obierit.

2do. Causa mortis, si quis honestis ac utilibus animi corporisque laboribus & curis, sibi

sibi ipse mortem acceleraverit: si pro Patria, aut quod magis est, pro Religione pugnans, occubuerit.

3tio. Pompa funebris & honores habiti mortuo: ut quod unum Demetrio Phalereo statuæ trecentæ & sexaginta fuerint Athenis positæ.

4to. Proles, si quæ relicta est, honeste & religiose educata. Ut Divus Ambrosius in funere Theodosii Magni: *Ergo, inquit, tantus Imperator recessit a nobis; sed non totus recessit: reliquit enim liberos, in quibus eum debemus agnoscere, & in quibus eum cernimus &c.*

5to. Mæror & luctus bonorum. Eximium ex hoc ultimo motivo habes exemplum Curtii Lib: 10 insolitum omnium Ordinum, mærorem, & acerbissimam in morte Alexandri Militum complorationem describentis:

Suprema hæc vox Regis fuit, & paulo post extinguitur. Ac primo ploratu lamentisque & planctibus tecta Regia personabant; mox velut in vasta solitudine omnia tristi silentio torpebant ad cogitationes. quid deinde futurum esset, dolore converso. Nobiles pueri custodiæ corporis ejus assueti, nec doloris magnitudinem capere, nec se ipsos intra vestibulum Regiæ continere potuerunt, vagique ac furentibus similes. totam urbem luctu ac mærore compleverant.... Nec poterant victi a victoribus in communi dolore discerni. Persæ justissimum ac mitissimum dominum: Macedones optimum ac fortissimum Regem invocantes, certamen quoddam mæroris edebant. Nec mæstorum solum, sed etiam

etiam indignantium voces exaudiebantur: tam viridem & in flore ætatis fortunæque invidia deorum ereptum esse rebus humanis. Vigor ejus, & vultus educentis in prælium milites, obsident. s. urbes, evadentis in muros, fortes viros pro concione donantis, occurrerant oculis. Persæ, comis more suo detonsis, in lugubri veste cum conjugibus ac liberis, non ut victorem & mox hostem, sed ut gentis suæ justissimum Regem, vero desiderio lugebant. &c.

Nota: Præter enumerata, ex quibus laudes varix duci possunt, capita; solent a pluribus & magnis Oratoribus, in laudum loco poni pulchritudo, robur, sanitas corporis, divitiæ; &c. quæ quidem in se veram laudem non habent, utpote quæ soli & uni virtuti debetur; virtus tamen in eorum usu ac moderatione maxime cernitur. Unde non in-scite dictum est ab Eumenio in Panegyrico Constantini Magni:

Naturam ipsam magis mentibus dominicula magna metari, & ex vultu hominis decoreque membrarum colligi posse quantum cælestis Spiritus intravit habitator.

Similiter de Theodosio Magno dixerat Pacatus: *Virtus tua meruit Imperium, sed virtuti addixit forma suffragium, illa præstitit, ut oporteret te Principem fieri, hæc, ut deceret.*

Porro a divitiis, poterit laudari quispiam, si imo: eas possideat, non ab illis possideatur. 2do. Si iis utatur non ad perfruendas voluptates, sed vel ad usus vitæ honestos, vel ad juvandos amicos, vel ad egenorum ino-

inopiam sublevandam, ut faciebat Trajanus, de quo ait Plinius:

Nihil magis tuum credis, quam quod per amicos habes.

Laudari etiam a quibusdam solet parvus & modestus vestium ornatus, & corporis cultus. Hic tamen si in plus æquo nitidiorem & delicatam degeneret, recte ab Augusto Cæsare superbæ vexillum, & luxuriæ nidus appellatur. Contra quem sic insurgit Seneca Libr. de brevitate vitæ Cap: 12.

Quibus apud tonsorem multæ horæ transmittuntur, dum decerpitur, si quid proxima nocte succrevit, dum de singulis capillis in consilium itur; dum aut dissecta coma restituitur, aut deficiens hinc atque illincia frontem compellitur: quando irascuntur, & exandescunt, si quid ex juba sua decisum est, si quid extra ordinem jacent, nisi omnia in annulos suos reciderunt. Quis est istorum, qui non malit Rempublicam turbari, quàm comam suam? qui non sol citior sit de capitis sui decore, quàm de salute? qui non comptior esse malit, quàm honestior? &c.

§. VI.

Animadversiones quædam circa Personarum laudationem.

Quinq; hæc circa Personarum laudationem Quanam observanda sunt circa Personarum laudationem? animadvertenda veniunt:

imo. Ne ad e mentitas, fictitiasque laudes recurramus, quæ scilicet non splendorem afferunt orationi, sed in veris etiam fidem derogare solent; ut olim contigit impru-

prudenti Pòetæ, qui versibus celebrare veritus non fuit, hyacinthinas Stratonices Seleucii Syriæ Regis uxoris comas, quam non deformem modo, sed calvam prorsus fuisse, nemo nesciebat. Poterit hoc illustrari exemplo Lisippi, qui Alexandrum sapienter effinxit hastam manu tenentem; reprehendens Apellem, quod eundem fulminantem depinxisset, & ita veris ac propriis spoliasset insignibus, dum ornaret falsis.

2do. Cavendum est, ne in meliorum copia, res viles, & facta leviora commendemus; turpius enim est exigue frigideque laudari, quàm vituperari graviter.

3tio. Observandum diligenter, ut non communes ac pervagatas, sed proprias cuique laudes præcipue consuectemur; quapropter plane perspecta debent esse oratori, quæ propria sunt illius, quem laudat. *Quonodo enim, dicit Aristoteles, laudabimus Athenienses, si lateat nos navale prælium ad Salaminam, vel pugna in Marathon.*

4to. Haberi debet ratio diversitatis rerum ad delectationem excitandam, quod fiet jungendo parva magnis, læta tristibus, incredibilia probabilibus, utilia honestis. Exemplum suppeditabunt Orationes Pro Archia Pòeta, Pro Marcello, Vatiniana &c.

5to Narratio summum delectum habere debet rerum, quæ commendantur, nec est sejungenda ab aliis partibus, sed per totam Orationem diffundi debet, prout observare licet in Panegyrico Ciceronis pro Marcello, & Plinii in laudem Trajani.

§. VII.

Laus rerum inanimatarum.

Ex iis, quæ de personarum laudatione dicta, & quibusdam exemplis illustrata sunt, aut difficilis erit conjectura de illis, quæ quasi persona sunt, & quas quasi personas tractari posse, probant innumera probatissimorum Authorum exempla, a quibus, (ne opusculum hoc ultra justos limites protendatur:) citandis supersedemus; satisque Tyronum utilitati judicamus, brevem singularum Synopsin exhibere.

Laus virtutis petitur.

1mo. Ab eo, quod bonis corporis longe præstat.

2do. Quod rebus omnibus ornamentum & decus afferat.

3tio. Quod sit bonum constans ac perpetuum, nec imperio fortunæ subjectum.

4to. Quod sola in hac vita felicitatem veram stabilire possit.

5to. Quod finita etiam hac mortali vita, illa vivat, splendeat, & remuneretur.

Laus Artis & Scientiæ petitur.

1mo. Ab inventionem & illius usu.

2do. Ab utilitate & multitudine rerum, quas complectitur.

3tio. A dispositione præceptionum, apta, Prudenti & clara.

4to.

4to. A victoriis, quas reportavit, ut *vg.* Eloquentia, si moveat, persvadeat, & in animis hominum dominetur.

5to. Ab eo, quod soli sapientes administratione rerum digni sunt.

Laus Regionis petitur.

1mo. Ab ejus Antiquitate.

2do. Ab ejus Nobilitate.

3tio. Ab insigni aliqua virtute, propter quam celebratur.

4to. Ab illustribus Viris, quos genuit, vel a quibus fundata est.

5to. Ab aëris temperie.

6to. Ab amplitudine, situ, amœnitate, & salubritate.

7mo. A fluminibus, lacubus, mari, urbium frequentia, celebritate, fertilitate.

8vo. Ab animalibus, mineralibus, divitiis, quibus abundat.

9no. Ab administratione Principum, incolarum pietate, fortitudine, studiis, & humanitate.

Laus Urbis petitur.

1mo. Ab ejus Amplitudine.

2do. A Munitionibus.

3tio. Ab ædificiis, situ, figura.

4to. A Civium moribus, & multitudine.

5to. Ab Academiis, & Templis.

§. VIII.

Oratio Natalitia, seu Genethliaca.

Quid sit
Genethli-
cus?

Genethliacus, vel Genethliacum, est Oratio qua alicujus dies natalis celebratur.

Exo.

DE DIVERSIS ORATION: GENER: 231

Exordium ducitur ab aliqua circumstan-<sup>Quæ ejus
Disposi-
tio?</sup> tia loci, temporis, aut personæ. Item a votis publicis, precibus, sacrificiis, quæ nati-
vitatem præcesserunt.

Confirmatio continebit imo. Commemo-
rationem Majorum, & laudes Parentum, quæ
jure quodam hereditario pertinere viden-
tur ad prolem.

2do. Spem, quam præbet puer vitæ ali-
quando cum laude peragendæ.

Epilogus, seu peroratio continent ut plu-
rimum vota, & preces ad Deum, ut infanti
fauste, feliciter, prospereque eveniant omnia,
utque in Patriæ decus, & Parentum orna-
mentum adolescat.

Pro exemplo sit, brevis hæc Oratiuncu-
la in natali cujuscumque Principis:

*Si quantæ sunt in utroque Parente tum
ingenii, tum virtutis dotes, tantas postmo-
dum in puero visuri sumus, quis omnibus
retro sæculis Princeps major meliorque sur-
rexit? Si Patris vigilantiam obtinet, quis
solertior? Si Matris dignitatem, quis spe-
ctabilior? dum illius clementiam referet,
quem non vincet officiis? dum hujus mode-
stiam imitabitur, cui non occurret augustus?
Accedet ad Patris fortitudinem? cuncta suo
adjunget imperio; succedet pietati Matris?
nullum non rapiet virtutis exemplo. Utrius-
que demum retinebit indolem? Videbimus
gravitatem urbanitate, modestiam principatu,
majestatem popularitate conditam; denique
quidquid uterque nobilitatis & gloriæ, quid-
quid amplitudinis & famæ continet, in hoc
uno collectum deprehendemus. En jam vi-
gor*

gor eminet in vultu, Principemque spirat adhuc infans: jam affusus genis lepos & dignitas, jam fulgor inditus oculis cæleste quiddam sapit. Cernitur uterque Parens unius in ore: caput excelsum attollit, quasi toto, vel in cunis jacens, Regno emineat: figit obtutus imperterritos, quasi Gentes jam nutu terreat, suo brevi ferro domandos: manus explicat audaces, quasi sceptris jam-jam aptandas: tenera exercet brachia, quasi præludat hostium fatis &c.

§. IX.

Oratio gratulatoria, seu Epicinium.

Quid sit
Epicinium?
Quæ res,
Dispositio?

Epicinium est Oratio gratulatoria, quæ adhibetur in quovis felici eventu.

Exordium duci potest a causis publicæ lætitiæ, vel a mutatione fortunæ in meliorem statum. Exempli loco erit Exordium Catilinarie II. „ Tandem aliquando Catilinam „ furem audacia, scelus anhelantem, pe- „ stem Patriæ nefarie molientem, vobis atque „ huic Urbi ferrum flammamque minitantem „ ex urbe vel ejecimus, vel emisimus &c.

Confirmatio plures pro dicendi argumento, & dicentis judicio poterit habere partes. Sic si instituenda sit Oratio de victoria reportata, Confirmatio continebit laudes victoris, qui debellatis hostibus, timore populos, direptione Urbes, vastitate Provincias, ruina Patriam liberavit; hinc cum laude numerabuntur præclare gesta, explicabuntur virtutes Imperatoris. Ducum. Exercitus: addetur narratio victoriæ, quæ ampli-

DE DIVERSIS ORATION: GENER: 233
plificabitur per Hypotyposes, descriptiones,
comparationes, & præcedentis fortunæ cum
præfenti collationes.

Epilogus totus erit in votis & precibus
pro felici rerum successu.

Pro exemplo sint pauca hæc excerpta ex
Oratione Pacati Theodosio Augusto dicta, in
qua funestam Galliæ laborantis imaginem
subiicit oculis, multisque describit tristes
casus & gravissima pericula, quibus virtute
tanti Imperatoris defuncta est Patria, ut ejus
triumphi gloriam illusoriorem reddat.

*Quis se nobis calamitate contulerit? Quid
ego referam vacuatas municipibus suis ci-
vitates: impletas fugitivis nobilibus solitudi-
nes? Quid perfunctorum honoribus summis
virorum, bona publicata, capita diminuta,
vitam ære taxatam? Vidimus redactas in nu-
merum dignitates, exutos trabeis Consula-
tus, senes fortunarum superstites, & infan-
tium sub ipso litore ludentium flendam se-
curitatem; cum interim miseri, vetabamur
agere miseros, imo omnes cogebamur men-
tiri beatos... Comportabantur spolia Pro-
vinciarum, exuvie exulum, bona perempto-
rum; hic aurum Matronarum manibus ex-
tractum; isthic Dominorum cruore perfusum
appendebatur argentum, numerari ubique
pecunie, fisci repleri, æra cumulari, vasa
concidi. Cuivis ut intuenti, non illud Impe-
ratoris domicilium, sed latronis receptacu-
lum videretur. &c.*

Inferè deinde Galliam sic miseram ac op-
pressam à tam immani, crudelique tyrannide
liberasse, quanta gloriæ seges Theodosio
messisque triumphorum.

S. X.

§. X.

Oratio Eucharistica.

*Quid Eucharisticon?
Quæ ejus dispositio?*

Eucharisticon est oratio, qua ob acceptum insigne aliquod beneficium gratias agimus.

Exordium versari debet in aperto quodam candidoque dicendi genere, quod magnam grati animi foras quodammodo erumpere gestiæntis significationem contineat.

Confirmatio significabit *imo*. Læritiam obortam ex accepto beneficio. *2do*. Accepti beneficii magnitudinem amplificabit, idque quadruplici potissimum ex capite.

1mo. A Persona, quæ gratificatur, nempe si sit Rex, si in amplissimo dignitatis gradu collocata; inde enim augetur beneficii magnitudo.

2to. A Persona, cui gratificatur; nempe si beneficium sit egenti collatum, si immerenti, si ad plures pertineat.

3tio. A re, qua gratificatur: si honesta, si opportuna, si exoptata, si difficilis.

4to. A ratione, modo, & tempore, quo confertur beneficium; nempe si non ægre, sed libenti animo, si non rogatu alieno, sed sponte, si non redditum sit, sed datum beneficium: si non tarde, sed ipsa opinione citius.

Epilogus memorem animum pollicebitur. Exemplo esse poterunt duæ exquisitæ Ciceronis, post reditum ab exilio Orationes; una ad Quirites, alia ejusdem argumenti ad Senatum.

Hic

Hic in gratiam Tyronum, ut sciant sublimes quandoque cogitationes, in humili etiam stylo, recte ac candide exprimi posse; quædam ex Aufonii Oratione, Gratiano Imperatori dicta, subjicio; sic ille nude ac simpliciter exorditur:

Ago tibi gratias, Imperator Auguste: si possem etiam reserrem, sed nec tua fortuna desiderat remunerandi vicem; nec nostra suggerit restituendi facultatem. Privatorum ista copia est, inter se esse munificos. Tua beneficia, ut majestate præcellunt, ita mutuum non repossunt. Quod solum igitur nostræ opis est, gratias ago; verum ita, ut apud Deum fieri amat, sentiendo copiosius, quam loquendo. Ago igitur gratias, Optime Imperator, ac si quis hunc sermonem meum iisdem verbis tam sæpe repetitum, inopiæ loquentis assignat, experiatur hoc idem prosequi, & nihil poterit proferre facundius.... Ago tibi gratias, Imperator, si mereri me credidisti; & plures habeo gratias, si tantum amasti, ut me Consulem faceres etiam non merentem. Quid quod nihil speranti mihi de honoris augmento perfertur nuncius, Consulem me creatum sine impendio, quod jam diu paucis, sine labore, quod nunquam: sine petitione, quod nemini. (subintellige concessum) Concludam deinceps Orationem meam, püssi-me Auguste, sermonis magis sine, quam gratiæ, namque illa perpetua est &c.

§. XI.

Artificium Orationis in adventu Principis, aut cujuspiam in dignitate constituti.

Exor.

*Quæ sit e-
jus Dispo-
sitiō?*

Exordium duci poterit ab expectatione & votis Populi, item a communi gaudio ex ejus adventu.

Confirmatio Continebit descriptionem apparatus, ejusque circumstantias: insignes comparationes & similitudines, quibus persona adveniens commendatur. Plausus & faustas acclamationes. Crebram Apostrophē ad Cives, ad domos, templa, &c.

Epilogus Animos, fortunas, opesque devovebit. Pro exemplo sit excerptum ex Pacto, in adventu Theodosii Imperatoris.

Jam quocunque tulisses gradum, seq̃ i, circumcursare, præcedere vias den que, quibus ferebaris, obstruere: nullus cu quom sui, Tuique respectus: blandam Tibi faciebat injuriam. Quid ego referam pro nobilibus festum liberæ nobilitatis occursum? conspicuos veste nivea Senatores? reverendos municipali purpura Flamines? insignes apicibus Sacerdotes? Quid portas virentibus fertis coronatas? quid aulais undantes plateas, accensisque funabulis audum diem? quid effusam in publicum turbam domorum, gratulantes annis senes: pueros tibi longam servitutem voventes, Matres lætas, Virginesque securas? &c.

§. XII.

Artificium Orationis funebris.

*Quæ ejus
Dispositiō?*

Exordium doloris plenum esse debet, duci autem poterit.

imo. Ab exclamatione; tale est exordium bre:

brevis illius, sed perelegantis Tullianæ in morte Crassi Oratoris clarissimi.

O fallacem nostram spem, fragilemque fortunam, & inanes nostras contentiones, quæ in medio spatio sæpe franguntur, & corrumpunt, & ante in ipso cursu obruuntur, quam portum conspiciere pôtuerunt! &c.

2do. Duci poterit a descriptione funebris apparatus, vel ex mæsto audientium silentio.

3tio. Duci poterit a circumstantiis, quæ forte laudandi mortem circumstetere; sic Theodosii Imperatoris laudationem funebrem orditur D. Ambrosius.

Hoc nobis motus terrarum graves, hoc juges pluviae minabantur, & ultra solitum caligo tenebrosior denunciabat: quod Clementissimus Imperator Theodosius recessurus esset è terris. Ipsa igitur recessum ejus elementa mærebant. Cælum tenebris obductum, aër perpeti horrens caligine, terra quatiebatur motibus, replebatur aquarum alluvionibus. Quidni mundus ipse desleret, eum Principem continuo esse rapiendum, per quem dura mundi istius, temperari solerent.

Confirmatio tribus constabit partibus; nempe: Laude mortui: Consolatione Parentum & affinium: Adhortatione ad superstites, ut in mortui vitam atque virtutes tanquam in exemplar intueantur. Vide quam eleganter, licet breviter hæc tria expresse-rit Cicero Philippica XIII. Ubi Martiam legionem, quæ in prælio Mutinensi fortiter pugnans cecidit, magnificentissime laudat.

Ille

Illi impii, quos cæcidistis, etiam apud inferos pœnas parricidii luent; vos verò, qui extremum spiritum in victoria effudistis, piorum estis sedem & locum consecuti. Brevis autem vobis vita data est, at memoria bene redditæ vitæ sempiterna. Et post paucæ. Sed quoniam, Patres Conscripti, gloriæ munus optimis & fortissimis Civibus monumenti honore persolvitur, consolemur eorum proximis; quibus optima hæc est quidem consolatio: Parentibus, quod tanta Reipublicæ præsidia genuerant: Liberis, quod habebunt domesticæ exempla virtutis: Coniugibus, quod viris carebunt, quos laudare, quàm lugere præstabit: Fratribus, quod in se ut corporum, sic virtutum similitudinem esse confident &c.

Epilogus æternam mortuo felicitatem & memoriam precabitur.

Nota: Nihil hic addimus de dispositione vituperationis, quam ad demonstrativum dicendi genus pertinere superius asseruimus; cum hæc alia præcepta non desiderat ab iis, quæ posuimus in laudationum industriis, & sicut hujus finis est, excitare motus in Auditore, qui ad virtutis imitationem ferunt, amoremque & benevolentiam concitent in eum, qui laudatur; sic illius finis est, excitare in Auditore detestationem vitii, & conflare odium in illum, qui vituperatur. Illud tamen prudentis erit Oratoris & moderati, videre, ne naturâ potius, quam necessitate ad vituperandum incitatus fuisse videatur; id fiet, si nihil convitiis effuderit temere, sed quidquid dixerit non à maledictis, sed

fed a certis rationibus & veritate procedat. Exempla dabunt Seneca de ira, Cicero de crudelitate Verrina l. Item Pro Roscio Amerino. Pro Cluentio &c.

C A P U T II.

§. I.

De Genere Deliberativo.

Genus Deliberativum varium est & multiplex, *Quid, & quotu-
plex est
genus
Deli-
berati-
vum?*
vocatur enim *1mo.* suaviorum vel dissuasivum à suadendo vel dissuadendo. *2do* Concionatorium, à concione, seu conventu Populi, ad quem Orationes deliberativæ habebantur, tum apud Romanos, tum apud Græcos. *3tio* Denique consultorium à consilio dando.

Materia generis deliberativi est id omne, *Quæ e-
jus ma-
teria?*
de quo haberi potest deliberatio, seu id, de quo suaderi, aut dissuaderi potest. Ut enim ait Cicero: — „ Tollitur omnis deliberatio, si in-
„ telligatur, quidquam fieri non posse, aut im-
„ ponatur necessitas. Neque enim quisquam de-
„ liberat, qua ratione perpetuo victurus sit,
„ quoniam intelligit sibi moriendi necessitatem
„ incumbere, neque quisquam deliberat, quo-
„ modo volare possit, scit enim sibi alas non
„ adesse.

Status generis deliberativi, est consti- *Qui e-
jus sta-
tus?*
tutio quæstionis *vg.* An res facienda sit nec ne?

Generis deliberativi Argumenta duci solent.

Unde petuntur ejus Argumenta?

- 1mo. Ab utili.
- 2do. Ab honesto.
- 3tio A Possibili.
- 4to. A Necessario.
- 5to. Ab Jucundo.

Quid utile?

Utile continet bona omnia sive animi, sive corporis, sive fortunæ, quæ percipi possunt.

Ex hoc loco Catilina suos conjuratos hortatur apud Salustium:—, „ Nobis (inquit) est „ domi inopia, foris æs alienum, mala res, „ spes multo asperior. Denique quid reliqui „ habemus, præter miseram animam? Quin „ igitur expergiscimini? En illa, illa, quam „ sæpe optastis, libertas; præterea divitiæ, de- „ cus, gloria in oculis sita sunt. Fortuna ea „ omnia victoribus præmia posuit. &c.

Quid honestum?

Honestum juxta Ciceronem dicitur illud, quod detracta etiam omni utilitate, per se ipsum laudabile sit & expetendum. Ut si quempiam hortemur, ut M. Attilii Reguli exemplo, malit ad mortem vel ad vincula reverti, quàm datam hostibus fidem fallere.

Quid possibile?

Possibile continet circumstantias omnes, quæ rem, quam svades, facilem esse probant; de his circumstantiis vide locum ab Adjunctis.

Quid necessarium?

Necessarium complectitur ea omnia, quæ consecutura prævidentur ex re facta, vel non facta; hæc autem necessitas est cum adjunctione alicujus conditionis; non enim, ut superius innuimus, deliberatur de re aliqua absolute necessaria. Hujus loci magna vis est ad suadendum vel dissuadendum. Multi
siqui-

siquidem sunt animis adeo seignibus. ut tum quoque, cum aliquid honestum & utile esse norunt, tamen si illud sit cum magno labore conjunctum, facile terreantur. Apud tales ratio necessitatis est compendiosa via ad persuadendum. Ejusmodi est Ciceronis argumentum in Philip: IV.

Agitur enim, non qua conditione videri, sed videri ne simus, aut cum supplicio ignominiaque perituri?

Jucundum dicitur omne id, quod honestam habet animi, vel corporis voluptatem. *Quid jucundum?*
Hinc ducitur illud argumentum Ciceronis:

Hoc velim tibi persuadeas. si rationibus meis a te provisum esse intellexero. magnam te ex eo, & perpetuam voluptatem esse capturum.

Contrarium adhibetur in dissuasionem, unde ejus argumenta duci solent

1mo. Ab incommodo & periculoso.

2do. Ab inhonesto & turpi

3tio. Ab impossibili, aut difficili.

4to. Ab inutili & noxio.

Exordium in hoc genere adhibetur, tum ad auctoritatem, tum ad attentionem Orationi conciliandam. *Exordium Generis Deliberativi.*

Auctoritas conciliatur.

1mo. Modesta sui commendatione.

2do Amoris & animi grati significatione.

3tio. Desiderio bene consulendi.

Attentio conciliatur.

1mo. Expedita rei magnitudine.

2do. Rei dignitate.

3tio. Rei momento.

Confirmatio. Confirmatio in genere Deliberativo dividi solet in sua membra *vg.* in utile, possibile, facile necessarium, jucundum &c.

Peroratio. Peroratio generis Deliberativi duo continet *imo.* Sententiam de re, quæ in deliberationem venit.

2do. Motus pro rei honestate, pulchritudine, utilitate, quales sunt desiderii, spei, amoris, misericordiæ &c.

§. II.

De Oratione Commonitoria, Petitoria & Consolatoria.

Quid Commonitio? Commonitio, sive Oratio commonitoria est illa, per quam vel minus probos de vitio admonemus, vel ignaros, quid factò opus sit, docemus.

Quæ ejus Dispositio? Exordium ejus sit plenum amoris, unde expedit aliquando fingere, tueri nos velle partes illius, quem admonere debemus, ut scilicet leniatur prius, quàm moveatur.

Narratio rem clare subjiciat.

Confirmatio contineat argumenta ducta ab honesto, utili, & glorioso.

Peroratio denique exhortationem adhibeat.

Quid est Petitio? Petitio est Oratio, qua aliquid postulamus vel pro nobis, vel pro aliis.

Quod ejus Artificium? Ejus artificium complexus est Servius: Rhetorum, inquit, est in omni petitione hæc observare:

Imo. Ut facile præstari possit, quod petitur. *2do.* Ut sit justa petitio. *3tio.* Ut habeat modum, & adhibeatur in illa moderatio. *4to* Ut sequatur expedita remuneratio.

Sci-

Scite omnino Orationis hujus artificium tractat Scaliger Libr: 3. Cap: 123.

Consolator, inquit, aut est, major aut minor, aut æqualis. Magnitudinem intelligo aut imperio, aut dignitate, aut opibus, aut sapientia, aut ætate. Aliter enim consolabitur Nasonem Livia; aliter Liviam Naso. Hoc spectat ad imperium, dignitas autem etiam sine imperio esse potest. Veluti si Pater filium, Ciceronem Pompejus. Opibus: ut si e plebe quempiam Clientem suum Crassus. Sapientia: quemadmodum Polibium aut Matrem Seneca. De ætate non opus est exemplis. Major interponet auctoritatem, etiam objurgabit. Sapiens opponet etiam disputationem, sententiæ huic crebriores. Minor ostendet affectum: sese id a sapientibus accepisse. Æqualis testabitur amicitiam, jus commune benevolentia. Unde

Exordium pro mali varietate, & pro ratione personarum ducetur: vel a laude fortitudinis, vel à modestia & ingenii sui depreffione, vel a commiseratione, vel à rationibus, quæ nos impulerunt ad consolationem hanc suscipiendam vg. ab affinitate, cognatione, amicitia, officio. Vel denique à Divina Providentia, cui nemo resistit sine crimine.

Confirmatio probabit: imo. Honestam & gloriosam esse in adversis animi fortitudinem. 2do. Utilem esse calamitatem ad morum nostrorum informationem. 3tio. Felices eos esse, qui hujus vitæ miseriis soluti sunt. 4to. Rerum caducarum & humanarum eam esse conditionem, ut non diu permaneant. 5to. Non paucos esse, qui eadem adversa fortuna utantur-

Quod
Artifi-
ci in O-
rationis
consola-
toria?

tur, eademque incommoda patiantur. 6to. Adversis illucriorem animum fieri, juxta illud Senecæ: *Nondum se nosse cæpit, qui nondum cæpit esse miser.* 7mo. Denique mortem probis transitum esse ad felicem vitam.

Peroratio extollet doctrinam, virtutem, & magnitudinem animi illius, quem consolamur. 2do Ostendet inutilitatem & damnum, unde dolor augeatur, non corrigatur. 3tio. Commendabit patientiam, quæ mitigat omnia.

Pro exemplo sit brevis hæc Livix Marciam consolantis adhortatio:

Cogita, non esse magnum, se rebus prosperis fortem gerere, ubi secundo cursu vita procedit: nec gubernatoris quidem artem tranquillum mare & obsequens ventus ostendit: adversi aliquid incurrat oportet, quod animum probet. Proinde ne submiseris te. imo fige contra stabilem gradum. & quidquid onerum supra cecidit. sustine. primo duntaxat strepitu conterrita. Nulla re major invidia fortunæ fit, quam æquo animo. Pervince quantum potes, imo plus, quam potes mollitiem animi tui. & ubertim fluentes lacrymas reprime, ne grandis pietas in nepotem, apud incredulos desperatio putetur in Deum. &c.

C A P U T III.

§. I.

De Orationibus ad genus Judiciale pertinentibus.

Ge-

Genus judiciale dicitur ex eo, quod in judiciis causisque forensibus versetur. Præter artem bene dicendi, complectitur præterea scientiam juris. Partes habet duas: accusationem & defensionem, quæ cum alia præcepta non desiderent, quam quæ hætenus a nobis allata sunt: cumque veterum judiciorum ratio prorsus immutata jam sit; omissis, quæ ab antiquioribus de hoc genere singillatim præscribuntur; hæc pauca in genere sufficiant.

Materia generis judicialis est id omne, *Quæ sit materia Generis Judicialis?* quod sub litem cadit, & judicio potest determinari. Hoc autem est vel capitale, vel Civile. Capitale versatur circa crimina; Civile circa jus, quod defenditur.

Status generis judicialis est causæ constitutio; nempe:

1mo. An factum sit aliquid?

2do. Quid factum sit?

3tio. An recte & jure factum sit, an contra?

Quid est status?

His addi possunt controversiæ circa scripta, aut tabulas; nempe:

Imo. Cum defenditur, non id scriptum aut tabulas velle, quod vult adversarius.

2do. Cum scripto opponitur voluntas scriptoris.

3tio. Cum scripto aut tabulis contrarium scriptum, aut tabulæ afferant.

4to. Cum ex eo, quod est scriptum, aliud non scriptum deducitur.

Even-

Qui sunt e- Eventus sunt signa, vel vestigia rei fa-
ventus ge- ctæ, hæc autem sunt *vel antecedentia*, ut
neris Ju- minæ, contentiones, jurgia, profectio ad
dicialis? locum &c. *vel concomitantia*. ut clamor
 exauditus, verba notata, &c. *vel consequen-*
tia, ut pallor in vultu, vulnera, mors.

Quod Ar- Exordium duci potest vel a miseriis tem-
tificium porum & corruptis moribus, vel ab inso-
accusatio- lentia perdit hominis, vel a necessitate pu-
nis? niendi reum propter bonum publicum, vel
 a criminis gravitate.

Narratio robusta magis esse debet, quam
 ad pompam instituta.

In Confirmatione Crimina singula colli-
 guntur, acriter singula exponuntur, tabu-
 læ proferuntur, testes inducuntur, expli-
 cantur facti circumstantiæ, proferuntur cau-
 sæ adjuvantes: intentio exaggeratur: le-
 viora argumenta præteritionibus subji-
 ciuntur.

Peroratio iræ, atque odii motus exci-
 tet.

Quod Ar- *Exordium* defensionis petitur à circum-
tificium stantiis locorum, ut apud Ciceronem pro Cæ-
Defensio- lio; vel circumstantiis personarum, ut pro-
nis? Sextio, Dejotaro, vel ab officiis collatis, ut
 pro Plancio, vel a persona, quæ defenditur,
 ut pro Archia, vel a clementia & humani-
 tate Judicum. &c.

Confirmationis in defensione potissima
 pars est confutatio; qui enim adversarium
 refellit, is æquitatem causæ suæ confirmat,
 hæc autem Confutatio maxime urgere de-
 bet præcipua accusationis capita, quibus
 sci-

DE DIVERSIS ORATION: GENER: 247
scilicet everfis, reliqua facile corruant. Vi-
de, quæ de Confutatione dicta sunt Libr: II.
Peroratio denique tota erit in precibus pro
eo, quem defendimus.

§. II.

*Ufus Orationum Ciceronis in omni genere
Causarum.*

IN GENERE DEMONSTRATIVO.

Oratio pro Marco Marcello gratulatoria
est.

Pro Lege Manilia magna ex parte est
laudatio.

Pro Archia Pòeta partim est laudatio.

Oratio post reditum ad Quirites est gra-
tiarum actio.

Post reditum ad Senatum similiter.

Philippicæ 2da & 4ta invectivæ sunt in
Antonium.

Catilinariæ in Catilinam.

Actiones in Verrem vituperationes sunt
Verris.

IN GENENE DELIBERATIVO.

Oratio de Provinciis consularibus deli-
beratio est, ejusque status est conjectu-
ralis.

Philippica ima deliberatio est magna ex
parte, in qua quæritur: an omnia, quæ in Cæ-
saris actis proferuntur, servanda sint jure?

Phi-

Philippica tertia suaforia est, & simul judicialis; agitur enim in ea de pænis & de præmiis.

Philippica 5ta. Deliberatio est, in qua quæritur: an recte legati ad Antonium decernantur?

Philippica 6ta. Hortatoria est, ut Populus Romanus libertatem suam tueatur.

Philippica 7ma. Suaforia est belli.

Philippica 8va. Deliberatio est, in qua quæritur: an tumultus, an bellum sit appellandum? quod decernit Senatus de persequendo Antonio.

Philippica 9na. Deliberatio est, in qua quæritur: an, cum lex sit, ut in legatione interfectis statua ponatur, Sulpitio mortuo in legatione Antoniana, statua sit ponenda?

Philippicæ 10, 11, 12, 13, 14, similiter deliberationes sunt.

Oratio pro pace Suaforia est concordiae inter Cives Romanos.

Oratio pro Lege Manilia suaforia est belli.

Oratio de lege Agraria, Dissuasio est ejusdem legis.

Oratio pro Haruspicum responsis, Deliberatio est ad Senatum.

Divinatio in Verrem, Consultatio est, quæriturque, an Cicero, an Cæcilius agere debeat contra Verrem?

IN GENERE JUDICIALI.

Oratio pro Sextio defensio est, ejus status est juris, quæriturque, an vim publicam

blicam intulerit, negatur, imo probatur repulisse.

Oratio in Vatinius rejicit testimonium Vatinii contra Sextium.

Pro Cælio defensio est, ejus status est conjecturalis, quæriturque, an venenum Cælius pararit Cl.

Pro Corne: Balbo defensio est, ejus status est conjecturalis, quæriturque, an licuerit Pompejo Balbum donare Civitate?

Orationes pro Rabirio, Ligario, Dejotaro, Cluentio, Flacco, Murena, Sylla, Sextio Amerino & Comædo, Domo sua, Fontejo, Cæcinna Defensiones sunt.

Actio 2da & 3tia in Verrem Accusatio est.

§. III.

De Styli generibus.

Stylus est illa bene ornateque dicendi ratio, quam quisque Orator vel pro naturæ suæ vi ductuque, vel ex aliorum imitatione sequitur. *Quid stylus?*

Stylus triplex est: Infimus, mediocris & summus, sive sublimis. *Quotuplex est stylus?*

Stylus infimus est ille, qui naturaliter aquæ instar tranquillæ purus, limpidusque fluit, nullibi tumescit, plane decurrit, communicationes summa facilitate explicat. Ornamenta, nisi quæ sese ipsa offerunt, nulla adhibet, est ad docendum aptissimus, ad suadendam quamvis rem, & explananda negotia ipsa sua facilitate, & dicendi ratione peridoneus. *Quid stylus infimus?*

Sty-

Quid stylus mediocris?

Stylus mediocris, qui infimo est paulo uberior, inferior sublimi, ornamentis ex arte Oratoria abundat, acutius cogitatis & dictis, modisque dicendi rarioribus & elegantioribus oblectatur; talem leges in Oratoriis & Philosophicis Ciceronis Operibus: in omnibus fere ejusdem Ciceronis, Pliniique operibus: in elegantioribus Historiæ scriptoribus.

Quid stylus sublimis?

Stylus summus, sive sublimis ille est, qui vel pro rerum de quibus agit dignitate, vel animo graviter commoto, supra usitatiorem dicendi modum. & cogitationibus ac sententiis, & verbis modisque dicendi, & figuris ornamentisque Oratoriis elevatur, magna in eo ubique omnia, & majestate plena sunt.

Triplex hic dicendi stylus lectione magis & imitatione Autorum, quam regulis & præceptis acquiritur.

FINIS LIBRI IV.

ARTIS RHETORICÆ

LIBRI IV. TABULA IV.

Triplex Orationis Genus.

DEMONSTRATIVUM

Ad Genus Demonstrativum revocatur: *Laus vel Vituperium*

Orationes in laudem Principum in nobili quopiam confessa, aut in Templis in laudem sanctorum dictæ, vocantur Orationes Panegyricæ. Pag: 210.

- 1mo. Tempus, quod ortum alicujus antecessit.
2do. Tempus, quo quis vixit.
3tio. Tempus, quod vitam alicujus subsequitur,

Pag: 211

Genus ex quo, & Patria, in qua aliquis natus est. Laus Generis ducitur: A splendore Natalium, A Maorum rebus præclare gestis. Pag: 212.

Ad Laudem a Patria ducendam potissimum faciunt: Conditores, Heroes, Principes, Leges, Mores, Coeli temperies &c. Pag: 214.

Quodsi laudandus sit quispiam obscuro genere & ignobili Patria natus; Offendendum erit Oratori: Nobilitatem generis aut Patriæ nihil conferre illi cui vera nobilitas, virtus scilicet propria non adfit. Pag: 213

Virtutes, Scientie, Honores. Laus virtutis præcipue ducitur: A Religione & Pietate in Deum, in Patriam & in Parentes. Pag: 218.

Laus Religionis in Deum petitur. 1mo. Si is, qui laudatur, bene sentit de existentia & cultu Dei. 2do. Si sapienter de Dei Providentia five Administratione huius mundi iudicat. 3tio. Si res Divinas, Sacras Ceremonias, & Ritus Religionis magni faciat, & cum reverentia usurpet. 4to. Si Deum extrinsecis Templis vel aliis donariis colat, Si Personas Deo Sacras, honore prosequatur. Pag: 219.

Laus Pietatis in Patriam petitur. 1mo. Si eam velut Communiem omnium Parentem respiciat. 2do. Si Commune ipsius bonum, suo privato, præferat. 3to. Si pro ea tuenda, bonorum omnium imo vitæ etiam ipsius discrimen subeat. Pag: 220.

Laus Pietatis in Parentes petitur. 1mo. Ab Amore ega Parentes. 2do. Ab Honoribus illis exhibitis, 3tio. A Periculis eorum causa perlatis. 4to. A Desideriis & votis, pro longiori illorum vita nuncupatis. Pag: 221.

Laudari etiam solent in viris maxime Principibus: Clementia, liberalitas, Prudentia in Consiliis capiendis, celeritas in exequendis, in adversis & periculis æquanimitas, & robur mentis imperterrita. Pag: 221. 222.

Laus scientiæ petitur. 1mo. Si is, qui laudatur, literis & Literatis, faveat. 2do. Si ipse Liberalium artium disciplinis sit instructus. Pag: 223

Laus ab Honoribus ducitur. 1mo. A modestia, quæ inter honores observatur. 2do. A Suavitate morum in honoribus. 3tio. A Modo obtinendi honores, 4to. A Honorum etiam promeritorum contemptu. Pag: 224.

1mo. Genus mortis; si quis pie ac foriter, ut Virum probum ac sapientem decet, obierit. 2do. Causa mortis; si quis honestis & utilibus animi corporisque laboribus & curis sibi ipsi mortem acceleraverit, si pro Patria, aut pro Religione pugnavit occubuerit. 3tio. Pompa funebri & honores habiti mortuo, 4to. Proles, si quæ relicta est, honeste & Religiose educata. 5to. Mæror & luctus bonorum. Pag: 225.

Huc revocatur in specie, 1. Genethliacum five Oratio natalitia. 2. Epitaphium five Oratio gratulatoria. 3. Eucharisticum seu Oratio gratiarum actoria. Pag: 230. 232. 234. Oratio Funebris Pag: 236.

DELIBERATIVUM.

Ad Genus Deliberativum revocatur: *Suasio vel Dissuasio.*

Genus Deliberativum varium & multiplex est, vocatur enim 1mo. Suasorium vel dissuasorium, a suadendo vel dissuadendo. 2do. Concionatorium, a Concione seu conventu Populi, ad quem Orationes deliberativæ habebantur apud Romanos & Græcos. 3tio. Consultorium à consilio dando. Pag: 239.

Materia Generis Deliberativi, est id omne de quo haberi potest deliberatio, seu id de quo suaderi aut dissuaderi potest.

Status Generis Deliberativi est constitutio questionis v.g. An res faciendâ sit nec ne? 1mo. Ab utili. 2do. Ab honesto. 3tio. A Possibili. 4to. A Necessario. 5to. Ab Incommodo. Pag: 240.

Utile. Continet omnia bona five Animi five corporis, five fortunæ, quæ percipi possunt. Juxta Ciceronem dicitur illud, quod detracta etiam omni utilitate, per se ipsum laudabile sit, & expetendum.

Honestum. Continet circumstantias omnes quæ rem, quam suades, facilem esse probant.

Possibile. Continet circumstantias omnes quæ rem, quam suades, facilem esse probant.

Necessarium. Continet circumstantias omnes quæ rem, quam suades, facilem esse probant.

Incommodum. Dicitur omne id, quod honestam habet animi vel corporis voluptatem.

1mo. Ab Incommodo & periculoso. 2do. Ab Inhonesto & turpi. 3tio. Ab Impossibili & difficili. 4to. Ab Inutili & noxio. Pag: 241.

Commonitio seu Oratio Commonitoria est illa, per quam vel minus probos de vitio admonemus, vel ignaros, quid facto opus sit, docemus. Pag: 242.

Petitio est Oratio, qua aliquid postulamus vel pro nobis vel pro aliis. In petitoria Oratione servanda: 1mo. Ut facile præstari possit id, quod petitur. 2do. Ut sit iusta petitio. 3tio. Ut habeat modum & justam moderationem. 4to. Ut sequatur expedita remuneratio. Pag: 243. 244.

Ad Genus Deliberativum revocatur etiam oratio Consolatoria. Pag: 243. 244.

JUDICIALE.

Ad Genus Judiciale revocatur: *Accusatio vel Defensio.*

Genus Judiciale dicitur ex eo, quod in Judiciis Causisque forensibus versetur. Præter artem bene dicendi, complectitur præterea scientiam juris. Partes habet duas, scilicet: Accusationem & Defensionem. Pag: 245.

Materia Generis Judicialis est id omne, quod sub litem cadit, & iudicio dirimi & determinari potest. Hoc autem est vel capitale, vel Civile. Capitale versatur circa Crimina, Civile circa jus, quod defenditur. Pag: 245.

Status Generis Judicialis est Causæ constitutio. Nempe: 1mo. An factum sit aliquid? 2do. Quid factum sit? 3tio. An rectè, & jure factum sit?

Hic adduntur Controversiæ circa scripta aut tabulas; Nempe: 1mo. Cum defenditur, non id scriptum, aut Tabulas velle, quod vult adversarius. 2do. Cum scripto opponitur voluntas scriptoris. 3tio. Cum scripto aut Tabulis contrarium scriptum aut Tabulæ afferuntur. 4to. Cum ex eo quod est scriptum, aliud non scriptum deducitur.

Exordium ducitur vel a miseriis temporum & corruptis moribus, vel ab insolentia perditii hominis, vel a necessitate pænæ propter bonum publicum, vel à criminis gravitate. Narratio, robusta magis esse debet, quam ad pompam instituta. In Confirmatione Crimina singula colliguntur, acriter singula exponuntur, tabulæ proferuntur, testes inducuntur, explicantur facti circumstantiæ, proferuntur causæ adjuvantes, intentio exaggeratur. Peroratio, iræ atque odii motus excitat. Pag: 246.

Exordium Defensionis petitur, vel à circumstantiis Locorum & personarum, vel ab officiis collatis, vel à Persona quæ defenditur, vel à clementia & humanitate iudicis. Confirmationis in defensione potissima pars est Confutatio, qui enim Adversarium bene refellit, is aequitatem causæ suæ confirmat & evincit. Hæc autem confutatio maxime urgere debet præcipua accusationis capita, quibus scilicet everfis, reliqua facile corrunt. Vide quæ dicta sunt de Confutatione Libro II. pag 127. Peroratio tota fit in precibus pro eo, quem defendimus. Pag: 247.

Stylus, est illa bene ornateque dicendi ratio, quam quilibet Orator vel pro naturæ suæ vi ductoque, vel ex aliorum imitatione sequitur. Pag: 249.

Infimus. Est ille, qui naturaliter aquæ intar tranquillæ purus limpideque fluit; nullibi tumescit, plane decurrit, cogitationes summa facilitate explicat; Ornamenta, nisi quæ sese sponte offerunt, nulla adhibet.

Mediocris. Ornamentis ex arte Oratoria abundat acutius cogitatis, modisque dicendi rarioribus & elegantioribus oblectatur.

Summus five Sublimis. Ille est, qui vel pro rerum de quibus agit dignitate, vel animo graviter commoto, supra usitatum dicendi modum, & cogitationibus ac sententiis, & verbis modisque dicendi, & figuris Ornamentisque Oratoriis elevatur. Triplex hic dicendi stylus lectione magis & imitatione Authorum, quam regulis & præceptis acquiritur. Pag: 250.

Caput. Apte componendum est, nec erigendum in altum, nec demittendum profunde; Ejus enim demissio abiectionem animi, erectio arrogantiam significat.

Vultus. Est animi imago quædam, quare pro rerum & affectuum varietate vultum indues modo hilarem, modo maestum, nunc blandum, nunc miracem, aliquando erectum, aliquando submissum.

Oculi. In Coelum sublatis, animum à Superis aliquid poscentem denotant. Demissi, animum cogitantem & meditantem produnt, Nictitantes, malitiam arguunt. Rigidi stuporem, semiclausi adulationem vel infidias, torpentes, segnitiam exhibent.

Manus. In Exordio non statim solent extendi, sed ubi paululum effervescente cepit Oratio, manus pariter exeritur cum illa, pariterque cum illa deponitur. 2do. Pectori manus admoveatur, cum de se ipso loquitur Orator, at cum alloquitur alios, ad illos extenditur. 3tio. Manus sinistra nunquam sola gestum facit: dextera se frequenter accommodat. 4to. Urgemus crebra manuum impressione, Supplicamus manibus elatis. Confirmamus manibus pronis. 5to. Manus ori admodum tacentis & silentium studentis indicium est, sublata, admirantis. Pag: 256. 257. 258.

LIBRI V. TABULA V.

Pronunciatio: Est vocis gestuumque pro rerum verborumque varietate apta conformatio. Ad recte pronunciandum tria concurrunt.

MEMORIA.

Est firma rerum ac verborum recordatio. Pag: 252.

Artes juvande memoriæ.

- 1mo. Est continuus labor, usus, & exercitatio. 2do. Est Ordo serieque rerum. 3tio. Multum refert, quo loco & quo tempore potissimum discas: Locus præstat a variis objectis, & prætereuntibus vacuum. Tempus maxime commendatur matutinum, & vespertinum ante somnum. 4to. Facit plurimum ad memoriam si scribatur Oratio: Scripta enim altius descendunt in animum, quam lecta tantum vel audita. 5to. Si longior Oratio memoriæ mandanda est, proderit plurimum per partes, non tamen nimis exiguas illam edificare: 6to. Si præ nimio pudore metuve titubet vacillans Tyrone memoria, cogitet de humanitate Auditorum, nec tam universos sibi proponat, quam singulos. Pag: 253.

VOX.

De hac dicit Cicero: Ad actionis usum & laudem, maximam sine dubio partem vox obtinet, neque tam refert, qualia sunt, quæ dicas, quam quo modo dicantur. Pag: 254.

Servanda in voce.

- 1mo. Sit facilis & urbana. 2do. Sit articulata, & legitimis inter-punctionibus distincta. 3tio. Sit firma, & pro rerum ac Argumentorum varietate diversa. 4to. In Exordio, nisi sit ex abrupto, sit demissior ac veracunda. 5to. In Narratione sit simplex & aperta ad instar sermonis familiaris. 6to. In Confirmatione sit acrior. 7mo. In Peroratione, quasi parta jam victoria, sit alacrior & excitator. Pag: 254.

Vitanda in voce.

- 1mo. Extremæ Syllabæ non absorbeantur. 2do. Vitetur in dicendo cantus. 3tio. Ne eodem tenore semper, & omnia pronuncientur. 4to. Ne supra vires vox intendatur. 5to. Ne longiori spiritu protrahatur. 6to. Ne nimium sit præceps aut nimium tardior. 7mo. Ne Oratio naribus potius, quam ore efferri videatur. Pag: 255.

GESTUS.

Vocem subsequi deest gestus & varios animi sensus cum illa simul aperire: Gestus est totius corporis motus & Conformatio.

Caput. Apte componendum est, nec erigendum in altum, nec demittendum profunde; Ejus enim demissio abiectionem animi, erectio arrogantiam significat.

Vultus. Est animi imago quædam, quare pro rerum & affectuum varietate vultum indues modo hilarem, modo maestum, nunc blandum, nunc miracem, aliquando erectum, aliquando submissum.

Oculi. In Coelum sublatis, animum à Superis aliquid poscentem denotant. Demissi, animum cogitantem & meditantem produnt, Nictitantes, malitiam arguunt. Rigidi stuporem, semiclausi adulationem vel infidias, torpentes, segnitiam exhibent.

Manus. In Exordio non statim solent extendi, sed ubi paululum effervescente cepit Oratio, manus pariter exeritur cum illa, pariterque cum illa deponitur. 2do. Pectori manus admoveatur, cum de se ipso loquitur Orator, at cum alloquitur alios, ad illos extenditur. 3tio. Manus sinistra nunquam sola gestum facit: dextera se frequenter accommodat. 4to. Urgemus crebra manuum impressione, Supplicamus manibus elatis. Confirmamus manibus pronis. 5to. Manus ori admodum tacentis & silentium studentis indicium est, sublata, admirantis. Pag: 256. 257. 258.

ARTIS RHETORICÆ

LIBER QUINTUS

DE PRONUNTIATIONE.

Pronuntiatio est vocis gestuumque/pro re- *Quid est*
rum verborumque varietate, apta confor- *Pronun-*
matio. Quanta porro sit illius vis & utilitas, *tiatio?*
docet Tullius, cum ait: — „ Infantes & indi-
„ fertos homines actionis dignitate Eloquen-
„ tiæ sæpe fructum palmamque tulisse; disertos
„ vero bene multos, actionis deformitate, in-
„ fantes fuisse judicatos. Hinc pronuntiatio
recte vocatur ab eodem Tullio: — Quædam
„ corporis eloquentia: & alibi ad Brutum — „
„ Sermo corporis, ab eodem appellatur.

Ad recte pronuntiandum tria hæc omni-
no concurrant necesse est: *imo.* Memoria *2do*
Vox. *3tio* Gestus.

Memoria est quasi fundamentum actionis,
de cujus vi gratiaque multum depereat ne-
cesse est, si memoriter non pronuntietur
Ora-

Oratio, sique Orator non possit a commentariis oculos & vultum avertere.

§. I.

De Memoria.

Quid est Memoria? Memoria, prout est pars Eloquentiæ, definitur a Cicerone: firma rerum ac verborum recordatio.

Quotuplex Memoria? Memoria duplex est, altera Naturalis, altera Artificialis. Prima a natura indita, altera artificio comparatur; Artificium autem memoriæ a veteribus traditum constat variis locis & imaginibus, loci, se habent instar chartæ, imagines vero instar scripturæ. Loci autem sunt fermè, Columnæ, statuæ, parietes, fenestræ, anguli, aliaque id genus. Imagines autem, ejusmodi sunt adhibendæ, quæ memoriam scriptorum facile refricare possint. *vg.* Si dicendum sit de re militari, vel de navigatione, vel de agricultura, vel de literis: rei militaris imago erit gladius, navigationis anchora, Agriculturæ spica, vel aratrum, Literarum liber &c.

Verum, ut ingenue dicam, quid sentio, artificium illud, nonnullam forte habere poterit utilitatem ad multa singillatim vocabula ex ordine proferenda, at ad singula continuæ Orationis verba perdiscenda, parum oppido, vel nihil omnino proderit: satius itaque erit videre, quo pacto juvari possit & augeri ea, quam a natura hausimus, memoria.

Ar-

Artes quibus juvari possit memoria.

Prima & præcipua ars juvandæ memoriæ est continuus labor, usus, & exercitatio. Ut observat Fabius; nihil est, quod magis cura augeatur, negligentiaque intercidat, quàm memoria, quæ si excolatur quotidie, majorem in modum confirmabitur, & invalescet; sin vero negligatur, minuetur sensim & consenescet. Unde etiam monet Cicero: — „ Ut quod singulis diebus dixerimus, audiverimus, egerimus, vesperi commemoremus.

2do. Juvandæ memoriæ ars est, Ordo seriesque rerum; nempe: unum facilius est retinere, quàm plura, quæ autem apte inter sese cohærent, ea quodammodo unum fiunt.

3tio. Multum refert, quo loco. & quo tempore potissimum ediscas. Locus præstat a prætereuntibus vacuus, ne ea, quæ se foris in sensus ingerunt, memoriam impediant. Tempus autem commendatur matutinum, quanquam nec inutile erit ante somnum aliquid ediscere, ut scilicet noctu, velut in stomacho cibus, ita oratio in cerebro concoquatur.

4to. Facit plurimum ad memoriam, si scribatur Oratio, scripta enim altius descendunt in animum, quàm lecta tantum, vel audita.

5to. Si longior Oratio memoriæ mandanda est, proderit per partes, non tamen nimis exiguas, illam ediscere.

6to. Si præ nimio pudore metuve titubet vacillans Tyronis memoria, cogitet de-
hu-

254 ARTIS RHETORICÆ LIB: V.
humanitate Audientium, nec tam universos
sibi proponat, quam singulos.

§. II.

De Voce

De hac dicit Cicero: — „ Ad actionis usum
„ & laudem, maximam sine dubio par-
„ tem vox obtinet, neque tam refert, qualia
„ sunt, quæ dicas, quàm quo modo dicantur.

Observanda in voce.

1mo. Sit facilis & urbana.

2do. Sit articulata, & legitimis interpun-
ctionibus distincta.

3tio. Sit firma, & pro rerum ac argumen-
torum varietate diversa. Nempe in blandi-
tiis & precibus lenis & tenera: in suasio-
nibus, monitionibus, pollicitationibus, con-
solationibus, gravis. In hortationibus for-
tis: in iracundiæ motu incitata: in misera-
tionis motu, interrupta & flebilis: in timo-
ris motu demissa, hæsitans, & abjecta: in
voluptatis motu effusa, hilaris & tenera.

Præterea mutanda vox erit, pro variis
Orationis partibus.

In *Exordio*, nisi forte indignatione con-
stet, voce utendum est demissiori ac vere-
cunda. Ab exordio paulatim insurgit vox,
ac in narrando quidem voce utimur aper-
ta simplicique, ad instar sermonis familiaris.

In *confirmatione* & argumentatione voce
utimur acriori.

In

In Peroratione demum, quasi parta victoria vox solet esse excitatior; ut ita ostendat Orator se niti bonitate causæ, magnamque fiduciam in Auditorum probitate prudentiaque collocare.

Vitanda in voce.

1mo. Extremæ syllabæ non absorbeantur.

2do. Ne canere videamur.

3tio. Ne eodem tenore semper & omnia pronunciemus.

4to. Ne supra vires vox intendatur.

5to. Ne longiori spiritu protrahantur.

6to. Ne nimium sit præceps, aut tardior.

7mo. Ne naribus potius, quam ore efferri videatur.

§. III.

De Gestu.

Vocem subsequi debet gestus, & varios animi sensus cum illa simul aperire.

Gestus, ut dicit Quintilianus, est totius corporis motus & conformatio. *Quid sit gestus?*

De Conformatione totius corporis, hæc a probatis Authoribus præcipiuntur.

1mo. Ut status corporis sit celsus & erectus; non tamen in statuæ morem obrigescat, quasi veru deglutisset, ut facete agebat Epictetus.

2do. Ne crebris & incompositis commotionibus vehementius agitetur; ad instar ætiosi cujusdam Oratoris, qui cum multum in dicendo concursasset; faceta hac ab ad-

versario suo Virgilio interpellatus est interrogatione: *Quot demum passuum millia declamasset?*

*De conformatione singularum corporis
partium hæc habet:*

Caput. Caput apte componendum est; nec erigendum in altum, nec demittendum profunde; ejus enim demissio, abjectionem animi: erectio, arrogantiam significat. Modica interim capitis demissio, tristitiam, luctum, penitentiam perbelle designat, cavendum interim erit ab ejusdem jactatione.

Vultus. Vultus animi imago quædam est, oculi vero ejusdem indices. Quapropter pro rerum natura vultum indues modo hilarem, modo mæstum, nunc blandum, nunc minacem, aliquando erectum, aliquando submissum.

Frons. Frons exporrecta diffusaque hilaritatis indicium est, contra vero severitas indicatur fronte corrugata.

Supercilia. Supercilia pro argumenti varietate modo sint immota, modo moveantur, nunc inæqualiter dissideant, nunc contrahantur.

Oculi. Oculos ipsa natura dictat, ad res, de quibus loquimur, accommodandos esse, ne merito rideamur cum inepto illo Rhetore Nicostrato, qui cum diceret: *O Jupiter!* terram aspiciebat; cum vero diceret *O terra!* cælum intueri solebat. Unde:

Oculi in Cælum sublatis animum a Superis aliquid poscentem significant: demissi, animum cogitantem & meditantem produunt: nictitantes, malitiam arguunt: rigidi, stuporem,

rem: semiclausi adulationem & insidias; torpentes, segnitiem exhibent; de his corporis partibus sic agit Cicero pro Sextio:

Tanta erat gravitas in oculo, tanta frontis contractio, ut illo supercilio, tanquam Rhadamantus ille niti videretur.

Manus quomodo Orationi conformari debeant, optime colligitur ex Fabio: *Manus,*

Manus, sine quibus trunca esset actio ac debilis, vix dici potest, quot motus habeant. Nam cæteræ partes loquentem adjuvant, hæc prope est, ut dicam, ipsæ loquuntur. An non his poscimus? pollicemur? vocamus? dimittimus? minamur? abominamur? timemus? interrogamus? negamus? gaudium, tristitiam, dubitationem, pœnitentiam, modum, copiam, numerum, tempus ostendimus?

Cavendum nihilominus est ut monet Cicero: ne nimicæ sint digitorum argutiæ, neve immodica sit illorum gesticulatio. Hoc vitio laboravit summus Orator Hortensius referente Agellio: Cum enim manus ejus inter agendum essent argutæ admodum & gestuosæ; maledictis, compellationibusque probris jactatus est; multaque in eum, quasi in histrionem, in ipsis causis atque judiciis dicta sunt.

Ut itaque & vitium manuum effugias, & earundem retineas officium, En certas earum & definitas ab Authoribus leges, quas sequaris.

Imo. Manus in exordio non statim solent extendi, sed ubi paululum effervescere cæpit Oratio, manus pariter exeritur cum illa, pariterque cum illa deponitur.

2do. Pectori manus admovetur, cum de se ipso loquitur Orator, at cum alloquitur alios, ad illos extenditur.

3tio. *Manus sinistra nunquam sola gestum facit*, inquit Fabius, *dextræ se frequenter accommodat.*

4to. Urgemus crebra manuum impressione: supplicamus manibus elatis, junctisque: confirmamus manibus pronis, gravi quodam & decenti motu depressis.

5to. Admirantium est manus tollere.

6to. Manus ori adinota, tacentis & silentium suadentis indicium est.

Nota. Sunt, qui antiquo Areopagitarum more, omnem omnino ab Oratione gestum corporisque motum exclusum volunt, sicque frigide ac oscitanter dicant, ut ubi Periclis instartonare, irasci, fulgurare opus esset, ipsi nullos viriles igniculos jaciant; suasque Orationes lectoris in modum decurrant. Hi velim sibi applicent illa, quæ in Marco Callidio perstringit Tullius. Cum enim jure jurando affirmaret Callidius, paratum sibi ab inimico quodam venenum; remque adeo atrocem, frigide, demisso vultu, voce languidula ac sine ullo gestu referret, sic a Cicerone interpellatus est: *Tuus ille mirificus languor, mendacium clamitat, neque verò in vero crimine tantopere frigeres. &c.*

§. IV.

Praxis Rhetorica.

Cum selegeris argumentum Orationis tuæ vel ad laudem, aut vituperium: vel ad suaden-

dendum aut dissuadendum, vel ad accusandum, aut defendendum.

imo. Percurres locos Oratorios tum intrinsecos tum extrinsecos, & ex iis aptiores ad rem tuam confirmandam usurpabis. Non tibi parum proderunt observationes in hoc libro superius allatæ de accomodatione locorum, & eorundem amplificatione.

2do. Consule varios argumentandi modos, & statue, quem adhibere velis ad locos Oratorios a te præelectos.

3tio. Unamquamque argumentationis propositionem amplificabis, prout usus tibi fuerit, statuendo prius, quæ tibi amplificationis ratio placeat.

4to. Accomodabis figuras, ad diversos argumenti tui status, nunc docendo, nunc delectando, nunc flectendo.

5to. Denique tecum ages de dispositione partium Orationis. *vg.* Unde ducas exordium? an sit addenda narratio vel non? aut quo artificio contexenda sit? quæ distributio, quæ divisio facienda? an præcedere debet confutatio, vel confirmatio? quæ argumenta discutienda sunt in initio, quæ in medio, quæ in fine? qui motus, seu affectus concitandi? qui stylus observandus sit? quæ idoneæ sunt transitiones ad præcipuas Orationis partes?

Hæc omnia & singula Oratoris munia suis in locis habes explicata.

Atque ut facilius rem conficias, in quovis argumento tractando Ciceronis Orationem tibi propone; quam quidem integram non omnino imitaberis, sed in accomodatione præcipuarum argumentationum, atque in

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

18

styli genere, figurarum ornatu, & transitionum varietate confectaberis, *vg.* Si aliquem defendis, lege Milonianam Orationem, & pro Sextio. Si inveheris in aliquem, consule Orationem contra Pisonem, & Philippicam secundam. Si reum accusas, lege Verrinas: si de re aliqua deliberas: vide Manilianam & pro Pace.

Observa autem diligenter:

1mo. Animo recte concipiendam esse quaestionem, quam velis discutere.

2do. Quaestionem in suas partes dividendam; ut intelligatur, quid probandum sit, quid amplificandum, quid prætermittendum.

3tio. Revocanda esse in memoriam, quæ vel audita, vel a te lecta & notata fuerint aliquando; ut, si ad rem tuam faciant, adhibeantur.

4to. Congesta materia Orationis, pergendum esse ad dispositionem, ac tandem ad Pronuntiationem Oratoriam, eo modo, quo hucusque dictum est.

FINIS ARTIS RHETORICÆ.

A D

MAJOREM DEI GLORIAM.

B. V. M. H..

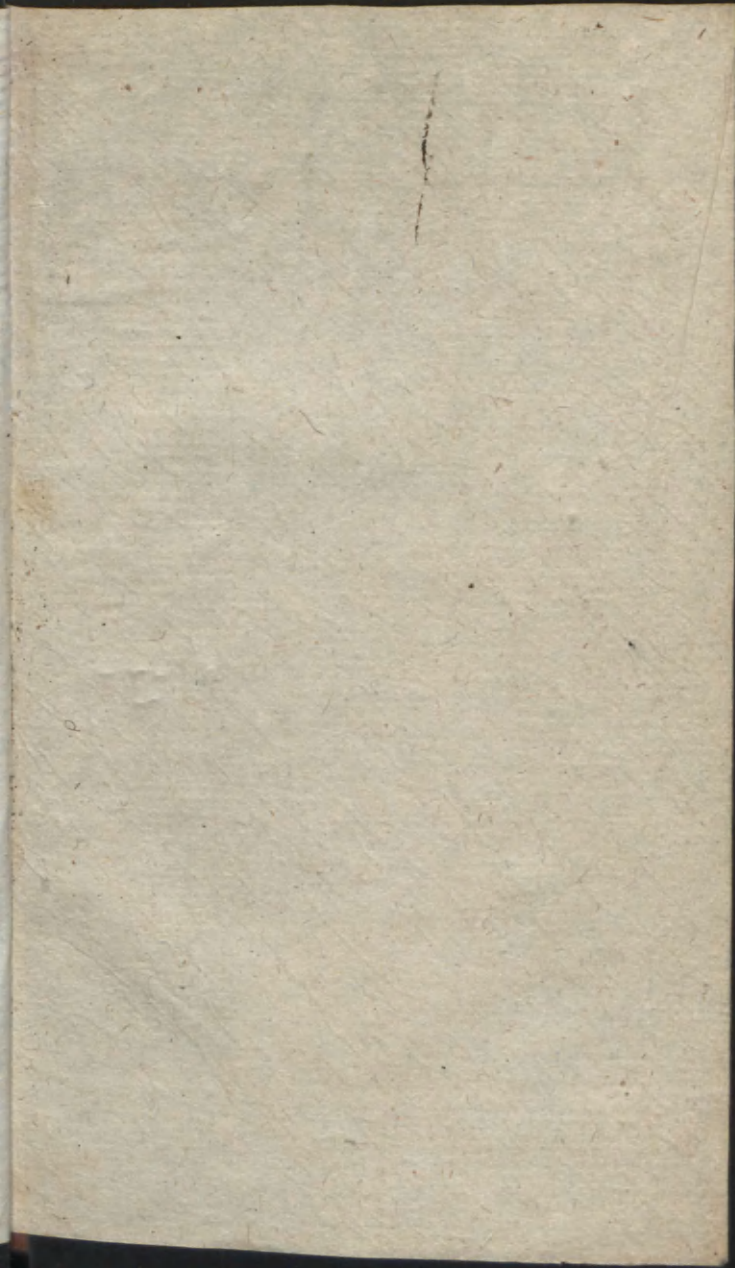

KSIĘGOZBIÓR
MARCINA ZAMOYSKIEGO

2146

KZ

2146-K2

28
B
A. P. Joachim H. P. 17

